

Sevgili Okuyucular

Ergün ARIKDAL

Toplum değerlerinin hızla değişip ya bir üst anlayışa geçişini ya da yozlaşmış darmadağın olduğunu sık sık görmek artık olağan işlerden oldu. Hele geleneksel toplum değerlerinin nasıl alınır-satılır bir mal hâline geldiğini müşahade etmek ise her zaman mümkündür. İnanç, ahlâk, sanat ve bilgi sömürsünün haddi aşan arsız arsız gülüşüne maruz kalmayan insan yok gibidir. Bu alış-veriş alenidir, her sokak köşesinde bir "maneviyat taciri" ile karşı karşıya geliveriyorsunuz. İnançlarının taşlaşmış kalıpları altında mosmor kesilmiş tıknefes soluklu bu otomattların kör atışlarından kendinizi korumak maharetini gösterebilecek kadar uyanık olabilirsiniz, ne mutlu size.

İnanç adına, ahlâk, güzellik ve bilgelik adına gümbür gümbür çalınan davulun sesinin güzel olduğuna alışmış halkın, kendilerinin ne türlü bir çıkmaz yola sokulduğunu açıkça anlamalarına çok az bir zaman kaldı.

Bu aldanma ve aldatmacanın üstündeki vaatlerle dolu yalan örtüsünün kaldırılmasını; insanlar eliyle Ruhsal İdareciler, gerçek sahipler yapacaklar. Bu bir vaat değildir. Zamanı bellidir, kesinlikle geç kalmaz. Burada ne bir özlem, ne bir teselli, ne de bunalımdan kurtulma endişesi vardır.

Şu kesinlikle hatırdan tutulmalıdır ki, insanlığın yeni bir anlayışa, yeni bir görüşe, yeni bir bilgiye ihtiyacı vardır ve bu ihtiyacını da avazı çıktığı kadar bağıarak söylemektedir. Ellerinin karasını kendi yüzüne sürek acısını göstermektedir.

Ne inanç kurum ve kulüplerinin vaat ve bilgisi, ne siyaset ve bilimin sultaları, ne de sosyoekonomik mezhepler, içinde çırpınıp durduğu ıstırap gavyasından insanlığı çekip çıkaracak güçte değillerdir.

Bütün kurumları ile kokuşmuş insanlığın, kendi isteğiyle içine daldığı gaflet uykusundan ve hayali ihtiyaçlardan kurtulması için şiddetle "göğün kapılarını" çalması, yüzünü topraktan kaldırıp gerçek semaya çevirmesi ve elleriyle sıkı sıkıya sarıldığı putlarını bırakması gerekmektedir. Gerçek besleyen-büyüten, çekip-çeviren, görüp-gözetenlerin yurdu Yukarıda'dır.

Biz üzerimize düşen vazifeyi yapıyoruz ve yapacağız.

Selâm ve Sevgiler

SEVGİ ve KENDİNİ BİLMEK

BÜTÜN evreni dıştan içe doğru saran sevgi enerjisi, varlıklar tarafından çeşitli derecelerde tezahür ettirmektedir. Buna rağmen, günlük yaşamımızda insanların birbirlerini sevmediklerini gözlemlemekteyiz. İnsanlar birbirini neden sevemez? Bu iktidarsızlık, bu güçsüzlük, bu negatif durum nereden ortaya çıkıyor?

Sebeplerden birisi, otomatik yaşamaktır. Otomatik yaşam, hayatı kurulu bir düzen hâlinde, belli bir programı aynen tekrarlayan bir sistem gibidir. Nitekim, Gurdjieff'e göre, insan kendini tanımayan ve kontrol edemeyen bir makinedir. Davranışları ve cevapları mekaniktir. Elimiz yandığı zaman geri çekmemiz, taş atıldığı zaman başımızı eğmemiz birer mekanik tepkidir. Aynı şekilde, şartlanmış olduğu bir fikri benimseyerek refleks tarzında karşılıklar verir. Davranışları düşünülmüş değildir. Tıpkı bitki köklerinin suya yönelmesi gibi. Bitkinin kökü rutubetli yere doğru kendiliğinden gider, toprağın çeşitli sertliklerine uyum sağlaya sağlaya, esneklik göstere göstere. İnsan da, "sev seni seveni" gi-

bi otomatik ifadelerde bulunur.

Otomatik insanın sevgisi bedensel ve duygusal tatminlerden ibarettir. Sevgi gibi yüksek ve hareketli enerjinin otomatik davranışlar içindeki bir bünyeden geçebilmesi mümkün değildir. Otomatik replikler bünyemizde dirençler oluşturuyor. Bu yüzden de seve miyoruz.

İkinci sebep dış tesirlerdir. Çağımız insanını dış tesirlerin yönettiğini açık bir şekilde görmekteyiz. Çok farklı dış tesirler bizi kendi

doğrultularında, kendi amacında kullanmaya çalışıyor. Âdeta rüzgâra yakalanmış bir yaprağın salınımlar yapmasına benziyoruz. Ailenin ve toplumun baskılı şartlandırmaları, bir takım akli kontroller de gelişimimize engel olmaktadır. Gelişmediğimiz için de, sevgi enerjisini kendi bünyemize alamıyoruz.

Dış tesirler arasında toplumsal gelenek ve görenekler, moda, dinler, radyo, TV ve yayınlar yoluyla yapılan reklâm ve şartlandırılmalar bulunmaktadır. Tüm bu mekanik sistemler insanları maddesel rahatlık ve mutluluk peşinde koşturuyor. Doğallık ilkesinden, doğal olmaktan alı-

Temel vazifemiz, duygusal sevgiye girip girmediğimizi anlamaktır. Sevgi değil de duygusal tatmin peşinde koşuş koşmadığımızı fark etmektir.

koyuyor. Temelde bunların, insanın aklında ve vicdanında kabul gördükten sonra, gelişmeye açık olarak dikkatle ele alınması gereklidir.

Toplum, insanın neyi sevip sevmemesi gerektiği konusunda onun adına karar verir hâle gelmiştir. Medya sürekli tek yönlü alternatiflerle bizlere ısrarlı dayatmalarda bulunmaktadır. Bize zorla bir şeyleri kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Bu durum kendimizi tanımamıza, dolayısıyla kendimizde mevcut birtakım enerjetik akışların doğal bir şekilde hareket etmesine engel olmaktadır. Bu engelleniş ise sevgi ile hareket etmemize veya bir sevgi düşüncesinin zihnimizde oluşmasına imkân vermemektedir.

DUYGUSALLIK

Bir diğer direnç kaynağı da duygusallıktır. **İnsanoğlu mantıklı ve muhakemeli hareketten ziyade duygusal hareket etmeye eğilimlidir.** Duygularımız bizi daha fazla kontrol altında tutar. Sonrasında da duygusal olmakla övünmeye başlarız. Sevgide duygusallık payının ne kadar çok olduğunu ifade eder, bunu birbirimize anlatmaya çalışırız.

Halbuki **duygusallık bir sevgi tezahürü değildir.** Duygusallıkta sevmek, ilgilenmek, şefkat ve acıma, birlik, "ben ve o biriz" fikri bulunmaz. Çünkü bu konulara duygusal olarak yaklaştığımızda, başka bir duygusal durum bunları hemen sarsıp yıkabilir. Daha güçlü bir duygusal hayat bakış açımızı değiştirebilir. Beyaz olarak düşündüğümüz bir nokta, birdenbire siyaha dönüşebilir, arkasından nefret gelebilir. Sürekli bir şekilde, "Seni seviyorum." dediğimiz bir insana, belli bir duygusal hâl değişiminden sonra, "Seni sevmiyorum." diyebiliriz.

İnsanın duygusallığın kontrolü altında olduğunu Hint terminolojisi "at ve süvari" terimleriyle ifade etmeye çalışır. Meselâ Bagavatgîtâ'da Krişna, Arjuna ile beraber savaşa çıkar ama savaş arabasının önünde beş tane atı vardır. Bu beş at duygular ve duyuları temsil eder. Bunlar görmek, işitmek, tatmak, dokunmak ve koklamak gibi vasıtaları gösterir. Arjuna bunları gemlerinden yakalamıştır; onlara hâkim vaziyettir. Bu örnek her devirde insanlığın önündedir. Duygular at gibidir, biz de zihin, akıl ve gerçek muhakeme sahibi ruh olarak bir süvari gibi bunlara hâkim olmak zorundayız.

Çoğunlukla gemler bizim elimizdedir fa-

kat arabayı götüren biz değiliz, atlardır. At nereye gidiyorsa biz de oraya gidiyoruzdur. Arabayı biz sürüyoruz zannederiz. Dizginlerimiz veya gеме verdiğimiz işaretlerle at yön bulmakta, kendi gördüklerine, kendi isteklerine göre yol çizmektedir.

Halbuki süvari, atı istediği yönlerde götürmelidir. Tıpkı engelli at yarışlarında olduğu gibi, süvari durumundaki ruhsal varlıklar atlara istedikleri hareketleri vermemelidir. Burada süvariler, mükemmel insanı, şuurlu ve uyanık varlıkları temsil etmektedir. Atları, yani duygularını terbiye etmişlerdir.

Bu yarışlarda bazen atların ayakları takılıp, engelleri devirebiliyorlar. Aslında burada sürçen at değil, insandır. Bizler de hayat içinde engellere tosluyor, bazen düşünüyoruz ama düşüğümüzü fark edemiyoruz. Tüm bunlar kontrolü kaybetmemizden ileri geliyor. Beden üzerinde kontrolü kaybettiğimizde de, sevgi gibi kozmik enerjilerin bünyemize girmesine ve bünyemiz vasıtasıyla bu enerjilerin etrafımıza dağıtılmasına engel oluyoruz.

Tatmine ve almaya dayanan duygusal sevgi, kararsız ve değişken bir sevgidir. Şartlara ve tatmin edilmeye bağlı olarak sevginin nefrete, nefretin de sevgiye dönüşmesi her an mümkündür. Elbette böylesine dengesiz bir hayat, bir aile veya toplum içindeyse felâket bir hayattır, hiç çekilmez. Günü gününe, saati saatine uymayan bir işlemdir. Bu tür değişiklikleri istikrarlı hâle getirmemiz gereklidir.

Duygusal sevgiye duygusal tatmin demek daha doğrudur. Çünkü beraberinde bencillik, kıskançlık, alınganlık, öfke ve nefreti de getirir.

O hâlde **temel vazifemiz, duygusal sevgiye girip girmedığımızı anlamaktır.** Sevgi değil de duygusal tatmin peşinde koşup koşmadığımızı fark etmektir.

BENLİKLERİMİZİN ÇOKLUĞU

İnsanın doğal karakterlerinden biri de birçok benliğe sahip olmasıdır. Benliklerimiz, toplum içinde dış tesirlerden, duygulardan kaynaklanan birtakım kabuklardır. Çeşitli yerlere, insanlara, hatta duygusal çıkarlarımıza göre farklı kişilikler, pozlar takınırız, o anda öyle gözükürüz.

Evde, sokakta, iş yerinde, okulda gerçek ben'imiz değil, hepsi duygularıyla ve çıkarlarıyla davranan çok sayıda ben'lerimiz bizi yönetir. Örneğin, evdeki mantalitemiz, zihinsel durumumuz, duygusal hâlimiz ile sokaktaki hâlimiz arasında büyük farklar vardır. Kendimizi hemen değiştirip, o ortamın gerektirdiği düşünce ve şekil düzeyine getiririz.

Her bir benin belirli bir rolü ve repertuarı vardır. Nitekim küçük ben'lerin sevgileri de küçüktür. Küçük çıkarlara ve tatminlere dayanır. Her ortamda ve her kişiye karşı takinılan sahte sevgi maskelerinin gerçek sevgiyle uzaktan yakından ilişkisi yoktur.

Gayet samimiyetsizce sergilenen, yalana ve çıkara dayanan sevgi gösterileri çağımızda revaç görmekte, teşvik edilmektedir. Başarının temeli âdet sevgisizliği belli etmeme hünerine dayanmaktadır.

Samimî olmayan durumlar da gerçek sevgiyi yaşamamıza engeldir. Samimiyet çok önemli bir konudur. İnsanlar birbirlerine samimiyeti aktaramıyorlar. Aktarırlarken kusurlu davrandıkları için de karşı taraf samimiyetten anlayamıyor. Halbuki bir insanın gerçekten art düşünce olmadan bir iş yapmış olduğunun fark edilebilmesi gerekir. Yapılan bir davranışta sevgi enerjisi varsa, hiçbir zaman negatif şekilde ele alınmaz. Onu karşı taraf hisseder, çünkü bu hareketin içinde sahtekârlık ve riya yok, pozitiflik vardır. Ama biz onu yapamıyorsak, o zaman ikiyüzlü hareket etmiş oluruz ki, zaten uygun bir tavır değildir.

Kendini bilme ve tanıma, olayları değerlendirme bakımından gerçek objektifliğe ulaşabilmek için çok benlilik üzerinde durmamız gereklidir. Çünkü bu durum sadece sevginin tezahürüne değil, varlığımızın bütünüyle tezahür etmesine de engel olan bir olgudur.

Tek bir benliğe sahip olmak, kendini bilmenin en üst seviyelerinden biridir. Elbette çok zor bir uğraştır, bu yüzden çok benliliği minimum bir düzeye getirmemiz de yeterli olabilir. "Bunu yapmamız imkânsız" denebilir. Çünkü dünya yasaları içinde aynı zamanda birtakım etkilerle karşı da savunma sistemleri yaratmak zorundayız. Belki de bu çok benlilik dediğimiz şeyde savunma arzuları vardır.

Eğer başkasına zarar vermeden orada başka türlü bir benliği yaşatmak ihtiyacını hissediyorsak ve bu bizim gelecekteki tekâmül ih-

tiyaçlarımızı sağlamak bakımından bir fayda getiriyorsa, bu bir savunma mekanizması olarak da ortaya çıkabilir. Ama bunu âdet hâline getirmemek gerekir. Aksi takdirde istismara kadar gidebilir. Her seferinde karşı taraftaki insanlara kendi özümüz hakkında bir bilgi verememiş oluruz. Kendimizin ne olduğu başkalarının anlaşılmasıyla, hiçbir arzumuz yerine gelmez. Toplum içinde giderek kendimizi sınırlamaya tâbi tutarız. Yalancı coban gibi, samimiyetsizliğimiz insanlar tarafından anlaşılırsa, bu damgayı söküp atmak çok zordur.

Bu nedenle, bu savunmaları mümkün olduğunca geciktirip daha olumlu duygu ve düşünceler üretmek çok benlilikten kurtulmaya çalışmalıyız. Kendimizi aldatmaya hiç gerek yok, ki gerçek yalan budur. Dinsel metinlerde ortak ifade edilen, "Yalan söylemeyiniz" konusu, varlığın önce kendi kendisine yalan söylememesidir. Yani çok benli olmamalıdır. Kendi özülle karşılaşmayı öğrenmesi gerekir.

OLUMSUZ DUYGU ve DÜŞÜNCELER

İnsan bünyesinden sevgi enerjisinin geçişine engel oluşturan en büyük etken, olumsuz duygu ve düşüncelerdir. Kutsal kitaplar direkt olarak, bizim araştırmamıza yer bırakmadan hatırlatmıştır bu tür duyguları. Çünkü **insanın içinde kin, nefret, kıskançlık, kibir, alınganlık, vesvese, sistematik şüphencilik, korku, hatta aşırı hayranlık ve özenme olunca, sevgi tezahür etmiyor.** Hep bunları söylemeye çalışmışlar.

Olumsuz duygu ve düşüncelerin kaynağı korkudur. Bu sadece fizyolojik değil, ayrıca yaşayış düzenindeki herhangi bir değişikliğe karşı olan korkuları da kapsar. Bazı insanlar ölümden korkmaz, ama mahrum olmaktan korkar. Elbisesinin olmaması, arkadaşlarının terk etmesi, aç kalması, hor görülmesi, bulunduğu mevkiden düşmesi gibi. Başka insanların kendisi hakkındaki değerlendirmeleri çok daha önemlidir o korkuyu yaşayan insanlar için.

Bu korkular da, sevgi akışının kendi bünyemizden geçişine engeldir. Aşırı tutuculuğa, ihtiyata götürdüğü için başkalarına sevgiyi yansıtamayız. Günümüzde, herhangi bir yerde bir insanla göz göze gelmek, merhabalaşmak, hatırı sormak bile bir korku hâline gelmiştir. "Acaba bunun arkasından bir şey mi çıkacak?" "Benden çıkar mı umuyor?" gibi türlü düşünceler gelebiliyor. Çünkü o korkular, güvensizliği de yaratmaktadır.

Olumsuz duygu ve düşünceler objektifliği de önlüyor. Yani gerçeği yorum katmadan göremeyiz ve anlayamayız. Sübjektif olduğumuzda bir olaya veya bir manzaraya kendi yorumlarımızı da katarız. Olayın veya manzaranın içinde olmayan bir şeyi, sırf hoşumuza gidiyor diye katarız, ekleriz. Halbuki objektiflikte yorumlara, kişisel ilâvelere gerek yoktur. Ne görüyorsanız o şekilde yorumlamamız gerekir. Olumsuz yorumlara girdiğimiz için, olmayan şeyler yarattığımız için de o obje veya olaylar hakkında gerçek bilgi sahibi olamıyoruz, tanıyamıyoruz. Kendimize göre bir benlik havasına giriyoruz. Kendini beğenen, kişi ve olaylara yabancı olanlar kendi ve başkası diye ayrımlar koyar. Ve sevdiği de bu ayrımları kolay kolay aşamaz.

ÖZDEŞLEŞMELERİMİZ

Sevgiye engel olan diğer bir etken de **özdeşleşmeler, eş koşmalardır. Çağımız insanının en büyük zaafı, kendi öz varlığı dışındaki objelerle kendini bir tutması, özdeşleşmesidir.**Böyle bir kimse kendi varlığını unutmuyor. Özdeşleştiği objeyle sevinir, onunla üzülür. Bunun en büyük örneklerini kulüp ve parti sevgilerinde görüyoruz. Bu durum öyle bir özdeşleşme yaratıyor ki, sonunda başkalarının canına, malına kastedecek kadar şuarsuzlaşabiliyor. Eğer kulübü kazanmışsa kendisi kazanmış, kaybetmişse kendisi kaybetmiş gibi oluyor.

İnanç sistemlerinde de bir özdeşleşme vardır. Bütün kutsal kitaplar eş koşmaya karşı insanları uyarır. Tanrı'ya karşı eş koşmayınız derler, ama inanç sahipleri o inanç sistemi dahil, her şeyi eş koşar. Tanrı'nın, "Bana eş ve ortak yaratma." demesi, sadece ilâhî bir istek değil, hiç bir şeyi kendine eş ve ortak koşma manasına gelmektedir. Bizler birçok şeye sahip olabiliriz ama onlarla özdeşleşmemeliyiz.

Eş koşmalar çoğu kez gelişmemize engel olur ve hayatı çekilmez bir cehennem hâline çevirir. Kişinin, kendisini "Sevdiği ev, çiçek, köpek, sevgili, bankadaki para, giydiği elbisesi, oturduğu makam koltuğu, iktidarı..." gibi görmesi bir putperestliktir. Bunların hepsi belli bir zaman süreci içinde hareket etmek zorunda olan olgulardan ibarettir. Bugün öyleyse, yarın böyle olacaktır.

Özdeşleşmekteki en büyük zorluk, kişinin kendi varlığını unutmasıdır. Kendini unutan kişinin de gelişmesi, insanlık görevlerini yerine getirmesi zordur. Kozmik enerjilerle olan bağı-

nın çok azalmasına sebep olabilir, ki bu da onun her an yok olmasına, fizik varlığının ortadan kalkmasına sebep olabilir. Çünkü fiziksel varlığı hiçbir işe yaramıyordur artık. Özdeşleştiği objeyle sevinir, onunla üzülür, objektiflik ve aklı prensipler kaybolur, aç daralır, anlayış kaybolur ve taraf tutulur. Kendisi ile obje arasında fark yoktur. Sevdiği şey elinden gitmesin diye her şeyi çiğner geçer. Ama özdeşleştiği şey kendisini artık tatmin etmiyorsa, hevesini de almışsa onu da bir tarafa atar.

Eş koşmanın daralmış yoğun ilgisi sevgi değil, o obje üzerinde hegemonya kurmaktır. Kendini tatmin etmek için objeyi kendi tekeline almaktır. Oysa mal canın yongası oldukça hep istirap verecektir.

SEVGİ ENERJİSİNİ DAĞITABİLMEK

Beşer varlığı olarak en büyük vazifelerimizden biri sevgi enerjisini kullanarak dağıtmamızdır. Sevgi, yapıcı bir enerjidir, varoluş enerjisidir. Ruhsal enerjinin madde üzerindeki tasarufu bu enerjiyle olmaktadır.

Sevgi enerjisini bünyemizden geçirmedığımız sürece sağlıklı bir bedenimiz de olamaz. Hastalıkların büyük bir kısmı kozmik dengeye ulaşamamızdan ileri geliyor. Kozmosla kendi aramızda bir bozukluk var, oradan gelen tesirleri alamıyoruz. Veya daha üstün hâle getirip yanıtılamıyoruz. Bu yüzden de sevgisizlik doğuyor. Bunlar bedenimizde somatik, yani bedene yansıyan rahatsızlıklar meydana getiriyor. Özellikle kanser ve AIDS gibi hastalıklar virüsten kaynaklanıyor görünüyorsa da, temelde 20. yy'ın bütün sevgisizliğinin bir reaksiyonudur. Sevgisizliğin meydana getirdiği dengesizlik kanser ve AIDS adlı altında ortaya çıkıyor. Böyle devam ettiği sürece de başka türleri de çıkabilecektir.

Sevgi, eş koşmayla değil, tam tersine terk ile olur. Terk; her şeye ve herkese karşı akli ve vicdani kullanarak davranmak, yerinde ve zamanında hareket etmektir. Sevmek, tekel altına almak değil, sevilenin özgürce gelişmesine imkân sağlamaktır.Bu imkânı sağlayabilmek için de eş koşmamak gerekir.

Sevmek bu yalan dünyanın, yani insanın kendi kendine yarattığı dünyanın yıkılmasıyla mümkündür. ■

Tekâmül, En Yücelerden Gelen Vahiy

Raymond RUGLAND

BUDA GAUTAMA, kendi zamanında ne amaçladı ise, H.P. Blavatsky tarafından 1875'de kurulan Teozofi Topluluğu da aynı hedefe sahipti; yani ışık, umut ve yaygın ruhsal vizyonu getirmeyi amaçlıyorlardı. Sidarta Gautama, Hindistan'da Kapilavastu Klanı'nda Sakya prensi olarak doğdu. İnsan olarak yaşadı ve sahip olduğu "aydınlık", dünyaya bir kez daha, dünya insanının doğal ancak nadiren çiçeklenen ilâhî vasıflara sahip olabileceğini kanıtladı.

Buda'nın kelimeleri az ve özdür: "Uyan! Asla özensiz olma. Gerçeği izle (dharma). Gerçeğin yoluna sapan, bu dünyada ve her zaman mutlu yaşar!" ve "Akarsu'ya (yola) girmenin meyveleri, dünyanın tüm yüceliklerinden, cennete gitmekten veya tüm evrenin mükemmel krallığından daha yükücedir" (*Dhammapada*).

Onun doktrinini anlamak, illüzyonlarınızın çoğunu dağıtmak demektir. Şu soruyu sorar: Gerçeği nasıl edinebiliriz? Eski gelenek iki yol öğretir: Bütün, sıra sıra yaşamlardan (şuur merkezleri) oluşan canlı bir organizmadır. Bütünü anlamak için onunla bir olmak gerekir. Birinci yol, evrenle birliğimizi ve evrenin kalbine ulaşmak için kendi içimizde araçlar olduğunu kabul eder. İkinci yol, birinci yolun, bizi tabiatta var olan imtihanlara hazırlayan nitelikli bir öğretmen tarafından hızlandırılmış sürecidir.

Araştırmacının ve araştırılanın engellenmeyen dūalitesinin yarattığı ayrılığı görerek, engelleri yıkmayı öğreniriz. Kendimizi "geçmiş" ve "gelecek" ile yükleriz. Oysa ki şuurumuzun tek gerçek anı "şimdi"dir.

Neyse ki (bizim için) evrensel kardeşlik doğada mevcuttur. Yaşam seviyelerinin en altından en üstüne kadar, grup çalışması ve işbirliği, her yaşının Bütün'e katılması gerektiğini söyler. İn-

sanın hükümranlığı maddeye tam anlamıyla iniyor, eonlar süren gezegenel yolculuğun ortasına yaklaşıyordu ve kendisini düşük plânlarda ifade etme kapasitesi vardı. Devri tamamlamak için yardım zorunludur, sadece madde cevherine inişe dayanabilmek için değil, yolcuya tekrar ruha yükselbilmesi için gerekli araç ve ilhamı verebilmek için de yardım gerekir.

Bunu, insanlık tarihindeki büyük bir olay takip eder: Yarı ilâh varlıklar gelir. Büyük hiyerarşide, doğanın ışık ve şuurunu savunan yanı ile aksi tarafta karanlık ve maddeyi savunan yanının bir parçası olarak. Sanskritçe "aklın oğulları" anlamına gelen manasaputra'lar, geçmiş bir zamanda, "beşerî" tekâmül deneyiminden geçmiş ve 18 milyon yıl önce bizi kurtarmak için son derece üstün özelliklerle gelmişlerdir. O günlerde, kaplumbağa hızı ile geliştiğimizi görerek - bugün de insanın altındaki varlıkların gelişme hızı bu düzeydedir- bize şefkat duymuş ve özveride bulunarak, kendilerini bize adanmışlardır... ki bu da ancak sevginin başarabileceği bir şeydir. Bizim farkındalığımızı hareket geçirerek yüksek doğanın bir parçası oldular. Yüksek zihin diye adlandırdığımız bu parçamız, ilâhîlik ile olan bağımızdır. Kendimizin şuurunda olarak, biz şimdi davranışlarımızdan sorumlu hâle geldik. Tekâmülün gelgitleri

Gelişimimiz artık kendi öz çabalarımız ile olmalıdır.

ile sürüklenmeden, artık gelişimimiz kendi öz çabalarımız ile olmalıdır.

Öğrenmiş olduğumuz ders, gerçeğin şuurumuzdan ayrı olarak var olamayacağı ve Tanrı'nın bir ilhamı şeklinde olmadığını - çünkü Tanrı hiçbir zaman değişmeyen, sonu ve sınırı olmayandır. İlkel ruhun evrende bir hiyerarşi içinde yükseldiğini hayal edin. Yaşayan üç katlı Budist bilincinin içinde yer alan ilâh, insan ve diğer varlıklar, bu ruhu daha iyi ifade etmeye çalışırlar. Tekâmülün gerçek anlamı olmaktadır. Geleceğimizi geliştirmekten asla çekinmeyelim. Bizden beklenen budur! ■

Sunrise Dergisi, Nisan/Mayıs 1995 sayısından çeviren: Melvès Çağlı

DOĞA YASALARI

Evrende olan her şey kesinlikle kendisinden önce var olan başka bir hareketin zorunlu sonuçlarından biridir. Çünkü, hiçbir şey, hiçbir hareket İlahî İrade Yasaları'nın gereklerinden kendisini kurtaramaz. Bütün gerçekleşme imkânları ancak bu gereklilikler içinde ortaya çıkar.

Dr. Bedri RUHSELMAN

İLÂHÎ İrade Yasaları; gerekleri hiçbir zaman değişmeyen, hiçbir etki altında şaşmayan ve bu sa-
yede evrenin düzen ve uyumunu sağlayan yaptırımlardır. Varlıkların iradeleri ise, bu yasaların herhangi birinden belirli şartlar altında yararlanmak özgürlüğüne tam anlamıyla sahiptir. Bunun gibi, bir doğa yasasının yine belirli şartlar altında kullanılması onun, belirli sonuçlarından birisi ile karşılaşılmasını zorunlu bir sonuç hâline getirir.

İlahî İrade Yasaları'ndan, hiçbir varlığın kendisini kurtaramaması fikri, kader konusunun incelenmesine doğru atılacak adımların ilkinin oluşturur. O hâlde, İlahî İrade Yasaları'nın herhangi birinin gereklerine uymak iradesini göstermiş bir varlık, ne olursa olsun, artık o yasanın gereklerinden olan sonuçlara boyun eğmek zorunda kalacaktır. Başka bir deyimle; İlahî İrade'nin belirtilerinden herhangi birinin gereğine uymak karar ve girişiminde bulunan her varlık için, o belirtinin gereklerinden olan sonuçlar kader olur ve bunu kimse geriye çeviremez.

Burada üzerinde durulması gereken oldukça nazik bir nokta var: İlahî İrade Yasaları'nın belirtilerinden olan düzen ve kuralların birisine ya da ötekine uymak, varlıkların bütünüyle kendi durum ve yeteneklerine ait bir iştir.

Hiçbir varlığı, dışarıdan hiçbir kudret zorla bu düzen ve kurallardan birisine uymak konusundaki serbest seçim hakkını onun elinden alamaz (*). Ayrıca, şu da var ki; onun evrendeki varlığı

Dünyamızda görülen en basit varlık, (örneğin, bir otun bile) özbenliğinin daha iyiye, daha ileriye, daha karmaşıklığa, daha olgun ve tekâmül etmiş durumlara gelebilmesi için, kendisinde saklı olan özleyişleri evren düzeyinde gerçekleşme imkânı aramaktadır.

(*). Ayrıntılı bilgi için bkz. "VARLIKSAL İLKELER" kitapçığı, sayfa 12

bu büyük düzen ve uyuma katılmak zorunluluğu sonucunu verir. Çünkü, aslında onun sadece varoluşu bile başlı başına, evrenin düzeni ve uyumunun bir ifadesidir.

Yalnız burada; bu düzen ve uyum içinde onun liyakatiyle orantılı bir basamağa, dereceye ve sıraya girmesi konusu da gözden kaçırılmamalıdır. Burada esas rolü; varlıkların iradeleri, görgü ve deneyimleri oranında artmış bulunan ruhsal kudretleri ve tekâmül derecelerinin kazandırdığı liyakat oynayacaktır. Yani liyakatleri oranında varlıkların kendi öz bünyelerinde doğan bir isteğin, bir özleyişin çizmiş olduğu yönlerle göre varlıklar, evren düzen ve uyumu içindeki çeşitli basamaklardan, derecelerden ve sıralardan birisini seçmek özgürlüğüne sahiptirler. Bu istek ve özleyişin en zor yanı, onun yönünü iyiden, güzelden ve aşkın olandan ayırmamaya çalışmaktır. Fakat iyilik, güzellik ve aşkın olana hayranlık ruhların özvarlıklarının sanki bir niteliğidir...

Aslında varlık; iyiye, güzele, yükseğe doğru sürekli bir itiliş hâlinin ifadesi de olabilir. Bu ifadeyi inkâr ettiğimiz anda, o varlığın anlamını da, yani kendi varlığını da ortadan kaldırmış oluruz. İşte bu durum, tekâmülün bir zorunluluk olduğunu başka bir yönden de göstermiş olur. Hiçbir varlık düşünülemez ki; özbenliğinden kopup gelen derin ve gerçek bir özleyişle İlahî İrade Yasaları'nın sonsuz gereklerinden yararlanarak gittikçe yükselmek, daha iyi, daha güzel, daha kudretli ve kapsamlı, özetle daha olgun ve gelişmiş bir duruma gelmek istediğinden ayrı kalabilsin. Bu düşüncemizin tersini gösteren hiçbir olayı dünyamızda bulup ortaya koymak bizim için mümkün olmadı.

Varlığın milyonlarca yıl süren tekâmül yolundaki devamlı ve sabırlı çalışma ve çabaları, İlahî İrade Yasaları gereğince kendisini başka dünyalarda geçerli olan çok daha karmaşık ve kapsamlı doğa yasalarından yararlanabilecek liyakate ulaştırır. Dünyamızda görülen en basit bir varlık, (örneğin, bir otun bile) özbenliğinin daha iyiye, daha ileriye, daha karmaşıklığa, daha olgun ve tekâmül etmiş durumlara gelebilmesi için, kendisinde saklı olan özleyişleri evren düzeninde gerçekleşme imkânı aramaktadır. İlahî İrade Yasaları da bu imkânlarla bol bol izin vermektedir. İşte varlık, söz konusu izin sayesinde

de günün birinde bir at bedeninden çıkıp, gidecek zenginleşen çok büyük bir yolculuktan sonra bir melek kudretini de alacaktır. İşte, İlahî Kudret'in büyüklüğüne bir küçük örnek daha!...

İlahî İrade Yasaları'nın değişmeyen gerekleri kaderdir. Bir varlık iradesiyle, hareketlerini hangi yasaya uydurmuşsa, onun tüm gereklerine boyun eğmek zorundadır. Yaşamı, yalnız bir tek dünya aşamasından ibaret değil, ondan önce ve ondan sonra da sürecek olan bir yolculuk olarak kabul etmek şartıyla diyebiliriz ki; **kader olan her şey, varlıkların bilerek ya da bilmeyerek önsel (apriori) istek ve iradeleriyle tutmuş oldukları bir yolun sonucudur.** Bu sonuçlar da; ancak sonsuz görünüm hâlindeki İlahî Yasaları'nın gereklerinden başka bir şey değildir. Bu gereklerin dışına hiç kimse çıkamayacağı gibi, böyle bir şey söz konusu bile edilemez.

Gnsan kendi kaderini, yaşamında seçtiği yollardan birisine sapma kararını vermekle çizmiş olur. Bu kader, kendisi için hoş olmayan bir sonuç verirse; o, sadece kendi iradesiyle ve istediği zaman da bundan kurtulamaz. Burada yine kendisinin göstereceği şiddet-

Bir insanın önünde seçeceği binlerce yol, binlerce iş vardır.

li bir özleyişle, bu hoş olmayan sondan kurtulabilmenin, ilâhî İrade Yasaları'nın gereklerine uygun çarelerini büyük bir çaba ve çalışmayla araştırması gerekir ki, bu da çoklukla ancak özellikle ruhsal rehberlik sistemini temsil eden varlıkların yardımlarıyla mümkün olur.

Bir varlığın önüne ilâhî İrade belirtilerinin açacağı imkânlar; ancak o varlığın liyakati, tekâmül ve ruhsal kudretlerini yerinde ve gerektiği gibi kullanabilme derecesiyle orantılı bir kapsam içinde çıkar. Bir insanın önünde her an açık duran binlerce yolun kapısı vardır. Bunların birini seçerek yapabileceği binlerce iş vardır. İnsan için yaşam karmaşık ve zordur. Bir insandan beklenen tekâmül büyük, parlak ve hızlıdır.

Kader konusunu iyice kavrayabilmek ve "iyi kaderler" sağlayabilmek için, her şeyden önce, nedensellik ilkesini iyice anlamaya çalışmak; duygu, düşünce ve eylemlerini bu anlayıştan alan yüksek bir idrake göre ayarlayarak hareket etmek gerekir. Çünkü ancak böyle yapıldığı zamandır ki; insan ilâhî İrade Yasaları'nın akıllardan taşan büyük ve gizli bilgilerinin anlamlarını adım adım anlayabilecek bir idrak düzeyine yaklaşır ve bu da ona Allah sevgisinin (*), ruhundaki dalgalanmalarını daha kapsamlı bir kudretle hissettirir ki, insan tekâmülünün en kuvvetli belirtilerinden birisi budur.

Şu fikri bir yasa olarak kabul edebiliriz:

(* "ALLAH sevgisi" konusunda daha ayrıntılı bilgi için bkz. Bedri RUHSELMAN'ın ALLAH adlı kitabı, sayfa 30, 44, 45.

Yaşamın "kader" olarak görünen acı ya da tatlı her olayı; kesinlikle, geçmiş bir zamanda insanın kendi iradesiyle yapmış olduğu bir hareketin, ilâhî İrade Yasaları'nın gereklerine göre sırası gelmiş ve gerçekleşme alanına çıkmış bir sonucudur. Bu öyle bir yasadır ki; ne kadar iyi anlaşılır ve üzerinde ne kadar derin düşünülürse, ondan o kadar yararlı düşünce konuları çıkarılabilir.

Bir kez, var olmak özelliğini kazandıktan sonra tüm varlıkların, ilâhî İrade Yasaları'nın kapsamı içine girmiş bulunmalarını biz bir zorunluluk olarak kabul ediyoruz. Çünkü aslında varlık, ilâhî İrade Yasaları'nın bir gereğidir. Bu yasaların dışında bir oluş ya da olmayış durumu düşünülemez. O hâlde, evrende varoluşumuz, kadere bağlı oluşumuzun bir ifadesidir. Fakat şunu asla hatırdan çıkarmamalıdır ki; ilâhî İrade Yasaları'nın sınır, sayı, baş ve son gibi kavramlarla ilgisi yoktur. Bu nedenle, ne kadar serbestçe olursa olsun, hiçbir varlığın hiçbir hareketi ilâhî Yasalar'ın kapsamı dışına çıkamaz. ilâhî İrade Yasaları'nın gereklerinden herhangi birine bilerek / bilmeyerek, isteyerek / istemeyerek sürüklenmiş bir varlığın o gereklere uyması zorunluluğunu yukarıdaki fikirlerle birleştirecek, şöyle bir ilkeyle karşılaşırız:

İnsan ne yaparsa yapsın, nasıl harekette bulunursa bulunsun, hangi yolu tutarsa tutsun, ister günah ister sevap işlemekte olsun, bütünü varlığı ile kaderi olan bir yolun yolcusu olmak durumundan kendisini kurtaramaz. ■

BİLGİ ÇAĞININ RADYOSU

Lütfen Sorularınız ve Düşüncelerinizle Yayınlarımıza Siz de Katılın.

META FM
105.6

YENİ ÇAĞ'IN FREKANSINDA BULUŞALIM.

DİNLEYİNİZ • DİNLETİNİZ

SORUMLULUK

GMERSON şöyle der: "Bugün en önemli şeyin hiç kimse tarafından aldatılmamak olduğunu sanırsın. Ama hayatının güneşi, asıl senin hiç kimseyi aldatmamaya çalıştığın gün doğacaktır." Pazardaki satıcıya "Hesabınız yanlış, benden az para aldınız!.." demek, bugün için tuhaf bir şeydir.

Hepimiz kendi hesaplarımızda aldanmamak için mücadele ediyoruz, bu yüzden o güneşli gün henüz doğmuş değil.

İnce hesaplı olmak, sorumluluğu doğru hesaplamak, gerekirse kendine kıyabilmek demektir. Bu hesabı insan yalnız hesap yapması gereken yerde değil, her şeyde, bir şey alırken, bir şey verirken, sorumluyken, haklıyken, iyilik ederken, teşekkür ederken, her yerde ve her zaman yapabilmelidir. Hesabı çok kuvvetli olanlar bile bazı rakamlarda yanlış yapabilirler.

Bir insanın ruhundaki asalet teşekkür etmek kabiliyetiyle anlaşılır. Teşekkür ruhtan gelen bir sorumluluk duygusudur, tıpkı topraktan çıkan çiçek gibi.

Teşekkür hesaplı bir şey değildir, tanrısal bir hesap sanatıdır; bu sanatta menfaat yoktur, bu, dine benzeyen, insanı Allah'a yaklaştıran bir duygudur. Bir hatayı düzeltme insanlara ait en güzel mazhariyettir. Hayvanın birçok iyilikleri vardır ama bir şeyi düzeltmesini beceremez. Hayvan sadakatin birçok çeşitlerini bilir, ama yapılan bir haksızlığı hafızadan ve hayattan uzaklaştırmasını arzulayan sadakat duygusunu tanımaz. Harp hizmeti kuvvetli bir sorumluluk duygusu, hizmet etme sorumluluğu meydana getirdi; ama bir kusur ve hata yüzünden bozulan toplum düzenini yeniden kurmak isteyen sorumluluk duygusu elbette ki, daha kuvvetli, daha lüzumlu bir duygudur.

Aslında hiçbir şey büsbütün düzeltilemez. Bozulan saadet yerine konamaz, kırık bir kalp tamir edilemez, acı bir söz ruhun derinliklerine kadar işler, insanın bütün benliğini zehirler, unutilan bir özür dileme insanca münasebetleri bozar. Tıpkı zamanında yapılan bir özür dilemenin dostluğu derinleştirmesi gibi. Çünkü insan, bu özür dileyişle karşısındakine olan yakınlığını hisseder; bu haksızlığı tamir etmeye çalıştığını gösterir. İşte bu içten gelen arzu, gururdan fedakârlık etmen, hodbinlikten vazgeçmen, kendine ait bir hesabı bozman, senin kurtuluş yolundur; dengeni yeniden bulman, dünyaya yeniden bağlanman demektir.

İçimizde sorumluluk duygularının yeniden canlanması küllenen bir ateşin yeniden yanmasıdır. Sorumluluk duygusunun ölmesi, her şeyi boş vermek, vazifelere yan çizmek, anlaşmaları bozmak, bozduğu bir işi düzeltmeye aldırılmamak ise ruhen çökmek, ihtiyarlamak demektir. Rahatlığı böyle yan çizmede, boş vermede bulan bir insan, kendi kuyusunu kendi kazdığının, yırttığı, boş verdiği şeylerle Allah ve kullar nazarında neler kaybettiğinin farkında bile değildir! ■

F.W. FOERSTER

KARMA NEDİR?

TARİHSEL TEMELLER ve POPÜLER KAVRAMLAR

Dr. Bruce GOLDBERG

(Geçen Sayıdan Devam)

Mısır

MISIR inançlarına göre, ruhgöçü, tekrardoğuşun mekanizması olarak kabul edilir. Bir kişi öldükten sonra, ruh saflaşmış hâle gelene dek 3000 yıl kadar bir hayvan olarak tekrardoğacaktır. Ancak o zaman ruhu, insan formuna dönebilir. Hermes Kitabı'nda şöyle belirtilir: *Evrenin bir ruhundan tüm Ruhlar türedi... Bu Ruhlardan birçok değişen vardır, kimi daha şanslı bir hâle, kimi tam tersine. Ruh biçimden biçime geçer ve hac yolculuğunun konakları, çok sayıdadır.*

Yunan

Orfe, Yunan teolojisinin kurucusudur. Yunanlılara çeşitli kutsal ayinleri öğretmiştir. Eflâtun ve Pisagor, Orfe'yi kendi felsefeleri için bir kaynak olarak kullanmışlardır.

Diogenes Laertius'un *Pisagor'un Hayatı* adlı eserinde, Pisagor'un önceki hayatlarını gözden geçirdiğini öğreniriz. Önce Aethalides ve sonra Truva kuşatmasında Menelaus tarafından yaralanan ve orada ölen Euphorbus olduğunu belirtir. Aethalides olarak, Pisagor (İ.Ö. 582-507) ruhun bedenlenişlerinin hatıralarını Merkü'rden (Bilgelik Tanrısından) bir hediye olarak almıştır.

Eflâtun (İ.Ö. 4277-347), Phaedrus'ta şöyle der: *Her ruh ölümsüzdür. Tamamen ruh olan, tamamen ruh olmaya-*

nın üstünde hüküm sürer ve tüm Göklerde devriye gezen, şimdi bir biçimde sonra başka bir biçimde görünür. Her insanın ruhu, doğum kanunu gereği, ebedî gerçeğin göstergesidir, yoksa bu fani çerçevemize asla geçmezdi, ancak herkese şu anki mevcudiyetleri sayesinde geçmişlerini hatırlatmak kolay bir mesele değildir.

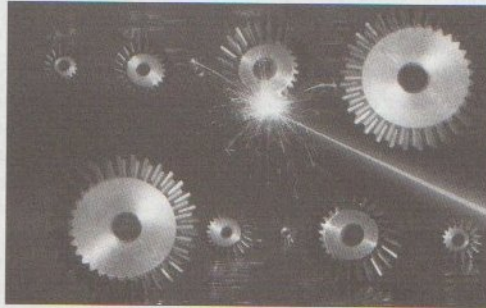
Yasalar'ın 10. Kitabında Eflâtun şöyle der: *Bil ki eğer daha kötü hâle gelirsene, daha kötü ruhlara gideceksin, yok daha iyi hâle gelirsene iyilere ve geçireceğin her bir hayat ve ölümden, benzerin elinde uygun olarak benzer ne çekerse, onu çekeceksin.*

Kadim Yahudilik

İbrani tarihçi Josephus, Yahudiler arasında üç felsefe tarikatı bulunduğunu belirtir. Bunlar *Esseniler*, *Farisiler* ve *Saddukiler* olarak adlandırılır. Saddukiler beden öldüğünde ruhun da öldüğüne inanmaktaydı ancak hem Esseniler hem de Farisiler tekrardoğuşa inanmaktaydı.

Philo Judaeus (İ.Ö. 20-İ.S. 54) *DeSomniis*'te şöyle der: "Hava ruhlarla doludur. Dünyaya en yakın olanlar diğer bedenlere dönmek üzere, onların içinde yaşamayı arzularak fani bedenlere bağlanmak için alçılırlar."

Kabala, İbrani kutsal metinlerinin ardında gizlenen bilgeliği temsil eden kutsal bir metindir. Orta Çağın rabbileri tarafından, daha eski doktrinlerden çıkarılmıştır. Tekrardoğuş

Bir varlığın bedenlenmesi ve plânlaması yapılırken düzinelerce diğer varlıkların plânları da dikkate alınır.

Kabala'da sık sık görülür ve Hassidilikte daha da geliştirilmiştir. Bu öğretilere göre tüm insan ruhları ilk insandan (Adam Kadmon) gelen ortak bir kökene sahiptir. Âdem'in ruhunun (nit-zotzoth) parçaları her bir tekil ruhu oluşturur. Âdem'in ilk günahı, üst ve alt ruhları bir karışıklığa sokmuştur. Bunun sonucunda, her ruh Tanrı'ya dönmeye önce bir dizi bedenlenmeden geçmelidir.

Kadim Yahudiler Musa'nın, Âdem'in oğlu Habil'in yeniden bedenlenişine olduğuna inanırlardı. Mesihleri ise Âdem'in ta kendisinin ikinci kez bedenlenişiydi, ki zaten Davud olarak ikinci kez gelmiştir.

Roma

Şair Ennius Romalıları karmayla tanıştırdı. *Kayıtlar* adlı eserinde Ennius, Homer'in kendisine bir rüyada görüldüğünü ve ona, kendilerinin bu iki bedeninin aslında aynı ruha sahip olduğunu söylediğini anlatır. Virgil (İ.Ö. 70-19) *Aeni'de* şöyle der: *Tüm bu ruhlar, bin yıl boyunca öteye göçtükten sonra, büyük bir düzen içindeki ilâhî olanlar tarafından, Lethean nehri-ne çağrılırlar. Bu yolla önceki dünya hayatını unuttur hâle gelirler ve canlı bedenlere tekrar dönmeye istekli, dünyanın kapalı âlemlerini tekrar ziyaret ederler.*

Hristiyanlık

rigen adlı ilk dönem Hristiyan filozofu (İ.S. 185-254), tarihçiler tarafından Kilisenin kurucu babalarının en önde geleni olarak düşünülmektedir. *Contra Celsum* adlı eserinde, Origen şöyle der: *Her ruhun belirli gizemli sebeplerden dolayı bir bedene girdiği ve daha önceki fiillerine göre girdiği, mantığa son derece uygun değil midir? Yapısı gereği maddî ve görünür olmayan ruh, o yerin yapısına uygun olan bir bedene sahip olmadan hiçbir maddî yerde mevcut olamaz, buna göre, bir zamanlar gerekli olup da şimdi çıkardığı bedeni şu anki değişmiş hâlinde yeterli olmadığından, bir ikincisi ile değiştirilir.*

Aziz Augustine (İ.S. 354-430) *Contra Academicos*'unda, Eflâtun'un tekrardoğuşunu şu şekilde anlatır: *En saf ve tüm felsefelerin en parlağı olan Eflâtun'un mesajı en azından hatanın karanlığını dağıtmış ve artık esasen Plotinus'ta parlamaktadır. O, Eflâtun'un, üstadına o kadar çok benzeyen bir takipçisidir ki insan onların birlikte yaşadıklarını ya da -onları ayıran*

uzun bir zaman süresi olduğundan- Eflâtun'un Plotinus'ta tekrardoğuşunu düşünmektedir.

İsa'nın ölümünden 500 yıl kadar sonra Hristiyan doktrini, özellikle de ruhun önceden mevcudiyeti meselesi üstünde birçok tartışma ortaya çıkmıştır. Karanlık Çağlar boyunca, tekrardoğuş doktrini gizlenmiş ama neyse ki kaybolmamıştır. Aykırı Hristiyan gruplar reenkarnasyon ve karma kavramlarını Batıda canlı tutmuşlardır.

İ.S. 529'da İmparator Jüstinyen Atina'daki Yeni-Eflâtunculuk okulunu kapadı ve Yeni-Eflâtuncuların geri kalanını sürdürdü. Yaklaşık bin yıl kadar aykırı Hristiyanlar hariç, reenkarnasyon kavramı Hristiyan Avrupa'da gözden kayboldu. 15. yüzyılda Floransa/İtalya'da Medici Sülâlesinin koruması altında Eflâtun'un öğretileri ve reenkarnasyon kavramı yeniden canlandı.

George Gemistus (1355-1450), Eflâtun'u Batı dünyasına yeniden takdim eden kişi olarak tanınır. Gemistus şöyle yazar: *Bizler için, ruhlarımız ölümsüz ve ebedî kalır... Fani bir zarfa bağlanarak, tanrılar tarafından şimdi bir bedene sonra bir başkasına, insan mizacındaki fani ve ölümsüz öğelerin birliği bütünün birliğine katkıda bulunabilsin diye yolların."*

Birleşik Devletler'de Teozofi

Ondokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde, New York kentinde Bayan H.P. Blavatsky, Albay H.S. Olcott, William Q. Judge ve diğerleri tarafından Teozofi Derneği kuruldu. Bu derneğin kuruluşu, modern Batı dünyasında reenkarnasyon ve ilgili kavramların araştırılması ve incelenmesi için ilk yaygın hareketi işaret etmekteydi. Bu hareket din, felsefe, bilim ve psikolojinin bir sentezini sunmaktaydı.

Doğuda tekrardoğuş, tekrardoğuş çemberinden olabildiğince çabuk kurtulmak ve nirvanaya varmak için bir araç olarak düşünülmekteydi. Batılılar dünya hayatına dönmüş bir kefalet ya da kişinin kendini saf olmayan şeylerden arındırması olarak düşünmekteydi. Teozofistler reenkarnasyonu, sonsuz bir evrende büyüme ve gelişme için sonsuz olasılıklar olması gerektiğini öne sürerek, tekâmülün evrensel kanunu olarak görmekteydi. Dolayısıyla kişinin, yeni tekrardoğuş çemberlerine olan ihtiyacı hiç tükenmezdi.

H.P. Blavatsky (1831-1891) görüşlerini şöyle dile getiriyor: *Metampsikoz (reenkarnasyon) doktrini bilim adamlarınca alay edilerek ve ilahiyatçılarca reddedilerek karşılandı ancak*

maddenin tahrip edilemezliği ve ruhun ölüm-süzlüğüne uygulanışı daha uygun biçimde anlaşılabilsedydi, bunun yüce bir kavram olduğu algılanabilirdi.

TEKRARDOĞUŞ ve KARMAYI ÖZETLERSEK

Karma "etki" veya "tepki" anlamına gelir. Bunu tanımlamanın bir diğer yolu da karmayı sebep ve sonuç olarak anlatmaktır. Diğer dinler gibi, Hristiyanlarda, "*Başkalarına, size davranılmasını istediğiniz biçimde davranın*" derler. Hristiyan felsefesi bu sebep ve sonucu tek bir hayat süresince meydana gelirmiő gibi ele almaktadır. Karma ve tekrardoğuş takipçileri ise bunu hayattan hayata taşırlar.

Karma kanunu herhangi bir tekil varlığının belirli bir hayat süresine, kendi karmik çemberini en iyi biçimde kullanmak üzere, kesinkes belirli şartlar ve kesinkes belirli yetenekler ile doğduğunu belirtir. Bu nitelikler, önceki bedenlenmelerin sonucudur.

Karşılık (telâfi) kanunu bütün karmik çembere hükmeder. Dolayısıyla ruh, daha önceki hayat sürelerinin olaylarından bu hayat süresince yararlanabilir veya ıstırap çekebilir.

Karma kanununun, öğrencileri için çok avantajı vardır. Bu ortamı hak etmiş gibi görünmeyen insanlar tarafından deneyimlenen hayal kırıklıkları ve engeller için bir anlayış sunmaktadır. İkincisi, İsa'nın ve diğer tüm dinsel liderlerin öğretileri için daha bilimsel bir açıklama sunmaktadır. Üçüncüsü, bencil, düşüncesiz ve zararlı fiiller için bir men edici yan taşımaktadır. Dördüncü olarak da **kanun, düzen ve bir ahlâkî amaç anlayışının hüküm sürdüğu düzenli bir evrene inanmayı sağlamaktadır.**

Tekrardoğuş ve karma hakkındaki en cazip niteliklerden biri, yeni hayatlarda mücadelelerle karşılaşma fırsatı ve *kişinin kendi kaderi üstünde büyük ölçüde kontrol edinmesidir.* Bunu, sebep ve sonuç kanunları üstüne dayanan bir tekâmül kavramı olarak düşünebilirsiniz. "*Ne ekersen, onu biçersin*".

KARMANIN BAZI POPÜLER İZAHLARI ve BUNLARIN TEMEL İLKELERİ

Aşağıda karmayı izah etme girişimlerinden bazı popüler kavramları ve bu izahların

ana ilkelerini bulacaksınız. Her kavramı sıralamayacağım çünkü regresyon terapistlerinin sayısından çok kavram mevcut ama en mantıklı (bana göre) ve popüler olanları belirteceğim.

Bunu yapmadan önce, sizi kültler hakkında uyarmalıyım. Son yirmi yıl içinde, birçok kült veya benim taktığım isimle yalancı-din ortaya çıktı ve saf Amerikalılara felsefelerini satmaya çalıştılar. Eğer herhangi birine düşüncenizi kontrol etme iznini verirsiniz, o zaman bu deneyimin sonucunda hiç şüphesiz negatif karma üretilecektir. İnsanla ilgili tüm sorunları için cevabı olduğunu söyleyerek kendini takdim eden bir örgüt söz konusu olduğunda, hele de size "yolu" göstermek için tek bir lider sunuluyorsa, bilin ki o grup bir kültür, tarikattır.

Kişinin karmik çemberi ile ilgili cevaplar, o kişinin şuuraltında yatmaktadır. Sizin başarılarınız için kendisine küstaħça pay çıkaran herhangi bir insanın ya bir ego sorunu vardır ya da çok yanlış bir karma kavramı veya her ikisi de. Shakespeare, "*Kendi kendine dürüst ol*" diye yazdığında en doğrusunu söylemişti.

İşte, kavramlar:

Düze y (Plân) Kavramı

Plân kavramına göre, karmik çemberimiz beş alt plânda iş görür. Bu alt plânlardan her birinde bir varlık (ruh) bir farkındalık seviyesine veya titreşim hızına sahiptir. Daha yüksek bir plâna geçmek için titreşimsel hızınız belirli bir seviyeye yükselmelidir. Her ardışık plân daha yüksek bir titreşimsel hız gerektirir. Eğer bu seviyede değil ise, o zaman varlık, seviyesine en uygun olan plâna gidecektir.

TANRI VEYA İSİMSİZ PLÂN (PLÂN 13)		
YEDİ	PLÂN 12	
YÜKSEK	PLÂN 11	
PLÂN	PLÂN 10	
	PLÂN 9	
	PLÂN 8	
	PLÂN 7	
RUH PLÂNI (PLÂN 6)		
KARMİK	ESİRÎ PLÂN (PLÂN 5)	
ÇEMBER	MANTAL PLÂN (PLÂN 4)	
(BEŞ ALT	KOZAL PLÂN (PLÂN 3)	
PLÂN)	ASTRAL PLÂN (PLÂN 2)	AKAŐIK KAYITLAR
	DÜNYA PLÂNI (PLÂN 1)	BURADASINIZ

- Şekil 1 -

(Devam Edecek)

Daha İyi Davranmak İçin...

Varlık: Andre LUIZ

Şimdi, bir melek değil bir insan olduğunuzu unutmadan Tanrı'ya güvenin ve işlerinizi yapmaya devam edin.

Negatif düşüncelerden kaçamadığınız zamanları otomatik olarak kabul edin.

Geçmiş deneyimler için ağlamayın. Çünkü devamlı ağlayıp sızlanmak yalnızlığı getirir. Yalnızlık ise yararsız işleri ve boşluğu doğurur.

Eğer siz bir hata yapıp da bunu fark ederseniz, kendinizi yenilemek için yeterince farkındalığa ulaştıysanız demektir.

Sahip olduğunuz problemleri bugüne getirmeden onlardan ders almayı bilin.

Zorluklara karşı mücadele ederken anlaşılmayı istiyorsak, başkalarını da önce biz anlamalıyız.

Zaman, iyiyi inşa ederken istediğimiz kadar ve istediğimiz miktarda kullanabileceğimiz ve devamlı bulunan bir fırsatlar pazarıdır.

Eğer siz yolunuzda ilerleme ve mucize bekliyorsanız, çalışmaya hiç ara vermeyin.

Kıskançlık ve çekememezlikten uzak durursanız, hayatınızda sağlık ve huzur ile denge ve güvenliği sağlarsınız.

Kişiliklerini zenginleştiren yetenekli insanları hatırla ve onları değerli kılan şeylerin; her gün iyiyi hayata geçirmeleri, kötüyü unutmaları ve her zaman en iyiyi, en fazla bir şekilde yapmayı öğrenmeleri olduğunu unutma.

Medyom: F.C.Xavier • İspanyolcadan Çeviren: İsmet Yalçın

Güneşin Batıdan Doğduğu Gün

Bahri KARMA

“**D**ŞİK doğudan yükselir” ya da “Güneş doğudan doğar” sözleri, doğunun mistik yol göstericiliğini olduğu kadar, yüksek medeniyetlerin ortaya çıkışındaki katkılarını da gayet güzel vurgular.

Güneşin batıdan doğması, İslâmiyette kıyametin büyük alâmetlerinden biri olarak kabul edilir ve insanlar nesnel bir anlayışla bu inanışa uygun olarak güneşin hakikaten batıdan doğmasını bekler dururlar.

Dinlerdeki ifadelerin, sembolik ifadeler olduğunu kabul etmediğimiz takdirde, bu ifadelerin bizi nereye götürmek istediğini asla anlayamayacağız. İnsanlar hâlâ Kaptan Cousteau'nun o mükemmel keşfine (!) takılıp kalmışlardır. Hani iki denizin sularının birbirine karışmaması ile ilgili ayetler var ya!... (Kur'an-ı Kerim; 55:19-20). Evet, Kaptan Cousteau'nun, bu ayeti nesnel olarak ispatlayarak, insanların kafasında daha yüksek hakikatlere dair soru işaretleri uyandırması güzel bir şey. İnsanlar hiç değilse bu şekilde hakikatin tadını alıyorlar. Fakat, bu sembolik ifadeleri bu kadar dar anlamların içine hapsetmemek, bu ayetlerin daha yüksek hakikatleri içeren sembolik ifadeler olduğunu da kabul etmek gerekiyor.

Kutsal kitapları birer fizik veya mekanik kitabı olarak kabul etmemek gerekiyor. Onlar insanların uyanması ve şuurlanması için yer yüzüne indirilen şuur kitaplarıdır. Tabii ki buradaki bilim-

sel kavramlar da bu amaç için kullanılmaktadır.

Eğer insanlar nesnel anlayışı aşamıyorlarsa, kütüphaneler dolusu tefsir kitabı yazılsa ne fayda. İnsanların nesnel bir anlayışla yazdıkları ve el üstünde tutulan birçok tefsir kitabının gayet verimsiz kitaplar olduklarını görüyoruz (Bu konuda ileri bir anlayışla yazılan kitapların sayısı çok azdır). İşte bu nedenle de güneşin batıdan doğuşu ile ilgili hadisi de sembolik bir ifade olarak kabul etmek gerekiyor.

Üstat Ergün Arıkdal Güneşin batıdan doğuşu ile ilgili sembol hakkında şunları söylüyor; “*Bu sembolik ifadeye göre, o son zamanda, Güneş battığı yerden doğacaktır. Yani tersine bir iş olacaktır. Bu masalımsı anlatımla insanlar, acaba Dünya tersine mi dönecek, her şey alt üst mü olacak diye düşünüyorlar...*”

“...Dünyanın alt üst olması demek, insanın kendisinin alt üst olması demektir; uyku hâlinin alt üst olması demektir. Ve uykunun tersi uyanıklıktır. Dünyanın alt üst olması denince, illâ ki, mağma tabakasının volkanlardan dışarı fırlaması akla gelmemelidir. Bu, küçük kıyamet sahibi olarak insanın alt üst olması demektir. En iyi alt üst oluş şekli de, insanın uyuduğu hâlden uyanık hâle geçmesidir. Yani tam zıddı bir durum. Alt üst oluş, nefsanî hâlden vicdanî, ahlâkî, makul vicdana geçiştir. Yani mevcut olan bütün eksik hâllerin, mükemmel, olgun, yetkin hâle geçmesi, siyahın beyaza dönüşmesidir. Güneşin battığı yerden doğması budur.

“Bu sembol ayrıca, devrenin bitişini ifade eder. Olumsuz yönden bir yorum”

Dünyanın alt üst olması demek, insanın kendisinin alt üst olması demektir.

Güneşin Batıdan Doğduğu Gün

Bahri KARMA

“**ŞİK** doğudan yükselir” ya da “Güneş doğudan doğar” sözleri, doğunun mistik yol göstericiliğini olduğu kadar, yüksek medeniyetlerin ortaya çıkışındaki katkıları da gayet güzel vurgular.

Güneşin batıdan doğması, İslâmiyette kıyametin büyük âlemlerinden biri olarak kabul edilir ve insanlar nesnel bir anlayışla bu inanışa uygun olarak güneşin hakikaten batıdan doğmasını bekler dururlar.

Dinlerdeki ifadelerin, sembolik ifadeler olduğunu kabul etmediğimiz takdirde, bu ifadelerin bizi nereye götürmek istediğini asla anlayamayacağız. İnsanlar hâlâ Kaptan Cousteau'nun o mükemmel keşfine (!) takılıp kalmışlardır. Hani iki denizin sularını birbirine karışması ile ilgili ayetler var ya!... (Kur'an-ı Kerim; 55:19-20). Evet, Kaptan Cousteau'nun, bu ayeti nesnel olarak ispatlayarak, insanların kafasında daha yüksek hakikatlere dair soru işaretleri uyandırması güzel bir şey. İnsanlar hiç değilse bu şekilde hakikatin tadını alıyordular. Fakat, bu sembolik ifadeleri bu kadar dar anlamların içine hapsedmemek, bu ayetlerin daha yüksek hakikatleri içeren sembolik ifadeler olduğunu da kabul etmek gerekiyor.

Kutsal kitapları birer fizik veya mekanik kitabı olarak kabul etmemek gerekiyor. Onlar insanların uyanması ve şuurlanması için yeryüzüne indirilen şuur kitaplarıdır. Tabii ki buradaki bilim-

sel kavramlar da bu amaç için kullanılmaktadır.

Eğer insanlar nesnel anlayışı aşamıyorlarsa, kütüphaneler dolusu tefsir kitabı yazılsa ne fayda. İnsanların nesnel bir anlayışla yazdıkları ve el üstünde tutulan birçok tefsir kitabının gayet verimsiz kitaplar olduklarını görüyoruz (Bu konuda ileri bir anlayışla yazılan kitapların sayısı çok azdır). İşte bu nedenle de güneşin batıdan doğuşu ile ilgili hadisi de sembolik bir ifade olarak kabul etmek gerekiyor.

Üstat Ergün Arıkdal Güneşin batıdan doğuşu ile ilgili sembol hakkında şunları söylüyor; “*Bu sembolik ifadeye göre, o son zamanda, Güneş battığı yerden doğacaktır. Yani tersine bir iş olacaktır. Bu masalımsı anlatımla insanlar, acaba Dünya tersine mi dönecek, her şey alt üst mü olacak diye düşünüyorlar...*”

“...Dünyanın alt üst olması demek, insanın kendisinin alt üst olması demektir; uyku hâlinin alt üst olması demektir. Ve uyunun tersi uyanıklıktır. Dünyanın alt üst olması denince, illâ ki, mağma tabakasının volkanlardan dışarı fırlaması akla gelmemelidir. Bu, küçük kıyamet sahibi olarak insanın alt üst olması demektir. En iyi alt üst oluş şekli de, insanın uyuduğu hâlden uyanık hâle geçmesidir. Yani tam zıddı bir durum. Alt üst oluş, nefsanî hâlden vicdanî, ahlâkî, mâkul vicdana geçiştir. Yani mevcut olan bütün eksik hâllerin, mükemmel, olgun, yetkin hâle geçmesi, siyahın beyaza dönüşmesidir. Güneşin battığı yerden doğması budur.

“Bu sembol ayrıca, devrenin bitişini ifade eder. Olumsuz yönden bir yorum

Dünyanın alt üst olması demek, insanın kendisinin alt üst olması demektir.

söz konusudur. Tekâmül Okulu olarak Dünyaya tekrar kabulün sona ermesi, tövbe kapılarının kapanması demektir." (Ruh ve Madde dergisi, sayı 367)

Üstat Ergün Arıkdal'ın bu sembolle ilgili olarak yaptığı açıklamanın ana fikri insanların suurlarında meydana gelecek olan tersine bir değişimi içermektedir. İnsanlar, bugüne kadar her alanda, özellikle dinsel ve bilimsel alanda dejenerasyonu en yüksek seviyede doyasıya yaşamış olup, yeni dönemde özellikle içinde bulunduğumuz dönemde, bir rejenerasyona (yeniden yapılanmaya) girme çabası içindedir.

Aslında rejenerasyon çabaları ilk olarak Batıda, rönesans ve reform hareketleriyle başladı ve Fransız İhtilâli ile ateşlendi. Bu hareketlerle birlikte, Batı tüm dünya insanlığı için önemli bir misyonu omuzlarına almıştı. Demokrasi ile ilgili ilk adımlar atılmaya başlanmıştı (Roma ve Yunan İmparatorlukları dönemindeki demokrasi deneyiminden söz etmiyoruz).

Yani Güneş Batıdan Doğmaya, diğer bir deyişle; ışık batıdan yükselmeye başlamıştı. Artık insanlık olarak yeni bir devreye giriliyordu.

Ortaçağ ile birlikte dejenerasyonu ve karanlığı en derin bir şekilde yaşayan Batı için, bu karanlık, şafaktan önceki karanlıktı. Güneşin doğması ile birlikte, artık alışılmış, empozisyonlara bağlı ve cehaleti körükleyen kuralları birer paçavra gibi hızla kenara atan Batı uygarlığı, kabuklarından ve şartlanmalarıyla oluşturduğu mezardan çıkmaya, yani şafağın ilk güneşi ile birlikte uyanmaya başladı ve bununla birlikte her şey tersine dönmeye başladı.

Cennetin tapusunu parayla satacak ve akılcı fikirleri öne sürenleri din düşmanlığı ile suçlayıp, aforoz edecek kadar ortaçağın karanlığına ve derin uykusuna dalmış olan Batı uygarlığı için, uyanış da epey ıstıraplı ve anı oldu.

Aslında Batı Uygarlığındaki uyanışın ilk nedeni matbaanın keşfidir. Matbaanın keşfi ile birlikte artık insanlar yüce ve çoğulcu ideallerden söz eder oldular. Yazılı metinler artık elit kesimin bir lüksü olmaktan çıkmış ve herkesin rahatlıkla ulaşabileceği şeylerden olmuştu. Böylece kâinatı, içinde bulunduğu delikten ibaret sanan böcek, başını o delikten çıkarıp, sonsuzluğu görme imkânına kavuşmuştu. Bu durum günümüzde yazılı metinleri küçümseyen ve "Değişim ve uyanış yazılı metinlerle mi gerçekleşecek?" diye düşünenlere iyi bir cevap olsa gerek.

Dinsel, bilimsel ve sanatsal alandaki mütahş değişimden sonra oluşan demokrasi hare-

ketleri, insanlara büyük sorumluluklar yüklemişti.

Konfüçyus kendi döneminde demokrasinin temel ilkesini şu sözlerle ortaya koymuştu: "Demokratik bir ülkede halk konuşur, devlet susar, diktatörlük ile yönetilen bir ülkede ise halk susar, devlet konuşur."

Demokrasi kamuoyuna (halk oyununa) dayalı bir rejim olduğu için, insanlar bir tür suur sınavı veriyorlardı. Artık bir ülkenin yönetimindeki sorumluluklar sadece tek bir şahsa bağlı değildi, bu sorumluluğu bir ülkeyi oluşturan ve belirli bir anlayış seviyesine sahip olan bütün insanlar ortak olarak paylaşıyorlardı. Sandık başına geçen ve sorumluluğu kendinde hisseden her insan çoğulcu düşünmek zorundaydı. Kabul etmek gerekir ki demokrasi, insanlardan **ŞUURLULUĞU** bekliyordu. İlk kez batıda başlayan bu şuurlu hareket hızla doğuya doğru âdeti bir yangın gibi yayılmaya başlamıştı.

İnsanlar bu mücadelelerle gerek Eflâ-tun'un, gerek Konfüçyus'un kendi dönemlerinde ortaya koydukları ütopik düşünceleri gerçekleştirilmeye çalışıyorlardı.

Osmanlı İmparatorluğu, bu hareketlerin ilk dönemlerinde Avrupa'yı sadece seyretmekteydi. Çünkü, kendisi için dejenerasyon tam olarak başlamamıştı. Halk nispeten huzur içindeydi, bu nedenle de devletten bir şey istemeye pek alışık değildi, bu halk daha çok devlete bir şeyler verme çabası içindeydi. Halk, devletçi bir anlayışa sahipti. Devletine güveniyordu. Devamlı askerlikle meşgul olduğu için, ticaretten nispeten kopuk olan bu halk, derin bir ortak alan anlayışına ulaşmıştı ve bu nedenlerle farklı etnik gruplara sahip insanlar barış içinde birarada yaşayabiliyordu ve gerektiğinde kolaylıkla düşman saldırılarına karşı organize olabiliyordu.

Gerek Selçuklu, gerek Osmanlı İmparatorluğu dönemindeki ayaklanmalar daha çok dejenerasyon zamanlarında ortaya çıkan ayaklanmalardır. Örneğin; Selçuklu İmparatorluğunun yıkım dönemlerinde ortaya çıkan Baba İshak (Babailiğin kurucusu) ayaklanması makul nedenlere dayanıyordu. Baba İshak'ın çıkardığı bu ayaklanma, Fransızların ünlü kadın kahramanı Jean Darc'ın İngilizlere karşı çıkardığı ayaklanmayla birtakım benzerlikler gösteriyordu. Baba İshak da, tıpkı Jean Darc gibi galpten duyduğunu iddia ettiği birtakım sesler ve gör-

düğünü iddia ettiği birtakım vizyonlarla halkı peşinden sürüklemişti. Baba İshak, bu ayaklanmayla, fikirlerinden derin bir şekilde etkilenmiş olduğu hocası Baba İlyas'ın fikirlerini yayma çabası içindeydi. Özellikle Platon (Eflâton) ve Konfüçyus'un devlet ve yönetim anlayışını benimsemiş olan ve bunu uygulamaya çalışan Baba İshak, sonuca ulaşmadan yakalanmış ve 1240 yılında öldürülmüştür. Baba İshak, kırsal kesim ile büyük illerdeki aşırı tüketimci halk kesimi arasında ekonomik eşitliği savunmuştur. Ayrıca reenkarnasyon ve buna bağlı olarak karma (sebe-sonuç yasası) inancını da yaymaya çalışmıştır. Bu ayaklanma, sonraki dönemlerde, özellikle Osmanlı İmparatorluğunda, halkın despotizme karşı çıkardığı ayaklanmaların ve değişim talebinin de bir sembolü olmuştur.

Değişim talebi halkta zaten vardı fakat, saraya yakın çıkar grupları buna karşıydılar ve değişime karşı oluşan hareketlerin çoğu bu gruplardan geliyordu.

Halkın Baba İshak Ayaklanmasıyla ortaya çıkan değişim mücadelesi çeşitli dönemlerde sürüp gitmiştir. Baba İshak ayaklanması dini bir nitelik de taşıdığı ve bu konuda çeşitli tezler de ileri sürdüğü hâlde, ana gaye sosyal içerikli idi. Ayrıca, Baba İshak'ın, kendisini halka karşı yüceltmeye çalıştığını ve amaçlarını gerçekleştirmek için halkın dinsel duygularını da bu yönde etkilemeye çalıştığını da söyleyebiliriz.

Halk daima bir değişim talebi içindeydi fakat, büyük illerde ticaretle uğraşan ve huzuru bu nedenle yerinde olan halka karşı, kırsal kesimlerde ticaretten uzak, sadece kendisine ayrılan arazide tahıl vs. ve İmparatorluğa asker yetiştirmekle meşgul olan halkın huzursuzluğunun nedeni de ortaya çıkıyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki değişim talebi daha çok padişahlardan geliyordu. Padişahların birkaçı bu yolda kafalarını vermişlerdir.

Matbaanın Osmanlı İmparatorluğu'na girişi de bu nedenlerle tepkiyle karşılanmıştır. Çünkü hattatlar bu konuda çıkarlarının sarsılacağını düşünüyorlardı. Bu konuda dahi din, bir araç olarak kullanılmıştı. Osmanlı İmparatorluğu'nun düşüş dönemi, ayaklanmaların yoğunlaştığı bir dönemdir. Çünkü, matbaa Osmanlı İmparatorluğu'na da girmişti ve demokrasi ile alâkalı idealist fikirler halka kolaylıkla ulaşıyordu. Batıdan doğan güneş, Osmanlı İmparatorluğu'nu da aydınlatmaya başlamıştı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemindeki padişahlar ise, tahtlarını vermemek için değişime karşı koymuşlardır. Dedeleri reform hareketleri uğruna canlarını verdikleri hâlde... Çünkü, bu sefer talep halktan gelmekteydi.

Dünyanın neresinde olursa olsun, değişim hareketleri daima kanlı olaylara neden olmuştur.

Fakat, dünyanın en kansız devrimi olmakla dünya tarihine geçen demokrasi hareketleri, büyük organizatör ve önder Atatürk sayesinde Anadolu'da gerçekleşmiştir. Atatürk önderliğindeki bu değişim hareketlerine halk karşı koymamıştır. Daha çok saray çevresi karşı koymuştur. Anadolu'daki halk için en büyük sorun, dış güçlere karşı verilen mücadeleydi. Bu halkın organizasyon kabiliyetini en iyi şekilde gösteren olay, Kurtuluş Savaşı sırasında ortaya çıktığı birlik şuurudur. Atatürk organizatör kişiliğini "Hatt-ı müdafaa yoktur, sath-ı müdafaa vardır. Bu sath bütün vatanıdır." özdeyişleriyle en iyi şekilde ortaya koymaktadır. Kurtuluş Savaşı, evrensellikten kopmamış, başka bir ülkenin bayrağına saygı göstermeyi bilen, karşı güçlerin askerlerini de kendi çocukları gibi gören bu büyük lider vasıtasıyla zafere ulaşmıştır.

Batıda başlayan değişim ile birlikte dinsel, bilimsel ve felsefi alanda AKILCILIK dönemi başladı. Avrupa, akılcılıkla birlikte daha önce sorgulamaya bile cesaret edemediği her şeyi sorgulamaya ve bununla birlikte her şeyden şüphe etmeye başladı ve Batıda AKILCILIKLA birlikte ŞÜPHECİLİK AKIMI da doğdu. Artık Tanrı bile cesaretle sorgulanabiliyordu. Günümüz insanlığından beklenen tabii ki budur. Dinsel mesajlarda insanlardan daima bu bekleniyordu. Gerek Kur'an'da, gerek İncil'de, gerekse Tevrat'ta daima bu mesajlar yer aldığı hâlde insanlar uyanmayı gerektiren bu durumu kabul etmiyorlardı. Evet, kutsal kitaplarda insanlardan uyanmaları isteniyordu, fakat uyanmak için önce sorgulamak ve sorguladıktan sonra ya kabul etmek ya da reddetmek gerekiyordu. Fakat insanlar bu kitapları hiçbir şey anlamadan uyku da okumayı tercih ediyorlardı. Örneğin, Kuran'da görebilenler için Allah'ın ayetlerinin yeryüzünde ve gökyüzünde olduğuna dikkat çekildikten sonra, buna rağmen insanların neden hâlâ uyumakta ayak diredikleri birçok ayette sorgulanır. Allah'ın ayetlerini görmek için sorgulamak gerekiyordu ve bilgiyi ve bilmeyi vurgulayan Kur'an da insanlardan bunu bekliyordu. Fakat insanlar "Allah'ın hikmetinden sual

olunmaz" deyip, konuyu geçiştiriyordu.

Batıda ortaya çıkan akılcılık ve şüphecilik doktrinleriyle birlikte yeni bir akım daha tezahür etti; MATERİYALİZM DOKTRİNİ...

Materyalizm doktrini, maneviyata ait dengenin kaybolduğu bir doktrindir. Materyalizm Doktrinine bağlı Materyalist Dialektik, her şeye mantıklı bir çözüm öneriyordu, fakat nereye kadar?...

Batının aşırı akılcılığı, Doğunun ise aşırı maneviyatçılığı bir kutuplaşmaya neden olmuştur. Bu nedenle Batıda, üç boyutlu anlayışı aşan kavramları, üç boyuta indirgeme çabaları boşa çıkınca bu kavramları reddetmekten başka bir yol bulunmuyordu. Hata da buradan kaynaklanıyordu. Buna karşın Doğu ise, hiçbir sorgulamaya ve yoruma tâbi tutmadan, akılcılıktan uzak, gayet nesnel ve kof maneviyatçılığı ile Batıya kafa tutmaya çalışıyordu.

Kabul etmek gerekir ki, maneviyattan kopmuş bir Batı Âlemi ile, akılcılıktan kopmuş bir Doğu Âlemi arasında gayet güzel bir şekilde harmanlanan Anadolu, bu iki kutup arasında mükemmel bir denge kurmuş ve gelecek için umut vadetmiştir.

Fakat Batıda 1800'lü yıllarda ortaya çıkan spiritüalizm hareketleri de doğmaya ve gelişmeye başlamıştı. Akılcı ve şüpheci çevreler, bu hareketlere karşı hemen tavır takınmayı ve bu safatalara(!) karşı mücadele etmeyi bir borç olarak kabul etmişti. Oysa spiritüalizm, dinî ve buna bağlı olarak manevî kavramları insanların anlayabileceği dozda ve akılcılıktan kopmadan ifade edebiliyordu.

Süphecilik doktrinini yücelten bu insanlar, gerçi bazı dindar kesimin öne sürdüğü gibi, bu konuları şeytan ve cinlere bağlı birer olgu olarak değerlendirmiyorlardı fakat, ellerinde "şuuraltı" dedikleri ve daha yeni yeni keşfetmeye başladıkları sihirlir bir kavram vardı ve her şeyi bu kavramla açıklamaya çalışıyorlardı. Tabii ki şuuraltını yeterince tanımadıkları gibi, aslında bütün psikik fenomenleri bu kavramla açıklamak için ellerinde şuuraltı kavramı ile ilgili yeterli veri de yoktu.

Fakat haklı oldukları bir yön de vardı; ilk spiritüalist hareketlerde insanların bu konuya olan ilgisi çok çocuksu idi. Özellikle 1900'lü yılların ilk döneminde bu konuda müthiş bir dejenerasyon başlamıştı. İnsanlar bu konuda da sahtekârlıklar yapmaya, bu konuyu geçim kaynağı hâline getirmeye başlamışlardı. Bazı ünlü medyomların sahtekârlıkları da ortaya çıkınca

bu konu o dönemlerde büyük tartışmalara neden oldu. Şunu kabul etmek gerekir ki gelişim iki yönde ilerler; müspet ve menfi yönde...

Dönemin ünlü sihirbazı R.Houdin de başta olmak üzere, W.Crookes, Sir Oliver Lodge, C.Richet vs. gibi 20. yüzyıla da damgasını vuran pek çok bilim adamının, ilk önce bu konu ile ilgili sahtekârlıkları ortaya koymak amacıyla sıkı gözlem ve her türlü sahtekârlığı ortadan kaldıracak koşullarda medyomlar üzerinde gerçekleştirdikleri deneyler, bu insanların da sıkı birer spiritüalist olmalarına neden olmuştur.

Gurdjieff o dönemlerde Anadolu başta olmak üzere doğudaki çeşitli mistik merkezlerde yaptığı uzun seyahatler sonucu, doğunun yüksek ezoterik bilgisini, kendine göre pişirip, materyalist batının hazmedebileceği türden bir yemek yapıp "Gurdjieff Öğretisi-Dördüncü Yol Öğretisi" adıyla ortaya koymuştur. Gurdjieff bu yüksek manevî bilgileri gayet büyük bir ustalikle -ve biraz da mekanik bir ifadeyle- Batılıların zihin seviyesine indirgemmiştir.

Aynı dönemlerde bu sefer spiritüalizm ile ilgili olarak Güneş Anadolu'dan doğmaya başladı. 1936 yılında Dr. Bedri Ruhselman'ın "Üstad" adlı rehber varlıkla ilk irtibatı ile birlikte spiritüalizmde çocukluk dönemi bitmiş, olgunluk dönemi başlamıştır. Çünkü, yeryüzünde dört boyutlu âlemle ilk irtibat, bu celseler ile birlikte başladı. "Üstad" celseleri ile başlayıp, Mustafa Molla, Şems, Akın, Meşale vs. gibi rehber varlıklarla devam eden celseler vasıtasıyla tutarlı ve akademik bilgiler verilmeye başlanmıştı. Bundan önceki ruhsal irtibatlar, insanların çocuksu ilgilerini tatmin etmeye yönelikti ve ruhlarla irtibat kurmak amacıyla yapılan celselerin bir kısmı, celseye katılanların bilinçaltılarıyla kurulan telepatik irtibatlar olup, bunun ruhlarla alâkası yoktu. Bu celselerdeki tutarsızlıkların en büyük nedenlerinden biri de bu idi. Doğaldır ki şüpheci çevreler bir yönden de haklıydılar.

Dr. Bedri Ruhselman, "Üstad" adlı rehber varlıkla yaptığı celselerden sonra ilk olarak "Ruh ve Kâinat" başta olmak üzere, yazdığı diğer kitaplarla da klâsik ruhçuluğu eleştirel bir gözle değerlendirmiş, hatalarını gayet detaylı bir şekilde ortaya koyduktan sonra "Yeni Ruhçuluk-Neospiritüalizm" ile ilgili fikirleri öne sürmüştür.

Dr. Ruhselman'ın hayatının sonlarına doğru "Önder" adlı rehber varlıkla yaptığı ruhsal celseler sonucu ortaya çıkan ve insanlığa sunulacağı günü bekleyen "Bilgi Kitabı" ile birlikte Güneş Anadolu topraklarında yeniden doğacaktır. ■

Dördüncü Yol. Gurdjieff Ouspensky Okulundan

YALAN

Bir adama evrende 300,000,000,000 yıldız olduğunu söyleyin, size inanacaktır. Ona bankın yeni boyandığını söyleyin, emin olmak için banka dokunma ihtiyacını duyacaktır.

Anonim

YALAN kavramının Gurdjieff' in Çalışmasındaki anlamı, alışılmış olarak kullandığımızdan biraz farklı, büyük ihtimalle biraz daha süptüldür. Bunun, normalde yalan olarak kabul ettiğimiz şeylerden daha az zarar verici olduğunu düşünebiliriz, oysa ki gerçekte kişiye daha çok zarar verir; kişi bunu yok etmeye uğraşmazsa, kendi üzerindeki çalışmasında fazla ileri gidemez.

Yalan alışılmış anlamında, suç ve gizleme duygusu ile beraberdir. Kişi doğru olmayan bir şeyi söylerken yanlış yaptığını bilir. Çalışma'daki anlamında ise, kibir duygusu ile bağlantılıdır, kişinin bunun bir zararı olmadığına inanması daha kolaydır.

Yalan demekle, Çalışma'da, kişinin bilmediği şeyler hakkında bilgisi varmışçasına konuşmasını kastediyorum. Yalan aynı zamanda, kibir ve kanıt ile de alâkalıdır. Yalan hatalı kişilikten doğar ve yalan söyledikçe hatalı kişilik perçinleşir. Yalan söylememek küçük düşmeyi göze almaktır, kişinin her şeyi bilmediğini kabul etmesi ve böylece doğrusunu öğrenmeye başlamak için kendisine yol açması demektir.

Örneğin, Japonca öğrenmekte olduğum sıralarda, Çince çalışmış bir arkadaşım ile konuşuyordum. Bana, Japonya'ya ziyaret ettiği zaman Çince bilmenin faydasını gördüğünü söyledi. Örnek olarak da, Tokyo'da iken Kyoto'ya gidecek doğru treni tahmin edebildiğini, Kyoto'nun harflerinden birinin "başkent" anlamına gelen Pekin ile aynı olduğunu, Kyoto'nun da eski Japon başkenti olduğunu söyledi. Ben hemen üstün pozisyona sıçradım: "Bak, ben bu harfleri çalıştım, Tokyo ve Kyoto'nun harfleri aynı, farkı anlayamazsın." dedim; içimden de

Kişi, doğru olmayan bir şeyi söylerken yanlış yaptığını bilir ama kibri yüzünden kendi yalanına inanır.

"Ne kadar akılsızsın, oysa ben ne kadar zeki-yim." diye geçirdim. Hatalı kişilik, yerini almak için bu fırsattan istifade etmiş oldu. Sonradan araştırdığımda, hatalı olduğumu, Tokyo ile

Kyoto'nun sadece bir harflerinin aynı olduğunu gördüm. Hatalı kişilik, hatalı olduğunu kabul etmekten ve karşısındaki insanın özür dilemekten nefret eder. (Özür dilemek, bence, gönüllü ıstırabın bir örneğidir.)

Diğer bir örnekte ise, birinin, diğerine şöyle sorduğunu işittim: "Günah çıkarırken Katolik papaz 'Günahlarınızı affediyorum' mu der?" "Hayır, papaz 'Git ve on kere SelÓAm Meryem ve on kere Babamız dualarını oku, günahların affedilecektir.' der." Cevaptaki kesinliğe bakarak, bunun bir yalan olup olmadığını merak ettim. Yalan olduğunu söyleyemem. Soru soran açısından, bunun bir kanıt arama olmadığı da söylenebilir. Soru, entelektüel merkezin mekanik kısmından çıkmış olabilir. Lüumsuz konuşma da olabilir. Şayet kişinin gerçekten öğrenmek istediği bir husus olsaydı, bunun en iyi yolu günah çıkartmaya giderek, papazı dinlemek ya da bir papaz bularak günah çıkarma ve günahların affı konusunu onunla tartışmak olurdu.

Bir örnek daha. Bir kişi, Gurdjieff ve Ouspensky'nin çalışması hakkında soru sorarken, çalışmanın kanıtı suçlamalar içerdiğini varsayıyor (bu varsayım, şayet doğru olup olmadığını görmediyseniz bir yalandır). Şöyle diyordu: "Hindistan'da bir mağarada yaşayan yüzlerce yıl yaşında yaşlı kadınlar olduğunu iddia ediyorlar, ben böyle şeylere inanmam..." Cevap: "O hâlde gidip mağaraya bakabilirsiniz, böylece gerçekten bu kadınların olup olmadığını görmüş olursunuz." Bu kişiyi kanıtlama ilgilendiriyordu, sağduyu böyle yaşlı kadınların var olmayacağını düşündürse bile bir bakıma yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu, çünkü doğruyu biliyormuşçasına konuşuyordu, oysa ki bunun kanıtına sahip değildi. Burada, hatalı kişilik açıkça görülmektedir; aslında, söz konusu yaşlı kadınların var olup olmadıkları bu çalışmanın konusu değildir, ayrıca adı geçen kişinin yaşamı ve iyiliği üzerinde de hiçbir etkisi yoktur.

Geçenlerde, bir grup insanla beraberdim, içlerinde ana dili İngilizce olan bir tek bendim. Aralarından biri, İngilizlerin "cheese" kelimesini vedalaşırken "hoşçakal" anlamında kullandıklarında ısrar ediyordu. Bu ana dili İngilizce olan birisi için açıkça bir yalandı, "Ne dediğini bilmiyor." diye düşündüm. Diğerleri açısından ise söylenenler hatalı kişilikleri için ilginç bir bil-

gi idi, sonradan arkadaşlarına aktarabileceklerdi. Kibirle zekâlarını teşhir edeceklerdi. Ancak, bu vakada, söylenenler araştırıldı ve sonunda bu kişinin Almanların "Tschuess" sözcüğünü kastettiği anlaşıldı. Gerçekte tam olarak bilmediği bir şeyden, biliyormuşçasına söz ediyordu. Bu durum, kişinin kendisine yalan söylemesi, öyle olmadığı hâlde kendisini konunun ehli zannetmesidir. Bu davranış şeklinde, kişi kendisinin bildiğine inandığı için, kendi kendisini gerçekten bir şeyler bilen insanları dinlemekten alıkoyar.

Kendi kendine yalan söylemek yine de, diğer insanların da katıldığı yukarıdaki örneklerden biraz farklı olabilir. Kendine yalan söylemede, kişi, örneğin, her zaman geç kalırken, her zaman dakik olduğuna inanabilir. Tamponlar gerçeği görmesini engeller, örneğin kendi kendine, "Bu olay son derece istisnai. Ben, her zaman dakikimdir, bir kerelik gecikme mazur görülebilir. Hepsi, şunun bunun hatası, öyle olmasaydı böyle olmazdı." diyebilir. Hatta zihninde dakik olduğu bir vaka yaratıp, her zaman onu öne sürebilir. Bu tarz yalanla başa çıkmak zordur. Kişi hatalarını görmek istemez (yine, kibir bizi hatasız olduğumuza inandırır). Kişi kendi kendisine yalan söylemekte ısrar ederse, kendi gerçek pozisyonunu göremeyecektir, ve eğer gerçek pozisyonunuzu göremezseniz, değişemezsiniz. Değişmez bir şekilde geç kalan kişi pek çok fırsatı kaçırabilir. Ancak kişi, geç kaldığını bile bilmeyerek, bir şeyleri değiştirmek için çaba gösteremez.

Kör olduğumuz şeyleri nasıl görebiliriz? Yalan söylemekten nasıl vazgeçebiliriz? Kendi kendimize yalan söylediğimiz durumlarda, diğer insanlara açılarak, hatalarımızı işaret etmelerine gereksinim duyabiliriz. Eğer arkadaşınızı bezdirdiyseniz—"Yine geç kaldın", bahane bulma, tamponlama, ya da itiraz yerine, kişi kendi kendisine şunu sorabilir: "Haklı olabilir mi?" Mükemmel olamayacağımızı kabul etmeye razı olmalıyız. Benzer şekilde, başkalarına yalan söylerken, kişi bilmediğini kabul etmelidir. Bilmek için, kanıt'a sahip olmak gereklidir. ■

İnternetteki Gurdjieff sayfalarından çeviren: Melhve Çağlı

POZİTİF DÜŞÜNCE ve YENİ ÇAĞ

Fulya AYKAÇ

(Geçen Sayıdan Devam)

DAVRANIŞLARIMIZ, düşüncelerimiz değişmek zorunda. Yani kendimizi daha iyi tanımalıyız. Kendimizi tanıdıkça, hem dışımızdaki diğer insanların hem doğayı hem de evreni daha iyi anlamaya başlarız. Ve **şikâyet ettiğimiz bu düzensizliklerin, düşüncede meydana gelen kirliliklerin fizik dünyaya yansımından başka bir şey olmadığını fark ederiz.**

Çevrenin temizliğinden önce, zihinlerimizde ve düşüncelerimizde meydana gelen kirliliği temizlemeliyiz. Çünkü bazı düşüncelerimiz zarar verici ve yıkıcıdır.

Kendi rahatımız ve konforumuz için çevreye zarar vermekten vazgeçmede tüm dünyada bir şeylerin değişebileceğini ummak çok yanlış olur.

İnsan, zihninde şekillendirdiği, düşündü-

Kişinin düşündüğü, hayal ettiği, umduğu, şüphe ettiği veya tasarladığı her şey, tahakkuk ettirici bir güce sahip olduğu için güven ve inanç dolu, iyimser, pozitif düşünceler üretmeye, karamsar ve kötümser olmamaya özen göstermeliyiz.

ğü şeyleri hareketlerine yansıtır. Yani her şey ilk önce bizim düşüncelerimizde meydana gelir. İnsan düşüncelerinden sorumludur. Bu yüzden düşüncelerimizi kontrol etmeliyiz.

Tüm ayrımcı fikirler, kendimizi üstün ya da alçak görmeler, korkular, endişeler, negatif düşünceler, kıskançlıklar, gurur ve nefretler zihni ve düşünceleri kirliletmektedir.

Sürekli bencil istekler içinde olan insanların isteklerinin gerçek ihtiyaçları olup olmadığını düşünmezler. İsteklerimizi yerine getirirken başka varlıkların yaşama hakkını çiğnüyor muyuz?

Doğa, hava, su kirlendi, hayvan nesli tükeniyor, insan yerleşim düzenlerimiz bozuk derken, bütün bunların sorumlusunun biz olduğumuzu nasıl unutabiliriz?

Dış çevrenin temizlenmesi ve yerleşim düzenlerinin yeniden yapılanmasıyla sorunları çözeceğimizi zannedebiliriz, ama bu yanlıştır.

Çözüm, insanın kendini tanımasında ve düşüncelerini temizlemesindedir. Kendini bilmek; sorumluluklarının farkına varmak, ölçsüz isteklerin önüne geçmek, fizikî konfor uğruna suursuz davranışlarda bulunmamakla başlar.

Sevgi, karşılıklı hoşgörü, yardımlaşma ve dayanışma içinde olan insan, çevresine ve diğer canlılara karşı davranışlarında daha ölçülü olmaya başlar.

Bizler dünyada olgunlaşan, evrimleşen varlıklarız. "Bana ne, bu benim işim değil. Kimse bana karışamaz, istediğimi yaparım." ya da "Herkes yapıyor ben niye yapmayayım ki" gibi sözler insanlığa karşı sorumluluğunu hissedememiş insanın sarf edeceği sözlerdir.

Oysa bizler bu gezegende birarada yaşıyoruz ve şunu biliyoruz ki, "Her koyun kendi bacağından asılmıyor".

Düşünce ve duygularımızın şekli konusun- ➤

da tüm insanlığa ve kendimize karşı çok büyük bir sorumluluğumuz var.

Ürünlerimiz şefkat, sevgi, merhamet, karışıklı yardım, gerçekler, güzellik ve uyum gibi yüce ideler olursa dünyanın görünen ve görünmeyen atmosferine sağlıklı katkıda bulunuruz. Düşmanca ve kötü şekillenmiş idelerle atmosferi kirletiriz.

Negatif ideler belirli bir kritik kütleli aşarlarsa *kıyamet* adını verdiğimiz büyük yıkıma neden oluruz.

Pozitif idelerin belirli bir kritik kütleli aşması ise Yeni Çağın temel insanlık derslerinin hepimiz tarafından çok daha kolay anlaşılır ve uygulanır olmasını sağlayacaktır.

Eğer insan hırs dolu ve kaba bir yapıya sahipse, onun *arzular bedeni* diye anılan bedeni astral plânın en kaba maddesinden oluşmakta ve rengi koyu olmaktadır.

İstek ve iradenin hem enerjetik bedenlerin hem de düşüncelerin oluşmasında çok büyük bir önemi vardır. Örneğin, ihtiras veya çok şiddetli nefsanî bir arzunun tezahür edişine göre irade tarafından kirli yeşil, kırmızı, kahverengi gibi renkler oluşturulmaktadır.

Gelişmiş bir insanda ise bu beden, astral maddenin en ince tonlarından oluşmaktadır, renkleri parlak ve arı görünümlüdür.

Arzunun egemenliği altında olan insanların yarattıkları düşünce formları, mental plânın, mental enerjinin yüksek seviyeli, berrak ve pırlıl pırlıl enerjilerinden mahrumdur.

Arzular, dualar, iyilik dolu pozitif düşünceler, üzerlerine gönderdiğimiz kişilere etki ederek onların etrafında koruyucu bir hale oluştururlar. Kötü düşüncelerimiz de aynı etkiyi negatif yönde oluşturarak, bizim çeşitli zamanlarda hiç ummadığımız geri dönüş şokları yaşamamıza neden olabilir.

DÜŞÜNCENİN FORMÜLLEŞTİRİLMESİ

Düşüncelerimizin fizik plânda formüle edilmesi, psişik plânda inanç ve güven, sözel plânda telkin, hitabet sanatı ve mantık gücü

olarak gerçekleşir. Doğumsuz ve ölümsüz olan evrensel enerjinin bir dokuması gibi Bütün'e iştirak edebilmesi ve sahibine pozitif sonuçlar getirmesi bu düşüncelerin, güven, doğruluk, sadakat, merhamet, sevgi ve şefkat dolu titreşimlerle uyum içinde olmasına bağlıdır. Örneğin, çok

sevilen bir kimseye doğru yöneltilmiş olan sevgi ve esirgeme arzusu dolu bir düşünce, o kimseye yönelip onun aurasında koruyucu kalkan misali bir form meydana getirmektedir. Bu ko-

ruma işlemi tam anlamıyla şuurlu ve iradî bir şekilde olmasa da düşünce şeklini yaratan itici güç, impulsa bağlı olarak yarı otomatik şekilde faaliyetini sürdürür. Böylece sevgi düşüncesi gönderilen kişinin aurasında iyileştirici akımları etkileri güçlendirmekte, var olabilecek zararlı akımlarıysa zayıflatmaktadır.

Bizler, olumlu ve pozitif düşüncelerimizle, sevdiğimizizin yanı başlarına gerçek koruyucu melekler yerleştirmiş oluruz. Bu yolla uzaklardaki yavrusu için dua eden nice anne evlâtlarının çevresine aşılmaz barikatlar inşa etmişler, dualarının koruyuculuk-esirgeyicilik açısından gerçekleşmesini sağlamışlardır.

DÜŞÜNCENİN TAŞIDIĞI YARATICI GÜÇ

Tüm evren düşüncenin yaratılışından başka bir şey değildir. Bizler evreni temaşa eden şuurun bir parçasıyız. Düşüncelerin üretilmesine ve formüle edilmesine neden olan zihnimiz evrenin oluşumuna yol açan evrensel düşüncenin bir bölümüdür. Bu da herkesin, düşüncenin yaratıcı gücünün bir cüzüne sahip olduğu anlamına gelir ki düşüncenin formüle edilmesinde psişik ve sözel ifade şeklinde tezahür eder.

Düşüncenin formüle edilmesindeki psişik ifade şöyle izah edilebilir: Her alanda negatif türden zihinsel tasarımlarımda negatif olaylara, pozitif türden tasarımlarımız da pozitif olaylara hayat vermektedir.

Kişinin düşündüğü, hayal ettiği, umduğu, şüphe ettiği veya tasarladığı her şey, tahakkuk

ettirici bir güce sahip olduğu, her düşünce bir realiteye tohum sağladığı için, güven ve inanç dolu, iyimser, pozitif düşünceler üretmeye, karamsar ve kötümser olmamaya özen göstermeliyiz. İyilik, neşe ve güven dolu olumlu düşünceler, sözel ifade olarak telkinle, iyi bir hitabet sanatıyla başka insanları da olumlu düşünmeye; akli, mantığı, vicdanı birarada kullanmaya teşvik ettirecek güce sahiptir.

Olumlu düşünceler, olumlu eylemlerin ortaya çıkmasına neden olurken, kişinin kendisini dayanıksız veya hastalanma rizikosu altındaymış gibi düşünmesiye psikosomatik yankılanma yoluyla bedeninde elverişsiz bir alanın oluşmasına neden olur.

Düşüncenin bu yaratıcı gücünü şuurlu olarak kullanmak, onun kudretini ve etkisini hissedilir ölçüde arttırmak, ruhsal şifacılığın da temelidir.

Düşüncenin aktif ve etkili yaratıcı gücünü inkâr etmek mümkün değildir. Ama unutulmalıdır ki, kaçınılmaz şekilde insanın gücü yine kendi şuur alanının gücü oranındadır ve belli sınırlar içinde bir etkileme alanına sahiptir.

İnsan kozmik yasaların işleyişini, zihninde oluşturduğu kişisel tasarımları vasıtasıyla değiştiremez. Kişinin zihni, evrene hayat vermiş ve vermekte olan kozmik zihnin, evrensel düşüncenin bir parçasıdır. İşte bu yüzden de kozmik zihnin bütünü tarafından tasarılanmış olan şeyi değiştirememektedir.

Düşüncelerimiz, daima var olan, her şeyi kaplayan ölümsüz evrensel enerjinin bir parçasıdır.

Evren, etkileşim hâlindeki dalgalardan oluşmuş bir sistem, en küçük bir düzensizliğin etkisinin tüm alan içinde yayıldığı bir denizdir.

Bu kozmik denizi, yeni fizik bilimleri şöyle tanımlıyor: **Evrenin Temel dokusu, madde, düşünce, fizik ya da psişe gibi farklı ve bağımsız gerçeklere ayrılmaz.**

Yeni kozmolojilerdeki gerçekçi yorumlara göre evreni oluşturan bir tür deniz vardır ve bu da henüz mahiyetini tam olarak tanımlayamadığımız evrensel enerjidir.

Evrensel enerji, sonsuz mükemmel ve mutlak olan Tanrısal Enerjinin bir başka adıdır. Bu enerji, evrenin kudreti, her şeyi içine alan Tanrı gücünün kaynağıdır.

İşte düşüncelerimiz yaratıcı güçlerini ve etki yapabilme kudretlerini bu sonsuz Tanrı gücünden almaktadırlar.

POZİTİF DÜŞÜNCE ve YENİ ÇAĞ

Dünyanın gelişim akışını değiştirme yeteneğine sahip olan son neslin bizim neslimiz olduğu söylenmektedir.

Bu nedenledir ki neslimiz, küresel değişimi yönlendirme ve gerçekleştirme gibi eşsiz bir fırsata sahiptir ve bu fırsatı da tam zamanında gerçekleştirme sorumluluğunu taşıyor.

Eski düzen her gün çökmektedir. Yeni bir dünya anlayışı ve yeni bir küresel ilişkiler sistemi yayılmaktadır. Ama bu noktada sorulması gereken önemli bazı sorular var: Sivil topluma, bireyin gücüne ve değişime inanıyor muyuz? Uyumlu yeni bir dünya anlayışının kurulmasına itici güç olacak bir kamuoyu sağlayabiliyor muyuz? Yeterince örgütlendik mi? Dünyayı küresel evimiz olarak algılayabiliyor muyuz? Ve her birey bizim için bu büyük evin aile bireyleri mi?

Sunu önemle vurgulamak gerekir ki, Küresel dünya anlayışının yaratılması, (New Age-Yeni Çağ görüşünün) yaygınlaşması her gün yüzlerini televizyonlarda görmeye alıştığımız insanların işi değil. Bu süreç şimdi her zaman olduğundan daha fazla, sıradan bireylerin heyecan dolu çabalarına, idealizmine, isteklerine ve sıkı çalışmalarına bağlıdır.

Pozitif düşünceler, iyi niyet ruhu ve yüksek ideallerle hareket eden bir kamuoyu kendi toplumunu değiştirir.

Bireyler, yani bizler sivil toplum üyeleri, sürdürmekte olduğumuz yaşam biçimiyle, birlik ve sevecenlik anlayışımızla, başkalarına katılma biçimimizle Yeni Bir Dünya'nın gerçek yaratıcıları olduğumuzu acaba fark ediyor muyuz?

Zaman tüm iyi niyet sahibi insanların yeni yüce ideallere hizmet etmeye davet edildikleri zamandır.

Biz de Bilyay Vakfı olarak sizleri; dünya barışının sağlanması ve dünyanın yenilenebilmesi için yüce ideallere hizmet etmeye çağırıyoruz. ■

TEKÂMÜL ve

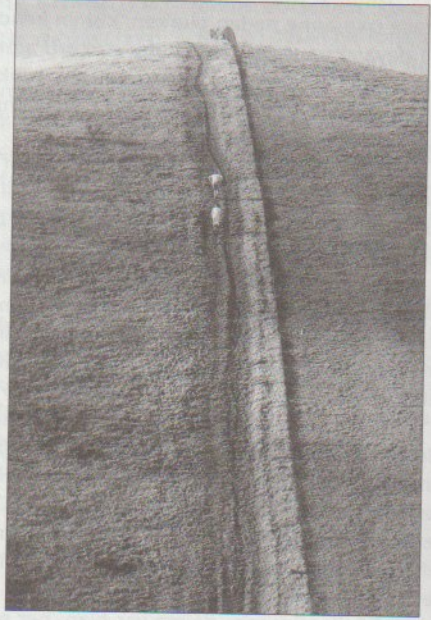
Dünya mitolojisini ve dinlerin temelini oluşturan teozofik felsefe.

Sarah Belle DOUGHTERY

EİNSEL kimliğimizle ilgili şuuru-
muz o kadar güçlüdür ki, bu, ge-
nelde insan olmanın maddî bir
parçası olarak görülebilir. Halbuki
dünya mitolojisini ve dinlerin temelini
oluşturan teozofik felsefe, insanlığın orijin ola-
rak iki cinsiyete bölünmediğini savunmaktadır.
Meselâ, Tevrat insanların "dişi-erkek" olarak
yaratıldığını belirtmiştir. Yani, başka bir deyişle
iki eşeyli, androjen olarak. Sonra bu çift cinsi-
yetli ırk, iki ayrı cinsiyete bölünmüştür. Bu Hav-
va'nın Âdem'in kaburga kemiğinden çıkmasıyla
sembolize edilmiştir. Âdem burda kolektif (ço-
ğul) bir isimdir, Almancadaki Mensch (adam-in-
sanoğlu) gibidir ve burada erkeği, insan olarak
belirtmektedir. Gene Platon, *Sempozyum*'da in-
sanların yumurta şeklinde androjenler oldukla-
rını, Zeus'un onları erkek ve dişi yarılarına böldü-
ğünü (tıpkı yumurtayı ikiye bölen zar gibi) ve
her yarının kendini tamamlamak için diğer yarı-
yı aradığını belirtmektedir.

Bilim adamları yaşamı ve şuuru fiziksel
tekâmülün bir ürünü olarak görmekte iken, te-
ozofi, fizik beden, spiritüel ve psikomantal
güçlerin aktivitesini yansıttığını savunmuştur.
Her şey tesadüfi ve saf mekanik bir işleyişin so-
nucu olmak yerine şuuruldur, canlıdır ve tekâ-
mül eden varlıklardan ibarettir. Bu ışığın içinde
tekâmül etme ısrarı ve gelişimin yönü, her var-
lığın kendi içinden gelmektedir. Tekâmül, cins
ve düzenlerin kendilerini fiziksel değişimlerle
başka bir şekle dönüştürmesinden ziyade, tek-
rar bedenlenme denilen uzun süreçlerde mey-
dana gelmektedir.

Modern teozofik literatür insanı; kendile-
rini sonsuza dek gelişen farkındalıklarına uy-
gun olan maddî formlarda ifade eden, doğal,
cinsiyetsiz şuur merkezleri olarak görmektedir.
Üreme metotları, insan türünü mükemmel bir
şekilde değiştirmiştir. Böylece insan kendini çe-
şitlilik gösteren dünyasal şartlara uygun beden-

lerde ifade etmiştir. Bu kürede, bu gezegensel
devredeki insan tekâmülünün ilk evreleri, esir-
cinsiyetsiz varlıklardan daha maddî olan andro-
jen varlıklara ve oradan da bugünün cinsiyetli
insan türüne geçiş tarzında olmuştur. Bu, mil-
yarlarca yıllık bir ilerlemede meydana gelmiştir.
Doğada değişik şekillerdeki üremeler bir tema-
nın çeşitleridir. Bunların hepsi bir porsiyonun
kendini bireysel biçimde bölmesi ve sonra ben-
zer bir bireysellikte bağımsızca tekâmül etme-
sinden ibarettir. Bu; yumurtlama, birleşme, döl-
lenme, tohumlama, kuluçkaya yatma veya be-
denin dışında olur. Yumurtalar (iki üreme ele-
manını da barındırarak) kendiliğinden dölle-
miş olabilir veya döllene ihtiyacı duyabilir.
İkinci durumda, diğer eleman aynı birey tara-
fından (hermafroditlik) veya başka bir birey ta-
rafından (seksüel üreme) olaya katkıda bulun-
abilir.

CİNSİYETLER

lığın orijin olarak iki cinsiyete bölünmediğini savunmaktadır.

İNSANIN TEOZOFİK TARİHİ

İnsan vücudu, insan vücudu olarak kendi uzun tarihinde bütün bu uzun üreme süreçlerinden geçmiştir. İnsanlığın şuur merkezlerinin yardımıyla, doğanın alt türlerini tekrar özetleyerek eski dünya tekâmülünün muhteşem devre ve sikluslarını kurmuştur. Son gelenler diye bir kavram yoktur; insan hükümrانlığını tanzim eden içsel benlikler, dünyanın kuruluşundan önce de vardı ve ebediyetler öncesinden gezegenin doğması için dünyanın diğer canlılarının tohumlarıyla biraraya gelmiştir.

İnsan tekâmülünün bu küredeki dördüncü dünyasal devresi diğer büyük devreleri tekrar özetlemiştir. Başlangıçta, insanlık fiziksel olmaktan çok semaviydi; devasa, bugün hücrelerin yaptığı gibi üreyen, kendi soylarına ayrılma ve daha sonra fizyon (bölünüm, yarılm) yoluyla üreyen yarı astral hücrelerdi.

Bu bireyler bugünkü manada ölümü bilmiyorlardı çünkü kendi kendilerinin to-runları hâline gelmişlerdi. Ebediyetler geçtikçe ilk insan devresi veya kök ırk, ikincisine yol açmıştır. İnsan vücudu daha maddileşti ama hâlâ astraldı; jelatinimsi ve ince ipliksel, kemiksiz, organlı, tüylü veya düz deriliydi. Bugünkü denizanası veya embriyonun ilk hâlinin şeffaf vücudu gibiydi. Bunlar ilk yumurtlama, sonra ise spor ve hayatî hücrelerin çıkarılıp atılmasına benzer bir süreçle üremişlerdir. Bu insanlar, daha çok bugünkü hayvanlar gibi, şuursuz ve maneviyatsızdı. Bu semavi durumların aşılması milyonlarca yıl almıştır. Dünyadan daha süptil (daha az fiziksel) olarak yaşamışlardır ve geriye fosil bırakmamışlardır.

20-25 milyon yıl önce, ilk insanlar üçüncü devrelerine veya kök ırk dönemine girmiştir. Başlangıçta nispeten esiriydiler, fizyolojik olarak ne dişi ne de erkekler ve hâlâ hayatî hü-

releri sızdırma yoluyla ürüyorlardı. Sonunda protoplazmaları incelidi ve yoğunlaştı. İskelete, adaleye, sinire, diğer sistemlere ve organlara dönüştü. Bugünün insanından çok farklı olmasına rağmen tanımlanabilir ilk insan ortaya çıktı. Üreme organları lokalleştikçe insanlar androjenleşti ve yumurtalarla üremeye başladı. İlk olarak bedeninin dışında, sonra ise bugünkü gibi bedeninin içinde. Her cinsiyetin üreme organı izine sahip olması, hermafroditliğin kalıntısıdır.

Üçüncü kök-ırk döneminde insanlık maddelешtikçe ve içsel-dışsal araçları geliştikçe, şuur merkezleri, gerçek insan manzarasını ifade etmeye başladılar. Her insan birbirlerine karmik olarak bağlanan ve kabaca doğanın hükümrانlıklarına denk düşen değişik tekâmül seviyelerindeki birçok farklı şuur merkezlerinden oluşmuştur. İnsanlığın entelektüel merkezi veya

Enkarnasyondan enkarnasyona hayatta kalan ruhsal ve ilâhî yönümüz cinsiyet sınırını aşmaya devam etmektedir.

ben'i, kendini hayvan/insan ruhu ve fiziksel beden ile ifade edebildiğinde; mantal güçler, insan farkındalığına kendilerinin şuurunda olarak nüfuz etti. Bu nokta, insan tekâmülünde belirleyici bir noktadır. Dünyadaki mitolojilerde "zihnin meydana geli-

şi" diye ölümsüzleştirilmiştir. Birçok gelenek bunu, tanrıların insanların arasında enkarne olması olarak tarif etmiştir. Çünkü bu, hem içsel ilâhîliğimizin hem de ilk insanlığı ateşleyen ve şuru öğreten daha mükemmel varlıkların etkisi altında, gerçek insan benlerimizin meydana çıkışını temsil etmektedir.

CİNSİYETİN İKİYE AYRILIŞI

Androjen insanların iki cinsiyete ayrılmasına yol açan şey, onların mantal güçlerinin iki kutuplu faaliyetidir. Başlangıçta meydana çıkan bireyler, daha önceden hâkim durumda olan cinsiyetin birinden doğmaktaydı. Sonunda cinsiyetli varlıklar norm hâline geldi ve androjenlik

kayboldu. Ama bizim psikofiziksel görünüşümüz cinsiyet farklılıklarını açıkça gösterirken, enkarnasyondan enkarnasyona hayatta kalan ruhsal ve ilâhî yönümüz cinsiyet sınırını aşmaya devam etmektedir.

İnsan yaşamı, kendi farkındalığının meydana çıkışıyla beraber radikal bir şekilde değişmiştir. Bu gelişim üçüncü göz denen spiritüel algının uykuda olması, ölümün baş göstermesi ve cinsiyetlerin ayrımıyla yakından ilgilidir. Dünya en maddî dönemine yaklaşıyordu. Cinsiyetlerin bölünmesiyle birlikte insan bedeni en maddî durumuna ulaştı. Dördüncü ırk veya Atlantis Kök ırkına maledilen dönem başladı. Bu dönemde başka bir önemli olay meydana gelmiştir; insanlık ve daha yüksek türlere üye olmak, kesip koparılma noktasıyla ayrılmıştır. Kendinin şuurunda olan zihin, dünyanın bu döneminde, entelektüel prensiplerini göstermeye muktedir olan bütün varlıkların içinde açıkça tezahür etmiştir. Benzer kesip koparma noktaları mineral, bitki ve hayvan türlerinde de, önceki dünya devrelerinde meydana gelmiştir. Gelecekte insanlık düzeyinin ötesine geçmeyi başarabilen varlıklar için de benzer kesip koparma noktaları meydana gelecektir.

Aslında ruhsal varlıklar olan insanlar, kendilerini içsel ihtiyaçlarına ve gelişimlerine göre değişim gösteren formlarda ifade etmektedirler. Cinsiyetler arasındaki fizyolojik farklılıklar, bizim bugünkü psikomental güçlerimizin faaliyetlerini yansıtmaktadır. İnsanlık bir bütün olarak dünya okulundan mezun olmaya yaklaştığında, zihnin düaliteyi aşan gelişmiş güçlerini ifade ederken, insan vücudu en sonunda, Hindistan'da Nadi (kanal) denen çift kutuplu hayat güçlerini yansıtacaktır. *Nadi*, kan damarları ve sinirler gibi akış yollarını anlatmaktadır ama özellikle omuriliği meydana getiren üç kanalı belirtir; *şuşumna*, ki bu omuriliğin ortasındadır; ve omuriliğin iki tarafında bulunan, *ida* ve *pingala* denilen, fiziksel-astal ve enerjetik kanalları. Bunlar, ikisi de hem fiziksel hem de astral olan şakralarla yakından ilişkilidir. **Fiziksel, psişik-yaşamsal, zihinsel ve spiritüel güçleri insan**

bünyesine taşırlar.

H.P. Blavatsky, *ida* ve *pingalar*ın sempatik sinir sistemiyle bağlantısını şöyle dile getirmektedir:

“*S*empatik kordonlar soğaniliğin (medulla oblongata) üzerinde gizli bir yer olan Tride-ni'den kaynaklanmaktadır. Bu aynı noktadan *ida* ve *pingala* başlar; sempatik ve beyinsel eksenin daha yüksek bir bağlantısı böylece oluşturulmuş olur.”

“*Şuşumna*, kordonun ortasında yer alır. Kordonun solunda *ida*, sağında ise *pingala* yer almaktadır. Yukarıda söylendiği gibi yeni bir omuriliği meydana getirmek için sempatik kordonlar biraraya geldiğinde, *ida* ve *pingala*, *şuşumna*yla birleşerek bir olurlar. Salgı bezleriyle çok büyük ilgisi olan sempatik kordonlar kadında, erkektekinden daha fazla gelişmiştir. Kas sistemiyle bağlı olan beyin-omurilik sistem ise erkekte, kaddakinden daha fazla gelişmiştir. Bu eşitlenecek veya yakınlaşacaktır ve androjenlik, tipik insanlık hâline dönüşecektir.” (H.P.Blavatsky: *Toplanmış Yazıları*.12:700-2)

Dolayısıyla, cinsiyetlerin ayrılmasının amacı, insanların düşük zihniyetlerinin doğuştan çift cinsiyetli görünümünü tamamen ortaya çıkarmak içindi. İnsanoğulları, Nadi ile birleşik olan psikomental güçler arasında dengeli bir gelişim sağlayınca, Nadiler kendini fiziksel olarak iki kanallın veya omuriliğin içinde açıkça gösterecektir. Sonra bu androjen insan vücudunun içinde ortaya çıkacaktır; bugünkü cinsiyetlerin ortaya çıkmasına sebep olan çift kutupluluk, her kişinin içinde dengelenecektir. Herkeste hem eril hem de dişil nitelikler belirecektir. Herkes psikolojik olduğu kadar fizyolojik olarak da androjen olacaktır. Ruhun tekâmülü devam ettikçe ve maddenin içe kapanışı arttıkça insanlık, her zamanki gelişmiş ve spiritüel görünümünde olduğu gibi, cinsiyetsiz olacaktır.

Aynı zamanda, insanların üreme metotları da zorunlu olarak değişecektir. İnsan vücudu daha semavî hâle geldikçe, spiritüel ve insanî

güçleri şuurulu olarak kullanabildikçe, bugünkü üreme süreci yerini Sanskritçede *Kriyasakti* denen ve Blavatsky'nin "istek ve yoga" diye tarif ettiği, her insanın başka bir insanı ürettiği bir sürece girecektir. Yani faal isteğin gücü ve yaratıcı imajinasyon dışsal sonuçlar doğuracaktır. İnsanlık, tekâmülün dünyadaki bu devresini, zihinsel anlamda, Hristiyan ve Budist olarak doğmuş bir ırk olarak sona erdirecektir.

İKİ PRENSİP AYNI BEDENDE

Bugün de, insanlar tamamen erkek veya kadın değildir. Düşüncede mevcut olan androjen bir vücutla bizler psikolojik olarak androjeniz. Bizler düşük mental ve düşük duygusal güçlerin iki kutbunu da açıkça ortaya koymaktayız. Hepimiz birçok yaşamlarımızı iki cinsiyetle de yaşamışken neden başka türüsünü umalım ki? Bir yaşamlar dizisinde bir kişi, birçok defalar erkek olarak enkarne olabilir, sonra da birçok yaşamları bir kadın olarak yaşayabilir. Düşük psikomental güçler, kişinin deneyimlerine ve düşüncelerine uygun olarak dengeli bir gelişim, maksimum düzeyde sağlanıncaya kadar bir o yana, bir bu yana sallanabilir. Bunun için hiçbir cinsiyet diğerlerinden üstün değildir ve bir cinsiyete mensup bir grup insan da diğerlerinden üstün değildir. Her kişi, fiziksel ve psikolojik bir aracı kullanarak ve bir birey olarak tekâmül etmektedir, çünkü psikomental eğilimler son dünya enkarnasyonlarında meydana gelmiştir. Bu durum, karmik talepler ve fırsatlardan dolayı meydana gelir.

Ama fiziksel faktörler cinsiyetlerin tekâmülünde sadece bir görünüştür. **İnsanlık, dünyanın akaşa denilen düşünce atmosferinde yikanmıştır. Akaşa, düşünce ve duygu denilen canlı enerjilerin barınağıdır.** Bu fizik dışı ve aynı zamanda çok gerçek olan psikomental enerjiler koleksiyonu, kendi esas ve genel zihin durumuna göre bu düşünceleri ve duyguları çeken her insana çarpar. Rupert Sheldrake'nin morfik alanlarına benzetme yaparsak, bu enerjiler insanların dünyada ortaya çıkmasıyla kurulmuş olan psikomental güçlerdir diyebiliriz. Bu alanlar, tekrarlama yoluyla tekrar güçlendirildiğinde, çok baskın ve kolayca artar bir hâle gelebilirler.

Kaydedilmiş tarih boyunca insanlık bir bütün olarak, belirli karakteristik davranışlarda bulunmuştur, kolektif psikomental alışkanlıkları veya alanları kuran belirli eğilimleri göstermişlerdir. Bu bir grup olarak kadınlar için de ge-

çerlidir. Sheldrake'e göre bizler, rezonansa girer ve bizim gibi olan alanları çekeriz. Bir erkek bedeninde doğan bir kişi belirli istasyonların yayınına almaya ayarlanmış radyo gibidir. Kadın bedenindeki biri de diğer yayınları almaya ayarlanmıştır. Bireyin doğuştan gelen karakteristik özellikleri, bu kalıtsal hassasiyete üstün gelmedikçe kişi bu tipik erkek ve dişi karşılık ve psikolojisini bir kusur olarak açıkça gösterme eğiliminde olacaktır. Bu yolla, kadın ve erkeğin dünya çapındaki deney ve alışkanlık davranışları için geçerli eğilimler yaratmıştır; bunların bazıları istenebilir şeylerdir, bazıları değildir. Bunlardan bazıları, hiç şüphesiz beyin yapısındaki psikolojik farklılıkları yansıtmaktadır ve mental güçlerin çift kutupluluğuyla bağlantılı olarak işlev görmektedir. Bunun için bu akışların bizim değer verdiğimiz, inandığımız veya basitçe bizi Akaşadan gelerek etkileyen **şuursuz kolektif alışkanlıklarımız** olduğunu kontrol etmek; düşünce, duygu ve eylem seçimlerimizi yaparken şuurulu olmak önemlidir.

Bizim çeşitlenen geçmiş ve gelecek şartlarımız, cinsiyet ve cinsiyet farklılıklarının insanın ortaya çıkışına temel olmadığıni göstermektedir. Dünya tekâmülünün en maddesel noktasını geçtiği için, onun türlerinin belirtileri de açıkça fiziksel görünüşlerden spiritüel ifadelere doğru kaymaktadır. Gelecekteki insanın tekâmülü, bizim yüksek mental, sezgisel ve spiritüel vasıflarımızı işlemeye dayanmaktadır. Bu kendini, merhamet, bencil olmama, istek gücü, kişisel azim, kişisel ifade, yardımlaşma, hizmet, adalet ve sevgi olarak gösterir. Bu vasıflardan bazıları esasen cinsiyetlerin biriyle veya bazıları, diğeriyle birleştirilmiştir. Böylece saldırganlık, şiddet, cahillik, rekabetçilik, köle ruhuluk, zayıflık, havailik, pasiflik gibi az istenir özellikler ortaya çıkmıştır. Her şeye rağmen, insan olarak ilerleyiş her bireyin dengeli spiritüel gelişmeyi sağlamasında yatmaktadır. Hem erkeğin hem de kadının dünya çapındaki geleneklerde vurgulanmış olan **pozitif insan vasıflarını ortaya çıkarmaya ihtiyacı vardır. Kendilerindeki negatif görünüşlerle yüzleşip bunların üstesinden gelmelidirler.** Her birimiz, bu gelişim yolunu takip ederek sadece tam bir insan olmakla kalmaz, aynı zamanda, aslında kendisi olduğumuz ilâhî şuur merkezlerinin daha doğru, daha tam ifadeleri hâline geliriz. ■

SUNRISE dergisi Nisan/Mayıs 1995 sayısından çeviren: Burak ERKER

İÇSEL BİRLİK

ler yapmış olduğumuz eylemlerin ve de düşüncelerimizin sonuçlarıyla lineer bir işleyişle değil, kaotik işleyen bir düzlem içerisinde karşılaş-

Tülin ETYEMEZ

İÇİNDE bulunduğumuz şu devirde insanlığın çoğu, varlıklarının esas kaynağı olan daha yüksek tabiatlarından, yani ruhsal yönlerinden habersiz görünürler. Ruhları olduğuna inansalar bile, kendilerini ruha sahip bir beden olarak düşünüyorlar. Oysa bizler bedene sahip ruh varlıklarınız.

Dünyasal ortamda yaşayabilmemiz ve ruh varlığı olarak özümüzde sahip olduğumuz bilgiyi deneyimlememiz için beden bir araçtan ibarettir. Vazifesi tamamlanınca işlevi de bitmiş olur. "Ruhun zenginlikleri, dünyanın bütün mücevherlerinden daha büyük, daha güzel, daha parlaktır." diyor bedensiz varlık Silver Birch. Ve de doğru söylüyor. Önemli olan bu iç güzelliğin farkına varabilmektir. İnsanın içine gömülmüş olduğu kabuklarından sıyrılıp, onları birer birer kırması ve içsel penceresini aralaması gerekmektedir. Aralasin ki içindeki güzelliği, bütünlüğü, sadelik ve uyumu görebilsin. Bunun için de insanın kendini tanıması, bilmesi gerekir.

İnsanın kendini tanıyabilmesi için her şeyden önce kendine yönelmesi ve ne olduğunun arayışı içerisine girmesi önemli bir faktördür. Neyiz biz? Nereden geldik? Nereye gidiyoruz? Bu dünyaya gelmemizin ve bedenlenmemizin gerçek amacı nedir? Yaşadığımız olaylar bizi ne şekilde etkiliyor, bizi ne yöne sevk ediyor? Öncelikle olayların bize vermiş olduğu yön önemlidir. Yaşadığımız olayların gerçekte birçok nedeni vardır. Evrende kaotik olarak işlemekte olan Sebep-Sonuç Yasası gereğince biz-

şiriz. Bu nedenle karşımıza çıkan bir olay içerisinde pek çok mesaj yer alır. O zaman burada olayın bizi ilgilendiren tarafı "niçin" meydana gelmiştir. Acaba bu olay beni nereye götürecektir? Benim için neyi ifade ediyor? Bana vermek istediği mesaj nedir? şeklinde yaklaşımlarımız daha yararlı olacaktır.

Hiçbir şey çaba ve cehit gösterilmeden gerçekleşmiyor.

Dünya okulunun işleyiş mekanizması maksimum çabayı gerektirir. Halk arasındaki tabiriyle "Armut piş, ağzıma düş" tarzında bir sistem tekâmülümüze engeldir. İnsanlar mutluluk ve rahat içerisinde oldukları anlarda değil, ıstırap içerisinde iken birtakım dersler ve geliştirici tesirler alırlar. Dünyaya enkarne olarak bedenlenmemizdeki amaç, dünyanın bize sağlamış olduğu imkânlar içerisinde en hızlı ve en ileri gelişmeyi sağlayabilmektir. Herkesin tekâmül hızı, gelişimi farklı farklı olabilir. Ama hedef aynıdır. Üçü ışık hepimizi aydınlatmaktadır. Ondan

İnsan kabuklarından sıyrılıp, onları birer birer kırmalı ve içsel penceresini aralamalıdır.

mümkün olduğunca en yüksek tesiri alabilmek varlığın kapasitesine ve cehdine bağlıdır.

KAPAKLARI AÇABİLMEK

Ruhsal Âlem'den tesirler sürekli bir akış içerisinde tüm evrene yayılmaktadır. Bu akışta kesinti söz konusu değildir. Fakat bu tesirler bizlerin üzerinden gelip geçiyor. O zaman ne yapmak lâzım? Tabii ki kapakları açmak Bu kapaklar üzerimize hiç durmadan üst üste edindiğimiz kabuklarımızla örtülüdür. Eşkoşmalarımız, bedensel ve dünyasal bağımlılıklarımız, kontrolsüz duygularımız, nefsanîyetimiz, toplumsal yargılar bizler için birer kabuk teşkil etmektedir. Kapakları açmak lâzım... Ama öncelikle bu kalın örtüyü gerekirse yırtarak ortadan kaldırmak gerek.

u ıstıraplı bir yoldur. İnsanın sırtındaki ağır yükünü birdenbire atması mümkün değildir. En azından bundan sonra, var olanın da üstüne eklememeli, bire bin katmamalı insan. Yavaş yavaş, kendini tanıya tanıya

kurtulmalı yüklerinden. Ama iş iştenden geçmeden bu yola girmek lâzım. Yol uzun ve çetin bir yol. Bu yolu hızlı yürümek, yavaş yürümek tamamen bizim elimizdedir. Yükün ne kadar çok olursa o kadar ağır, yükün ne kadar az olursa o kadar hızlı yürürsün.

Bizler bu yolda yalnız değiliz. Tüm insanlık artık Yüce Işığa giden yolda ilerlemek için yüklerini atma telâşi içerisinde. Her şey olabildiğince en aşırısı, en yoğunluğuyla yaşıyor. Neden? Çünkü yaşansın ki, ondan alınabilecek bilgi özümlesin ve de o yük sırtımıza binmesin tekrar tekrar. Bu yolda farkındalığını yükselten, üzerinden yükünü atmasını bilen kişi, yanında yürüyen diğer

varlık kardeşlerinden de sorumludur. Hiç kimse tek başına bir yere gitmiyor. Uyanış tüm insanlıkla, hep beraber olacaktır. O nedenle birbirimizin elinden tutmamız, toplu ilerleyiş hızımızın artması bakımından gereklidir. Bu, Evrensel Kardeşlik ve Dayanışma Yasası'nın bir sonucudur.

İnsanın tüm varlık kardeşleriyle aynı yolda olduğunu ve evrendeki bütünselliği anlayabilmesi için önce "İçsel Birliğe" ulaşması şarttır. Benliklerin teke indirilmesi demek, bu "İçsel Birliğe" ulaşmak demektir. Yapabildiğimiz kadar bunu en aza indirelim.

Bu da Mânâ ile Suret'in bir olmasıyla elde edilebilir. Mânâ ruhsal yapının, Suret fizik yapının ifadesidir.

Dışarıda gördüğümüz çokluğu ve bu çokluk içerisinde birliğin oluşturulmamasının nedeni "İçsel Birliğin" oluşturulmamasıdır. Etrafımıza şöyle bir baktığımızda en başta örnek olarak Birleşmiş Milletler Topluluğu'nu verebiliriz. İnsanlar birbirlerini öldürürken, her yerde karışıklık hüküm sürerken bu kuruluş, birtakım şeyleri yoluna koymaktan çok, daha da yüzüne gözüne bulaştırmaktadır. Ve insanlar gerçek "içsel birliği" yakalayamadıkça bu karışıklık daha da süreceğe benzer.

Dünyanın bugünkü hâli insanlığın kendi elinin emeğidir. Tüm insanlığın kendi istek ve seçimiyle bu noktalara gelinmiştir. Öyle bir alan, öyle bir tesirler ağı yaratılmıştır ki, varlıklar oluşturulan bu alanın etkilerini almak ve ondan yararlanmak için enkarnasyonlarını artırmışlardır. Her türlü önleme karşın dünyanın nüfusu katlanarak çoğalmaktadır.

Devre Sonu'nun verdiği imkânlardan yararlanma çabası içerisindeyiz. Bu aynen, bir yayın işleyiş mekanizmasına benzer. Maksimum ilerlemeyi sağlamamız için maksimum gerilmeyi de sağlamalıyız. İşte bizler dünya insanlığı olarak bu gerilimin dönüm noktasında bulunmaktayız. İlerleyişimiz de Yüce Işığa doğru olacaktır. ■

Siz faniler aranızda ortak bir dile bile sahip olmadığınız hâlde, gene de yalnız yeryüzünün değil, hatta kâinatın en mütekâmil yarattığı olduğunuzu düşünüyorsunuz.

Kemal Yolcusu

ZAMAN, KAOS ve FİZİK KANUNLARI

David LORIMER

1995 YILININ Mayıs Diyaloğu, Nobel ödüllü Profesör Ilya Prigogine'i konu alıyordu ve 20 Mayıs 1995 tarihinde Regent's Kolejinde 375 kişi toplanmıştı.

Prigogine'in hayat uğraşı zaman olmuştur. Biz ve bir kaya arasındaki ortak nokta nedir diye sorar? Hem birleştirici unsur hem de çeşitliliğin kaynağı veya vasıtası olan zamanın akışıdır. Şu anki çalışmasının itici gücünü, fizikte tekâmülcü bir perspektif kurmak oluşturmaktadır. Bu da, kozmoloji ve biyolojik tekâmül anlayışımızla tutarlı olacaktır. Günümüzde, zamanın tersinebildiği ve esasen bir illüzyon olduğu bir fizik ve zamanın çok hayatî önem taşıdığı bir biyoloji anlayışına sahibiz. Öyle ki zamanın gerçekliği ve tersinemezliği olmaksızın, tekâmül meydana gelemezdi.

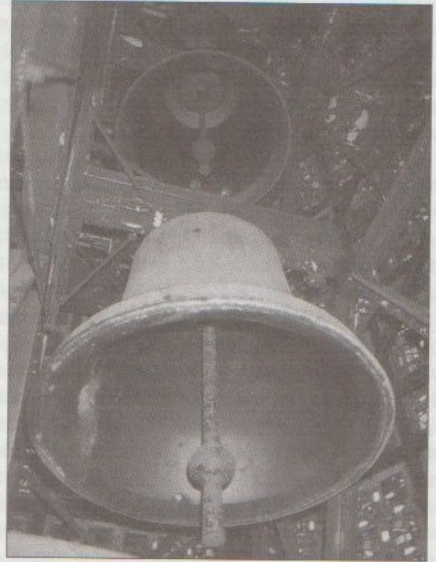
Onu ilk etkileyen filozoflar Alfred North Whitehead ve Henri Bergson'du. Prigogine, Bergson'un eserlerini, Whitehead'in organik, süreçsel hayat görüşünün fiziğinin temellerini sağlayan bir çalışma olarak görmektedir. Bergson şu bakımdan ikna olmuştu: Zaman bizim içimizde mevcut ise evrende de mevcut olmalıydı. Ve eğer zaman gerçek ise, yenilik ve yaratıcılık da gerçektir. Ve yenilik ve yaratıcılığın gerçek olması da zahir eden bir evreni ima etmekteydi, deterministik biçimde programlanmış bir evreni değil. Prigogine'in çalışmaları Bergson'un ve Whitehead'in bıraktığı yerdere başlamaktadır; felsefeden fiziğe geçerek: eğer zamanın akışı ve süresi tanımın çoğu seviyesinde esas ise, o zaman, temel fizikte de bulunmalıdırlar diye öne sürer.

Whitehead Batı kültürünün iki aslı projesi olduğunu açıklamıştır: İlki, doğanın zekâyla kavranabilirliği, "mevcudiyetimizin her unsurunun yorumlanabileceği biçimde genel fikirlerden oluşan tutarlı, mantıklı ve gerekli bir sistemi belirlemek" hırsı; ve öte yanda, insanın özgürlüğünü, yaratıcılığı ve sorumluluğunu ima eden insanî demokrasi projesi. Doğanın zekâ yoluyla kavranması deterministik bir tanımla ilişkilendirildiği süre-

ce, bu iki proje çelişkili görünmektedir.

Böyle bir geçmişle Prigogine'in ilk olarak termodinamiğe yönelmesi son derece doğaldı. Ondokuzuncu yüzyıl bize iki çelişen doğa görüşü miras bırakmıştı: dinamik kanunlarına dayanan deterministik ve zamanın tersinebildiği görüş ve termodinamiğin ikinci kanunu ile ilişkilendirilen tekâmülcü görüşler. Her iki görüş de son derece başarılıydı. Peki, göreceli uygulama alanları nasıl izah edilebilir ve nasıl ilişkilendirilebilirdi? Prigogine açık bir sınıflandırmaya yönelik iki temel adım olduğunu düşünmektedir. İlki makroskobik, yani termodinamik seviye ile ilgilidir. Gelecekte olarak, termodinamik esasen dengeli durumlara uygulanıyordu ama Prigogine dikkatini dengede olmayan sistemlere yöneltti. Araştırması, birçok şaşırtıcı bulgulara yol açtı.

Prigogine'in 1977 yılında Kimya dalında

Bizler otomatızdır ama özgür olduğumuzu sanarak kendimizi yanıltırız, özgürlüğümüz sadece görüntüdür.

Nobel ödülü alan dağınık yapılar teorisi, doğada denge durumundan çok uzakta bile nasıl daha yüksek dereceli karmaşıklığın ortaya çıkabileceğini göstermektedir. Dolayısıyla dağınık yapıların mevcudiyeti, tersinemezlikle ilişkilendirilen zaman okunun inşa edici rolünü kanıtlamaktadır. Böylesi sistemlerde, dalgalanmalar ve dengesizlikler iki kola ayrılmalara yol açar, bu noktalarda sistem kendiliğinden kendisini yeni bir modelde organize eder. Ve, daha eski bir kitabın başlığının da belirttiği gibi, kaostan sonuç ortaya çıkarabilir. Çatallanmalar, tahmin edilemezliğin temel bir unsurunu sunmaktadır. Bu noktalarda, sistem için birkaç olasılık açıktır, bunlardan biri en sonunda gerçekleştirilecektir. Dolayısıyla gelecek, olasılıkları içermektedir. Bu da geleceği deterministik kanunlarla tahmin edilebilen (bir sarkaç gibi) durağan dinamik sistemlere tezat oluşturur.

Bu durum, tekâmülün tanımı konusunda hayatî önem taşıyan sonuçlara sahiptir. Deterministik tekâmül görüşü, filmin çoktan çekilmiş olduğunu ve tamamen tahmin edilebilir bir bölümünün oynatıldığını ima eder. Bizler otomatızdır ama özgür olduğumuzu sanarak kendimizi yanıltırız, özgürlüğümüz sadece görüntüdedir. Hür irade ve determinizm hakkındaki bu tartışma çok uzun zamandan beridir yapılmaktadır. İlahî mutlak bilicilik ve mutlak kudret ile ima edilen teolojik determinizm; genetik, nöral veya biyokimyasal olandan başlayıp psikolojik ve toplumsal olan dek bilimsel ve toplumsal determinizmin çeşitli biçimlerine tercüme edilmiştir. Önemli olan soru, geleceğin kesinlikle tahmin edilip edilemeyeceğidir -yoksa bu her zaman bir olasılıklar meselesi midir?

Artık baştaki ikilemi yeniden belirtebiliriz: Zamanın tersinemez yapısı kozmoloji ve biyolojiye yüklenmiştir ama fizik, geçmiş ve gelecek arasında hiçbir ayırım olmadığı doğa kanunları formülasyonuna dayanmaktadır. Bir başka deyişle fizik için zaman tersinebilir ve Einstein'ın ima ettiği gibi, bir tür illüzyondur. Paradoks şudur: evrenin ta kendisi bir zaman okunu ima eden (bizler gibi!) tersinemez dönüşümlerle doludur ve fiziğin temel kanunları zamanın tersinebilir olduğunu söylemektedir. Denge durumunda olmayan termodinamik ile ilişkili olarak sözü edilen sonuçlar, tersinemezliğin bizim yaklaşıklarımızın bir sonucu olamayacağını göstermektedir. Dengede olmayan yapılar da dengede olanlar kadar gerçektir. Bu durumda zamanın oku ve sınırlı tahmin edilebilirlik fiziğin temel kanunlarına nasıl sokulacaktır? Şimdi, Prigogine ve Brüksel ve Austin'deki ekibinin çalışmalarının ikinci ve en

yeni kısmına geldik. Tekil vakalar veya deneyler için klâsik mekanikte kullanılan fizik kanunlarının geleneksel formülleri, yörüngeler fikri ile ilişkilendirilir. Kuantum mekaniğinde ise dalga fonksiyonu ve onun çöküşü ile ilişkilendirilir. Topluluklar (tekil vakalardan oluşan büyük bir grup) için ise denk gelen istatistiksel tanımlar vardır. Bu iki tanımın -tekil ve istatistiksel- eşdeğer olduğu varsayılır ama Prigogine bu eşdeğerliğin, hem klâsik hem de kuantum mekaniğinde dengede olmayan sistemlerin önemli sınıfları için kırıldığını göstermiştir.

Bu bildirim kanıtı, ancak yeni yeni geliştirilen uygun matematik araçları gerektirmektedir. Kısacası, istatistiksel tanımlar, klâsik yörüngeler veya kuantum dalga fonksiyonlarına indirgenemeyecek yeni çözümlere yol açmıştır. Bu çözümleri elde etmek üzere fizikçilerin aşına olduğu Hilbert uzayı ile ilişkilendirilen "hoş" fonksiyonların ötesine geçen fonksiyon uzaylarına (donatılmış Hilbert uzayları, Gelfand uzayları gibi) ihtiyaç vardır. Bu makale, bu yaklaşımın teknik yanlarını tarif etmek için uygun değildir. Ama sunu vurgulamamıza izin verin; bu yaklaşımın bir sonucu olarak fiziğin temel kanunlarının anlamı değişmiştir. Artık kesinlikleri değil olasılıkları ifade etmekte ve zamanın simetrisi, süreci tersinebilir den ziyade tersinemez hâle getirecek biçimde kırılmıştır. Böylece dengede olmayan dinamik sistemleri izah etmek için Newton'un ve Schrödinger'in dinamiğinin bir uzantısına sahip oluruz. Eskiye içeren ama eskiyi aşan yeni bir formülün klâsik Popper'ci anlamına göre, Prigogine'in teorisi düzenli sistemlerin aslında dengensiz sistemlerin bir alt takımı olduğunu önermektedir, daha önce varsayıldığı gibi tam tersinin değil.

Prigogine arkadaşı Leon Rosenfeld'den alıntı yapıyor: "hiçbir fiziksel kavram, geçerlilik bölgesinin bilgisi olmaksızın yeterince tanımlanmış değildir". Dengesizlik ve kaosla ilişkili olarak ayrıntılı hâle getirdiği temel fizik kavramlarının geçerlilik bölgesi de tam burasıdır. Ayrıca yarıdımıcılarının geniş bir bilgisayar programı sayesinde yaklaşımının ana tahminlerinden bazılarının geçerliliklerini sağladıklarını vurgulamamız da gerekmektedir.

Faz geçişleri gibi zuhur eden bir özellik olan tersinemezlik, dolayısıyla doğanın temel bir özelliğidir çünkü Prigogine'e göre bu özellik dengesiz kaotik sistemlerin doğasında vardır. Bir başka deyişle, istatistiksel tanımlama sadece cehale-

timizin bir ifadesi değildir. Murray Gell-Mann gibi birçok fizikçi tersinemezliğin "kaba taneciklenme" ile açıklanabileceğini hâlâ iddia etmektedirler. Yani tersinemezlik bizim sınırlı insanî yaklaşıklarımızın sonucudur ve gerçekten çok iyi bilinenmiş bir gözlemci için dünya mükemmel biçimde zaman tersinebilir biçimde görülecektir. Prigogine bu görüşe şiddetle karşı çıkar, "deneylerimiz kesinliği ne olursa olsun tersinemezlik mevcuttur" der.

Bu savın önemli bir izahı, Prigogine'in kuantum ölçüm sorununu anlayışında ve kuantum sistemlerinin ölçümünde gözlemcinin rolü hakkındaki o çok iyi bilinen tartışmada bulunabilir. Steven Weinberg'in yazdığı ve *Scientific American* dergisinde yayınlanan, "evrende zeki hayatın rolündeki inatçı düaliste"yi anlatan yeni bir makaleden söz ediyor Prigogine. Bir yanda, gözlemlenmediğinde tamamen deterministik (ve tersinebilir) davranmakta ve Schrödinger'in kuantum mekanik denklemiyle uyumda olan bir sistem vardır. Öte yandan, sistem dışardaki bir gözlemci tarafından gerçekten ölçüldüğünde, sistem bu determinizmayı ihlâl etmektedir. Bu ikinci durumda, ölçümlerin olası sonuçları artık önceden kesin olarak tahmin edilemez, ancak olasılık terimleri olarak ifade edilebilirler.

Bu görüşte, tersinemezlik, temel fiziğin içinde yaradılıştan var olmak yerine gözlemci veya deneyi yapan tarafından dahil edilmektedir. Bu da bizi zamanın çocukları olacağımıza, zamanın babaları yapar. Tamamen saçmalık! Prigogine'in kavramsal şeması, olasılığa ve böylece tersinemezliğe yol açan dengesizliği veya kaosu içermektedir. Artık bu dengesizlik, olasılık ve tersinemezlik kavramları temel hâle gelmiştir. Öylesine ki yörünge veya dalga fonksiyonu fikirleri, sadece dengeli sistemler için geçerli olan belirli vakalar hâline gelmiştir. Kuantum mekaniğinin geleneksel formüllerinin yapısında var olan düalisteden (bir yanda Schrödinger'in denklemi, öte yanda dalga fonksiyonun çöküşü) kaçınılabılır.

Cambridge'deki dersinde Prigogine en zorlu soruyu sordu: Newton bütün bunları onaylar mıydı? Cevabı olumlu, Newton'un arada bir evrende ilâhî müdahaleye izin verişinin, tekâmülcü görüşe yönelik bir açıklığı ima ettiğini söyledi. Bu görüş, daha önceden kurulmuş uyum teorisi ile Leibniz tarafından şiddetle reddedilmiştir.

Fizikteki bu yeni görüş noktasının daha geniş çağrışımları oldukça uzak noktalara eriş-

mekte ve Whitehead'in daha önce sözünü ettiği bilimsel ve insanî projeleri uzlaştırmayı vaat etmektedir. Klâsik bilim dengeliliği ve düzenliliği vurguladı. Artık her seviyede dalgalanmaları, dengesizlikleri ve tekâmül modellerini keşfetmekteyiz. Bu sadece bilim değil yüzyılın ikinci yarısını karakterize eden toplumsal dengesizlik ve kontrol/plânlama bunalımında olduğu kadar, İnternet gibi kendi kendini organize eden yeni fenomende de görülebilir. Bu perspektif değişikliği yeni yaklaşımları gerektirmektedir. Determinizmanın Scylla'sı ile rastgeleliğin Charybdis'i arasında "dar bir geçit" bulmak zorundayız.

Bu noktalar Mayıs Diyaloğu'nda yer alan diğer konuşmacılar olan Profesör Brian Goodwin ve Prof. John Polkinghorne tarafından da işlendi. Profesör Goodwin, Profesör Prigogine'in fikirlerini biyolojeye uygulayarak harika bir izahat sundu. Bir koloni içindeki karıncaların "teknik olarak kaotik" olduklarını anlattı. Ancak, karıncaların yoğunluğu belli bir kritik eşiği aştığında, kaos dinamiği, bütünlükçü bir düzene dönüşmektedir. Yaratıcılığın araştırılması için kaosun gerektiği sonucunu ileri sürdü.

John Polkinghorne, Ilya Prigogine'in fiziğin genişletilmesi için yaptığı çağrıya destek verdi ve bu disiplinin içinde ontolojik bir yeniden değerlendirme ve metafizik sorulara karşı açıklık görmek istediğini de ekledi. Rasyonelliğimiz; bütüncül baştan aşağıya nedenselliği ve model-biçimlendirme kapasitelerini tanımak anlamına gelen nedensellik ve kasıtlılık üstüne kuruludur. Daha genişlemiş bir imajınasyon daha geniş fiziksel bir yorumu mümkün kılacaktır. Böylece yeni bir anlayış çerçevesi içinde şu anki bilginimizin bilhassa kısıtlayıcı bir durumda olduğu anlayışı açıkça görülebilir. Tıpkı fraktal matematiğin, Öklidyen geometriyi içermesi ve onu aşması gibi.

Bu zengin günün genel sonuçlarından biri de fiziğin sonunda değil, kesinliğin ve tahmin edilebilirliğin sonunda olduğumuz hakkındaydı. Bu durum, yenilik ve yaratıcılığı da içerir. Ve yaratıcılık ve katılımın bir dünyanın inşasında yaradılıştan var olduğunu içeren bir bilim, geleneksel bilimsel bakış ile ilişkilendirilen geliş yabancılaştırmanın üstesinden gelen bir bilimdir. Prigogine'in "yeni rasyonelliği"nde, olasılık artık cehalete ve bilim de kesinliğe denk görül-meyecektir. Zaman gerçektir ve gelecek açıktır: Sadece "açık bir toplum"da değil, aynı zamanda açık bir evrende de yaşamaktayız. ■

NETWORK Dergisi No.58 Ağustos 1995
saysından çeviren: **Yasemin Tokatlı**

FAUST

Selman GERÇEKSEVER

(Geçen Sayıdan Devam)

14. Faust, Mephisto'yla olan diyalogunun ilerleyen satırlarında (Ruhlar korosundan hemen önce) insanın nefsanîyetinden dolayı içinde bulunduğu hâllere ve karşılaştığı durumlara lânet okuyor (Kocatürk, Sayfa: 65).

Aldatıcı yeminler, göz boyayıcı oyunlar, duyularımızın kapıldığı sahte görünüşler, rüyalarda gözümüzü boyayan şeyler, nam ve şan, aldatıcı servetler, sefilhane zevkler, etrafımıza yastıklar yerleştiren refah...

Bu durumlar, kendisini geliştirmemiş, dar şuurlu egoist insan (şeytan amelesi) için, kendisinin uyanmasına yardımcı olabilecek, dünya maddesinin niteliklerine uygun vasıta ve sınav türlerinden başka bir şey değildir. Şuurlanma yolunda azimli olmayanlar bu sınavlara tekrar tekrar girmek zorunda kalırlar. Gözetici şeytan olan bu sınavlar uyanık olanlar için birer atlama taşlarından başka bir şey değildir.

15. Mephisto'nun Faust'u resmen kandırmaya başlaması (Kocatürk, Sayfa: 66-68).

Mephisto-Faust diyalogunun bu kısmından anlıyoruz ki, Faust şeytanla olan ilişkisine bile rek ve amaçlı olarak girmiş, başka bir deyişle, "maksatlı ıstırabı" bile kabul etmiştir. "Eşyanın sırrı"nı öğrenme pahasına buna razı olmuştur. Şeytanla yoldaşlığının kendisine getireceği pislikleri bildiği hâlde (Çünkü diyor ki, "Şeytan egoisttir ve başkasına faydalı olan bir şeyi kolay kolay Allah rızası için yapmaz. Şartını açıkça söyle. Böyle bir uşak eve tehlike getirir.") ideali uğruna bu eprövü kabul ediyor. Yani "maksatlı ıstıraba" bile bile giriyor.

Aslında, Faust gibi, bir realite atlama aşamasına gelmiş olan bir insan için bu doğaldır.

Johann Wolfgang Goethe

Zaten Dünya Okulunun öğretim şekli ıstırap de ğil midir? İstırap çeken gelişmektedir. İstırap vaat eden şeyler yararımadır. Mutluluk vadeden şeyler aleyhimizedir.

İstıraplar, tahkik etme zaruretinin sonuçlarıdır. Bugünkü dünya insanı Yukarı'nın verdiği bilgiyi olduğu gibi kabul etmemiştir. Tahkik ederek, her şeyi gerçekleştirme yolunu tercih etmiştir. Meleklerin yaptığı gibi, "Sen ne öğretmişsen, biz onu biliriz." dememiştir. Bu devrenin bu kesiminin özelli ği budur. Madem ki devrenin bu kesiminde doğmuş bulunuyoruz; her şeyi tahkik ederek bilgisini almak zorundayız. Ancak bu tahkikat, verimli olabilmesi için, kuşku ile duygusal düzeyden yapılmamalıdır. Bu nedenle özellikle bilerek ıstıraba girmek vicdan bağlarının çözülmesini, vicdanî hürriyete ulaşılmasını kolaylaştırır.

Aslında ıstırap, duyulardan dolayıdır. Dolayısıyla reel değildir. Her varlığın payına düşen bir ıstırap vardır. İradenin güçlenmesi ve şuurlanmak için ıstırap çekmek zorundayız. Rasgele, rüzgâra kapılmış kuru yaprak gibi ıstırap çekmek yerine, "maksatlı ıstırap"ı tercih etmek insana çok yararlı bir tutumdur. O daha kazançlıdır. Maksatlı ıstırap çekmek insanı şuurlanmaya götürür ki, bu da bir vazife yapmaktır. Bunun en güzel örne ğini, çarmihını sırtında taşıyarak, İsa vermiştir. Sokrat'ın ölümünde de aynı şeyi de ğişik bir mizansende görüyoruz. Başka bir deyişle, "fele ğin cefasına katlanmaktır". Gerek Sokrat'ın gerekse İsa'nın ölümlerinde, kendilerine eziyet ve işkence edenleri affetmiş olmaları, hatta onların affedilmeleri için dua etmeleri ayrıca ibret kayna ğı bir durumdur.

Faust-Mephisto diyalogunun bu kısmında (Kocatürk, Sayfa: 67) açıkça Faust'un amacını ve

şeytan Mephisto'nun niteliklerini belirgin bir şekilde görüyoruz. Ayrıca Faust, "Öbür taraf beni pek az tasalandırır. Benim hazlarım bu dünyadan fıskırıyor. Ben bir kere ondan ayrıldıktan sonra; ne isterse, ne olabilirse olsun." demekle onun dünya hayatını, ruhsal evrim açısından, en iyi şekilde değerlendirmek amacıyla olduğunu gösteriyor. Zira gerçekten de dünya hayatı ruhsal evrim için bir vasıta, amaç değildir. Varlıkların ruhsal evrim çerçevesinde uygulama yapabilmeleri için kurulmuş, kendine göre kanunları ve belli bir yaşayışı olan canlı bir sahnedir. Onun için ölüm ötesi âlemi düşünmemesine de olsa; dünya hayatını ruhsal evrim açısından en iyi şekilde değerlendirmek, hayat plânını mümkün olduğu kadar aynen uygulamak ve mümkün olan tüm kaderini olduğu gibi yaşama gayreti içinde bulmak ruh denen varlık için en büyük kazanç olacaktır. Çünkü spatyoma nasıl olsa geçilecektir ve dünyadaki ruhsal evrim için olanak ve şartlar orada yoktur. Onun için burada içinde yaşadığımız anı değerlendirmek, oradan azamî yarar sağlamak en akıllıca yapılacak iştir. Bu nedenle Faust "öbür taraf" (Kocatürk, Sayfa: 67) dediği spatyomla çok talsalanmıyor.

Faust, şeytanla bir süre deneyimler geçirmekten kazançlı çıkacağından; Mephisto da Faust gibi, Tanrı'nın bir "hakiki kulu"nu geçici bir süre de olsa ele geçirmiş olmaktan memnun, mutabakata varırlar ve Faust bu işbirliğinden caymayacağına dair bir tür yemin eder (Kocatürk, Sayfa: 68, son paragraf) ("... Eğer bir kerecik...").

16. Faust-Mephisto diyalogunun bir yerinde (Kocatürk, Sayfa: 71) şeytanla işbirliği yapmaktaki amacını bildiriyor.

Burada Faust'un ağzından Goethe dünya insanının dünyada bulunuş amacına değiniyor. Uyanmak isteyen insanın kendi kendisini bile bile maksatlı ıstıraba sokmasının önemine değiniyor. Faust'un burada söylediklerini; egosunu yenememiş, kendini tanımaya, eşyanın sırrına varmaya ahdetmemiş sıradan insan yapamaz. Hele rahatına düşkün, gururunu her şeyin üstünde tutan egoist insan hiç yapamaz. Çünkü onun en korktuğu şey ıstıraptır. Bedensel ve zihinsel rahatının bozulacağı korkusu kendisini devamlı rahatsız etmektedir. Deney faresi gibi ıstıraptan devamlı olarak kaçır. İstırapla karşılaşmamak için, yani bedensel ve zihinsel rahatının bozulmaması için her türlü yalana, hileye ve bencilliğe başvurur. Bu şekilde Sebep-Sonuç Ya-

sası gereği, kendisine gitgide daha büyük ıstıraplar hazırlar durur. Aslında ıstırap, ders alınması gereken bir ibret kaynağıdır, bunu bilmez. Bilmek istemez. Bu cahilce tutumuyla benliğinin etrafını ören bencilik pası gitgide kalınlaşır. Ama çok şükür ki bizler için büyük bir rahmet olan Sebep-Sonuç Yasası'na göre; kalınlaşan bu pasa karşılık ıstırap da gitgide artmaktadır.

Kuşkusuz, kişinin uyanması, egosunun incelenmesi için ille de her ıstırabı bizzat tek tek yaşaması söz konusu değildir. Eğer kişi uyanık (yani eski sözcükle "agâh") olabilirse, uyanması gereken bir ıstıraptan alacağı dersi etrafında olup bitenleri, aynı durumda olanları gözleyerek de alabilir. Bu şekilde fehim gücünü artıran insan kuşkusuz, ruhsal evrimini hızlandıracaktır.

O zaman, Faust'un dediği gibi, kişinin kalbi hiçbir ıstıraba karşı kapalı olmayacaktır. Faust daha da ileri giderek, "Bütün insanlığa mukadder olan şeyleri kendî içimde tatmak istiyorum." demekten kendini alamıyor.

O aslında pisi pisine, şuursuzca ya da egosunun hamlığından dolayı şeytana kapılmış değildir. Öyle olsaydı, aktardığımız bu sözlerini (Kocatürk, Sayfa: 71) şeytanın yüzüne karşı söylemezdi. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, o kendisini maksatlı bir ıstıraba bile bile sokmuştur. Yine kendisinin söylediği gibi; ruhuyla en yükseği ve en derini kavramak için böyle yaptıktan başka çare de yoktur zaten.

17. Faust-Mephisto diyalogunda başka bir ilginç nokta da Faust'un "kâmil insan" özlemi ifade ettiği yerdirdir (Kocatürk, Sayfa: 72):

"Bütün duygularımın canlattığı o insanlık tacına ulaşmam mümkün değilse, o hâlde ben neyim?"

Trajedinin ilerleyen bölümlerinde gördüğümüz, şeytanla (bile bile, ama yüksek bir amaç uğruna) işbirliği yapmasından dolayı başına gelenler ve dolayısıyla geçirdiği çok değişik şuur hâlleri; "insanlık tacı" olarak nitelendirdiği "kâmil insanlık" mertebesine ulaşma arzusundan dolaydır.

Faust bu irade beyanıyla Dünya Okulu'nu bitirmeyi canı gönülden istemektedir. Bunun başka bir ifadesi "dünyayı yenmek"tir. Dünyayı yenmek, "dünya ana"ya hizmet etmek mecburiyetinden kurtulmaktır. Dünya insanı çoğunlukla "otomatik toplumsal plân"da yaşar ve büyük ölçüde dünyaya bağımlı ve dünyaya (ana) hizmet eder durumdadır. Dünya üzerinde toplumsal hayat tekâmülün bir zaruretidir. Bu top-

lumsal hayat içinde varlıklar doğal olarak birbirine bağımlı ve birbirinden mesuldürler. Faust'un özlemi olan Dünya Okulu'nun sonunda "gerçek vicdanî yaşam" kazanılacaktır. Bu da, bu aşamaya gelmiş varlıklar için insan-ı kâmil mertebesidir ve dünyaya enkarne olmak zaruretinden kurtuluştur. İnsan-ı kâmil dünyaya hizmet etmek zaruretinden kendini kurtarmış hür bir varlıktır.

18. Faust'la aralarında geçen uzun bir diyalogdan sonra nihayet Mephisto; Faust'un, öğrencisinin gelmesinden hemen önce evrensel amacı olan aldatıcılığını açıklıyor (Kocatürk, Sayfa: 74).

Daha önceki yorumlarımızda da belirttiğimiz gibi, şeytan ve melek sistemleri birbirinin tamamlayıcısı olarak fonksiyon görürler. Melek kadar, şeytan da gelişimin gerçekleşmesi için gereklidir. Bu nedenle şeytan asla Tanrı'ya asi değildir. Zaten bir kulun tanrısına asi olması söz konusu olamaz. Çok zor ve çok ağır olan bir görevi üzerine almıştır. Böyle bir görevle görevlendirilmiş bir varlık sistemidir. Faust'ta da gördüğümüz gibi, bu görevini büyük bir içtenlik ve sadakatle yerine getirmektedir.

Mephisto; Faust'un amacının çok yüksek olduğunu bilmesine rağmen, "... daha şimdiden kayıtsız şartsız elimdesin...", "... ben onu vahşi hayat içinde, mânâsızlık içinde bir sürükleyeyim, şöyle bir çabalasın, dikilsin, yapışsın...", "kendisini şeytana teslim etmemiş olsa bile, yine uçuruma yuvarlanmak zorunda kalacaktır..." gibi ifadeler kullanarak görevine ve insan evrimindeki fonksiyonuna bağlılığını açıkça ifadeden geri kalmıyor. Bu husus şeytanın İllâhî İrade Kanunları çerçevesinde fonksiyonunu icra etmedeki sadakatini göstermesi bakımından önemlidir.

19. Mephisto-Margarete diyalogundan, Mephisto, "Her sevincin bir kederi, her kederin bir sevinci vardır." demekle yine spirüel açıdan rahatlıkla yorumlayabileceğimiz bir konuya değinmiş oluyor: Sevinç, keder, mutluluk, mutsuzluk, ikilem ve izafiyet...

Duygusal varlıklar olan bizler için fizik evren zıtlıklarla dolu. Hemen hemen her şeyi tersiyle anlayabiliyoruz. Zaten mantık sistemimiz

de böyle bir ikili sisteme kurulu. Bu durum üç boyutlu âlemde tekâmül etmek mukadderinde olan bizler için âdetâ şarttır. Tekâmülde bizi ataletten kurtaran değişik şuur hâllerini daha çok bu ikilemlerden geçerek yaşıyoruz. Devamlı olarak sevinç hâli içinde yaşamamıza olanak olmadığı gibi; devamlı olarak kederli hâlde de bulunamayız. Bunları yine kendi elimizin emeği olarak birbiri ardından yaşamadan edemeyiz. Mutluluk mutsuzluğu; rahat rahatsızlığı beşikten mezara kadar kovalamaktadır. Âdetâ demiri çelikleştirme için bir ateşe, bir suya bastırma gibi bir şey...

Bunlardan sözlü ve yazılı edebiyata en çok konu olmuş olan "mutluluk" diye bir kavrama saplanmakla insanlık yanlış bir yola girmiştir. Kendini bilmezliğin bir sonucu olarak mutluluk idealize edilmiştir. Halbuki insanın kurtuluşu ıstıraplıdır. Gözü kapalı insanlık "mutluluk mutluluk" diye oradan oraya koşarken bile ıstıraptan ıstırapa girmekte, fakat yine de işin aslını anlayamamaktadır. Mutluluğun idealize edilmesi yerine hayatın bir mücadele alanı olduğu öğretilseydi, insan için ruhsal evrim açısından daha hız kazandırıcı olurdu. Dünya Okulu'nun bu devresinde mutluluk vaat eden her şey aleyhimizdir. Bu konuda zaaf içinde olmak Mephisto gibi şeytanlara yeşil ışık yakmaktan başka bir şey değildir. Havucun peşinden giden ve kendisine her şey yaptırabilen sirk tavşanı gibi mutluluk peşinden gitmekten, ıstırapları üzerine üzerine gitmek, hatta maksatlı ıstırap peşinde koşmak şuurlanmaya aday, agâh insana daha yakışır bir tutumdur.

Aslında bunların hepsi rölâtifdir ve bedenli olmaktan dolayı bize izafî gelen durumlardır. Ruh denen varlık için ne mutluluk söz konusudur, ne sevinç, ne keder... Biz bedenliler için bedelini ödemediğimiz mutluluk olmadığına göre; sevinç keder, mutluluk mutsuzluk konularında daha küresel bir yaklaşım ve düşünce içinde bulunabilirsek, en azından beşerî ilişkilerde etrafımızdakilerin anlayışlarına göre davranışlarımızı ayarlayabilir, bize ters düşenleri de anlayabilir, bir konuyu her yönüyle ve tüm icaplarıyla kavrayabilir, bu arada başkalarının anlamadıklarını da anlamaya çalışırsak, onlara yardım edebiliriz. Eğer amaç mutlu olmaksızın, böyle bir tutum bize mutluluk ve sevinçten de çok şeyler getirecektir. ■

"Vicdan Tanrı'nın fısıltısıdır." A.Pope

DÜŞÜNCE

Bütün varlıklar, Müteal Fikir'in ancak şurasından veya burasından, şöyle veyahut bu kıyısından müşahede ve öğrenmek kabiliyetinde, yani çok büyük bir aynanın zerrelere hâlinde kırılmış parçalarına sahiptirler.

Cengiz CEVRE

DÜŞÜNCE nedir? Düşüncenin kaynağı neresidir? Fikirlerimiz nereden gelir ve ne ifade ederler? şeklindeki sorular herkesin zihnini meşgul etmiştir ve etmektedir. Bu konularda Sadıklar Plâni Ruhsal Tebligatı'ndan bazı aktarmalar yapmak istiyoruz:

"Fikirlerin Müteal Kaynağı'nı muhtelif enkarnasyonlar temin eder. Bu, şu demektir: Müteal Kaynak her şeyden önce biricik ve Yüce Fikir demektir. Biricik ve Yüce Fikir her şeyi kapsar ve bu kapsayış mekân, zaman ve buutla sınırlı değildir. Dolayısıyla, bir fikrin sahibi iseniz, bu fikir sizden önce ve sizden sonra görülmeye, temaşa edilmeye çalışılan Müteal Fikir'in aksidir. Müteal Fikirler kendi kendileriyle sınırlı değildirler. Görebilenin burnunun dibinde, göremeyenin yine burnunun dibindedir. Siz fikirlerden fiillere atlayınca- burada yeni bir kelime kullanacağız- " Müteal Fiil", evet, fiillere atlayınca onlar yukarıdaki üç şartla bağlı değildir. Böyle olunca hem fikir, hem fiil, hem mazi, hem hâl, hem istikbal demektir." (s.12)

"Müteal Fikir dendiği zaman, kelimenin kendisinden de anlaşılacağı üzere idrak dışı sınırlarında, çok büyük idrak dışı sınırlarında dahi bilinmeyen, asıldan, Müteal Öz'den size, daha doğrusu bütün kâinatların sinen fikirler mevzuu bahistir. Halbuki sizin, bunun haricinde düşünmüş olduğunuz fikirler asıl değildir. Şöyle ki: Sizler, daha doğrusu bütün varlıklar, Müteal Fikir'in ancak şurasından veya burasından, şöyle veyahut bu kıyısından müşahede ve öğrenmek kabiliyetinde, yani çok büyük bir aynanın zerrelere hâlinde kırılmış parçalarına sahiptirler. Dola-

"...Düşündüklerinizden de sorumlusunuz!"

yısıyla bu kırık parçacıklar birleşirse Müteal Fikir'in, sizin kâinatınıza olan aksini, sizin kâinatınıza olan nasibini elde etmiş olursunuz." (s.19)

"Müteal Fiil, Müteal Fikir'in kendisini aşarak tahakkuku demektir. Bu tahakkuk ise, kendisini aşmanın verdiği yüksek enerjiden dolayı, maddî kâinatların tezahürüdür. Maddî kâinatların tezahürü ise, sizlerin tezahürünüz demektir. Bu itibarla Müteal Fiil, doğrudan doğruya Müteal Fikir'e istinat eden yaratılma demektir." (s.23)

"Müteal Fikir'in kendini aşma hâli ile, sizlerin, yahut bizlerin kendimizi aşmamız farklı şeylerdir. Buradaki kelimelerin kullanılışı bir zaruretendir. Fakat anlamdaş değildir. Aşkınlık

hâli, öz, cevher, şuur kademesinin esas itibarıyla aralarındaki projeksiyonların sıklaşması demektir. Tersimî (çizme, resmini yapma) olarak şuur sathına çıkardığı bu derunî fiiliyat, neticede sizin idrakinizin şumulünü tayin eder. İdrakin şumulü geniş ve kudretli ve derinleştikçe, tekâmülünüzdeki hamleler, daha doğrusu, sürekli ve yaygın tekâmülünüz temin edilmiş olur." (s.94)

"Düşünce hareketi:

1-Gayrişuurla bulunan fikirlerin, sentetik yoldan objeye aktarılışıdır.

2-Müteal Düşünce'nin inikâslarına (akislerine) , yan inikâslarla iştirak etmektedir.

3-Şuurunuzun objeden aldığı tesirlerin - objektif tesirlerin-muhtelif kompartimanlar hâlinde tasnifini zarurî kılan bilgi fonksiyonunun, şuurunuzdaki faaliyeti-

4-Kendinizi, hem kendinizden, hem etrafı-

nızdan, hem de mekândan müstakil kılan müteal şuurunuzun, zamanı, mekânı ve realitesi düşüncedir. Zamanı, mekânı ve realitesi arasında yaptığı bir cevelân (dolaşma, gidip gelme), müteal şuurun düşünce hareketlerini teşkil eder." (s.34)

"Düşüncenin kudretini fikrinizin kudretiyle besleyiniz. Düşüncelerinizin yapı malzemesi fikirlerinizdir. Fikirlerinizi ise sizin tatbikatınızdan, sonra geçmiş hayatlarınızın hamulesinden, daha sonra da daha üst plânların sizlere verdiği tesirlerden elde edersiniz." (s.318)

" İnsan üç türlü ana tesir altında bulunur.

Birincisi: Kendi şahsiyeti. Ve bu şahsiyeti meydana getiren her türlü şuur hadisesi.

İkincisi: Çevresi.

Üçüncüsü: Kendisi ile çevresinin bileşkesi olan düşünce.

Burada insana gerek birinci, gerek ikinci, gerekse üçüncü şartlar içerisinde devamlı olarak hulûl(konma, girme, gelip çatma, geçişme) eden bir ruhî tesir mevcuttur. Yani insanın şahsiyetinin vücut bulmasında dış bir ruhî tesir, çevrenin her türlü hadisesinde gene dış bir ruhî tesir, nihayet kendi şahsiyeti ile çevresinin bir bileşkesinden meydana gelen düşünce üzerinde, - bunu tahayyül de inzıman eder- yine bir ruhî dış tesir hulûl etmektedir.

Bu duruma göre sizler, nerede, hangi şartlar içerisinde bulunursanız bulununuz, bu üç kategorinin dahilindesinizdir. Ve yalnız, burada keşfedemeyeceğiniz büyük bir kanun, pek büyük bir kozmik ahenk cari bulunmaktadır. Bu da, hareketlerinizin düşüncelerinizle beraber, düşüncelerinizin tahayyülünüzle beraber, tahayyülünüzün ise, asıl iç duygularınızla beraber yürüyebilmesidir. Bu; yetişkin, mütekâmil bir insanın vasıflarını gösterir." (s.376)

" Düşünce, şuurun enerjetik faaliyetlerinden birini teşkil eder. Hani, aksiyon hâline döndükten sonra tavırlanır demiştik. İşte, bedene bağlı öz şahsiyetinizin beden içindeki tavırlarından biri, düşünce tarzında kendini beyan eder. Aslında düşünce, bir enerjinin alfabetik olarak

**Bedene bağlı öz şahsiyetinizin
beden içindeki tavırlarından
biri, düşünce tarzında
kendini beyan eder.**

sıralanışıdır. Şu manada ki, bu alfabetik sıralanış, sizin bedenli olarak aksiyon sahanıza icap ettirdiği bütün şartları yerine getirir. Yani siz düşünür-

ken, düşünceniz muayyen kanallar ve kalıplar içerisinde bir silsile takip etmek suretiyle meydana gelir. Bu düşünce faaliyeti, serbest ruh hâlinizde de meydana gelir. Fakat buradaki alfabetik sistem değişmiştir. Artık başka bir tarzda yüksek şuurunuza ait enerjinizin tavırları meydana gelecektir. Böylece düşünce, bildiğiniz buut kalıpları içerisinde bulunmaz. Çünkü o, doğrudan doğruya şuur enerjisinin bir tavrıdır. Aksiyondan mütevellit bir vaziyet alışıdır. O, bugün bütün bedenî faaliyet sahanızı kaplamış ve orada münhasırmış gibi görünmesine rağmen, aslında kaynak olmak itibarıyla daha yüksektir ve sizi başka enerji mekânları ile irtibatlı kılar. Ve siz böylece, bir medyum vasıtasıyla bilgi alır, kendi kendinize ilham alır, vahiy alır ve kozmik plânların ve ruh plânlarının size nasip etmiş olduğu enerjiyi alırsınız. Bilerek veyahut bilmeyerek. Bilerek aldığınız enerji, umum enerjinin binde bir mesabesindedir. Ne yazık ki, binde bir mesabesindeki bu enerjiyi bile; binde bir nispetinde kullanmak gücünü gösteren varlık azdır." (S.566)

"Düşüncelerinizden de sorumlusunuz" diyen bilgelerin bunu ne denli bilerek söyledikleri daha iyi anlaşılıyor.

Yüksek duyguyu ve düşüncelere yönelim ve ne düşündüğümüzü bilelim... ■

ESKİ MERİH KAYASINDA OLASI YAŞAM İŞARETLERİ

Bir Meteor, Mikroskopik Merih Fosillerini Dünyaya mı Getirdi?

1996 yılı yaz aylarında uzaydan gelen ufak objeler (asteroid, meteor vs.) dünya gazetesinin birinci sayfalarında haber konusu oldu. Bunun nedeni; dünyaya düşen bir meteoritte dünya dış yaşamın kanıtları bulunabileceği konusunda bilime damlarının açıklamalarıydı. Kod numarası ALH84001 olan Merih kökenli bu meteoritte, onu inceleyen bilim adamlarının kanısına göre Merih yaşamının başlangıcındaki fosillerin kalıntılarına rastlanmıştı. Belirtilen meteorit üzerinde çalışan bilim adamları NASA'nın Johnson Uzay Merkezi görevlileriydi. Bilim adamlarının bulgularına göre; ALH84001 dünyaya binlerce yıl önce düşmüş bir taş parçasıydı ve üzerinde ilkel Merih yaşamının olası fosil kalıntılarını taşıyordu. Bu kanıtın ışığında bilim adamları, "3.6 milyon yıl önce Merih'te yaşam olmuş olabilir." demiştir.

Etiket numarası ALH84001 olan 4-5 milyar yıllık bu taş parçası bir zamanlar Merih'teydi. Büyük bir meteorun Merih'ten çıkarak 16 milyon yıl önce gezegene çarpmasının etkisiyle bulunduğu yerden kopan söz konusu taş parçası 13.000 yıl önce Antaktika'ya düşmüştü.

ALH84001 üzerinde inceleme yapan araştırma grubu olası Merih yaşamıyla ilgili bulgularını şu üç maddede toplamıştır:

- 1-Merih kökenli olduğu düşünülen organik moleküller,
- 2- Biyolojik aktiviteye özgü mineral özellikler,
- 3- Bakteriye benzer ilkel organizmaların olası mikroskopik fosilleri.

Söz konusu bulgu, 1996'nın en sansasyonel ve tartışmalı konularından birini oluşturmuştu. Araştırma ekibi yaptıkları açıklamalarda bunun, Merih yaşamının tam bir kanıtı olmadığını da kaydetmişti. Bununla birlikte araştırma-

ALH84001'in elektron mikroskopunda büyütülerek elde edilmiş olan bu görüntü, tüp şeklinde mikro organizma fosillerini içermektedir. Görüntüde olan fosil; bir insan saç telinin kalınlığından daha incedir. Merih kökenli bu tür fosiller üzerinde incelemeler sürmektedir.

cılardan bir tanesi, "Merih'in geçmişteki yaşamının oldukça makul bir kanıtını bulduğumuza inanıyoruz." demiştir.

ALH84001'le ilgili araştırmalar tamamlanmış olmayıp, önümüzdeki aylarda da, söz konusu meteorit, dünyanın öteki ülkelerindeki bilim adamları tarafından da incelenmeye devam edilecektir.

NASA bilim adamlarından ve meteoritleri bu amaçla 2 yıldan beri inceleyen David Mc Kay, Merih'te eski yaşamın kanıtlarının sadece ALH84001'le sınırlı olmadığını, Merih'te yaşam konusundaki inançlarının daha başka bulguların da bir sonucu olduğunu kaydetmiş ve açıklamalarına şunları da eklemiştir: "Söz konusu bulguların içinde, Stanford'un bulgusu olan; yaşamın temelini oluşturan karbon bileşikleriyle organik moleküller vardır. Bunun yanı sıra bazı meteoritlerde; ilkel mikroskopik organizmaların ürünleri olarak bilinen çeşitli mineral oluşumlarına da rastlamış bulunuyoruz. Mikrosko-

pik fosiller bu inancımızı güçlendirir niteliktedir. Ayrıca bu bulguların; bir inch'in birkaç yüz binde biri kadar küçük bir alan içinde bulunması tam kanıtın en güzelini oluşturmaktadır."

ALH84001'in Merih yüzeyinden koptuğu yer olarak, toprak altı tahmin edilmektedir. Bilim adamlarının tahminlerine göre; yaklaşık 3.6-4 Milyar yıl önce Merih'in yüzey altı suları vardı. Merih'teki canlı organizmaların karbonat oluşumuna katkıda bulunmuş olabileceği de, yaşamla ilgili önemli tahminler arasındadır. Bu organizma kalıntılarının bir kısmı zaman içinde fosilleşerek, günümüze kadar gelmiştir, tıpkı dünyada tortul kütleler arasında keşfedilen fosiller gibi.

Yaklaşık 16 milyon yıl önce dev bir kuyruklu yıldız Merih yüzeyine çarpmıştı. Bu çarpışma o kadar hızlı olmuştu ki; gezegenin yüzeyinden kopan taş/kaya parçaları, gezegenin çekiminden kurtulacak kadar uzaklara fırlamıştı. Bu Merih taşlarından bazıları milyonlarca yıl uzayda dolaştıktan (dünya ile Merih arasında asılı kaldıktan) sonra 13.000 yıl önce dünya atmosferine girmiş ve Antarktika'ya meteorit olarak düşmüştü. Bu meteoritlerde, "polisiklik aromatik hidrokarbonlar" olarak adlandırılan organik

moleküllere (özellikle karbonat oluşumlarının yakın çevresinde) rastlanmıştır.

Söz konusu fosillerin en büyüğü, bir tel insan saçının çapından 100 kat daha küçüktür. Bunların pek çoğu; insan saçının (çapının) 1/1000'i kadardır. Bunların bir kısmı tüp şeklinde olduğu gibi, yumurta şeklinde olanları da vardır. Merih fosilleri, gerek şekil, gerekse büyüklük olarak benzer dünya bakterilerine şaşırtıcı derecede benzemektedir.

ALH84001 1984 yılında, Antarktika'nın Allan Hills buzulunda, National Science Foundation'ın (Ulusal Bilim Vakfı) Antarktik Meteorit Program çerçevesinde sürdürülen araştırmalarda bulunmuştu. Johnson Uzay Merkezinde koruma altına alınan ALH84001'in Merih kökenli olduğu, 1993'e kadar fark edilmemiştir. Bu meteoritin Merih kökenli olduğu; onun nitelikleriyle, gezegene 1976'da indirilen Viking uzay aracıyla elde edilen bilgilere (Merih yüzey kimyası verilerine) uygunluğu ortaya çıktıktan sonra anlaşılmıştır. Araştırmacıların elinde ALH84001'e benzer meteoritlerden toplam 12 tane vardır. ALH84001, bunların en yaşlılarından. ■

Kaynak: The NEO NEWS, Cilt 2, No.2, 1996
Çev.: Selman GERÇEKSEVER

ELDE EDEBİLECEĞİNİZ EN GELİŞMİŞ CEP TELEFONU...

Panasonic G 500

Titreşimli Uyarı

Telefonunuz derseniz sizi titreşimle uyarabiliyor. Böylece telefon sesinin uygun olmadığı ortamlarda hem arandığınızı öğreniyor hem de başkasını rahatsız etmemiş oluyorsunuz...

Memo (Ses Kaydı)

Özelliğiyle görüştüğünüz kişinin sesini 20 saniyeye kadar dilediğiniz an kaydedebiliyor, dilediğinizde dinleyebilirsiniz...Not almanız gerektiğinde artık kağıt kalem gerekmiyor.

Ve bir cep telefonundan beklediğiniz her özelliğin en üstünü yine Panasonic G 500'de...

Bir an önce tanışın, farkı anında anlayacaksınız...

PANATEL

Tel.: (0212) 211 69 10 / 11 - 211 69 55 / 56

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 107

16.6.1966

Nefis ve Vicdandan Yararlanmak

“İnsan, tekâmül bakımından belirli bir aşamayı katetmiş, fakat Teklik Prensibini yakalayamadığı için, çok çeşitli tesirlerle hemhal olmak kaderini de yüklenmiştir. Meselâ, yeryüzünün ve yeryüzüne bağlı sistemlerin kendilerinde mevcut olan pek çok çeşitli tesirlerine muhataptır. Bu tesirlere uyması, bu tesirlere hâkim olması, bu tesirleri kullanması ve nihayet bu tesirlerin üstünde olması, her biri ayrı ayrı bir safhanın gereğidir.

İnsan, kısmen otomatik hareket etmek suretiyle, tekâmülün kendisine bahsetmiş olduğu imkânlardan yararlanır. İnsan, bu tesirlere hâkimiyette aklını kullanmak suretiyle, bunun dışında kalan daha yüksek tertipteki imkânlardan yararlanır. İnsan, vicdanını dinlemekle, bunun üstünde olan daha büyük imkânlardan faydalanır. Görülüyor ki, bütün hâller yerli yerindedir, açık bir hüviyete sahiptir ve tam gereklidir.

Gerek nefsanîyeti, gerekse vicdan sesini denetleyecek ve her ikisinin de yönünü tayin etmesinde esaslı rol oynayacak olan üçüncü bir nokta, sadece, meselâ insanlar için, onun mukadderini yüklenmiş bulunan Yüksek İdare Mekanizması'nın tasarruf ve takdir hakkıdır. Böyle olunca, beşerî tecrübe en basitinden en kompleksine kadar, daima bu Mekanizma'nın tasarruf ve yönlendirmesi altında bulunur.”

LONG ISLAND BOĞAZI'NDA GÖZDEN KAYBOLAN UÇAK

15 Ocak 1997 Çarşamba sabahı Connecticut eyaletinin Westbrook şehrinde oturanlar tek motorlu bir uçağın Long Island açıklarında suya dalarak gözden kaybolduğuna şahit oldular.

The Day gazetesinde yer alan habere göre, "Bir uçağın denize doğru dalışa geçtiğini haber alan Sahil Güvenlik, Çevre Koruma Bakanlığı, iki kurtarma helikopteri, Westbrook, Old Saybrook, Madison ve Clinton İtfaiye Teşkilatları ile birkaç devriye ve özel kişilere ait bazı tekneler yaklaşık 200 km² bir alanı taradılar."

"Westbrook İtfaiye Teşkilatında görevli Yüzbaşı Ralph Buck'ın verdiği bilgiye göre, sabah saat 7:30 sıralarında Salt Island yolundaki West Beach'te kahvesini yudumlamakta olan Daniel Bowes, denizin hemen üstünde çok alçaktan uçan bir uçak fark etti. Bowes'un yetkililere verdiği bilgiye göre uçak daha sonra bu-

runlamasına denize dalışa geçti ama düştüğü yerde herhangi bir su sıçraması olmadı."

"Bowes'la telefonda görüşen Valley Shore Haber Merkezinden Matt Brown, Bowes'un, ne gördüğünü tam olarak açıklayamadığını, fakat gördüğü şeyin bir kuş olamayacak kadar büyük olduğunu belirttiğini söyledi. Devlet Polis Teşkilatından Teğmen Cliff M'Sadoques'den alınan bilgiye göre civarda bulunan havaalanlarından herhangi bir kayıp raporu iletilmedi."

Herhangi bir hava aracının izine rastlayamayan Sahil Güvenlik öğleden sonra 16:00 sıralarında arama çalışmalarına son verdi. ■

(New London, Connecticut'ta yayımlanan 16 Ocak 1997 tarihli The Day gazetesini)

(Not: 1509 nüfuslu Westbrook, Long Island Boğazı'nın kuzey kıyısında, 17 Ocak 1996 tarihinde TWA Havayollarına ait 800 sefer sayılı uçağın çakıldığı Moriches Körfezi'nin yaklaşık 35 mil kuzeydoğusunda yer almaktadır.)

CALIFORNIA'DA BİR EVİN BAHÇESİNDE BULUNAN "TARLA İZLERİ"

11 Ocak 1997 Cumartesi günü, UFOIA Küresel Çalışmalar Direktörü Randolph B. Warneke şu ana kadar rastlanan en garip "tarla izine" ilişkin çalışmalara önderlik etti.

Pete ve Nancy Culpepper, California'da Hemitt adlı küçük bir kasabada yaşayan emekli bir çifttir. 16 Aralık 1996 sabahı saat 8:00 sıralarında evlerinin arka bahçesindeki beton avluya çıkan Pete, yaklaşık 3 metre çapında bir çemberle karşılaştı. Pete'in aktardığına göre:

"Çember siyah bir maddeyle çizilmişti. Sanki sihirli bir kalemle ya da buna benzer bir şeyle çizilmişçesine mükemmel derecede düzgün bir çemberdi. Çemberin merkezi olabilecek noktanın hemen yanında, yaklaşık 12.5 santi-

metre genişliğinde, sanki asit dökülerek betonun üst tabakasını eritmiş bir leke vardı. Avlunun bulunduğu bahçenin sokağa açılan kapısı kilitli olduğundan herhangi bir ağır iş aracının girmesi mümkün değildi."

Culpepper'ların oturduğu sokakta yaşayanlar da kendileri gibi yaşlı emeklilerden oluşmaktadır. Evlerinin bahçesindeki beton avlu 4 metre genişliğinde ve 6 metre boyundadır. Warneke çemberin fotoğrafını çekmiş ve filme almış fakat avluya zarar vermemek için betonun örnek almamıştır.

Hemitt kasabası, California'da, Riverside'in yaklaşık 30 km güneybatısındadır. ■

İnternet'teki UFO sayfalarından Çev.: Cenk TÜRKMAN

UZAKTAN MASAJ

Kitabı Yazarlar: I. IGNATOV ve Dr. I. IVANOVA
İncelemeyi Türkçeye Çeviren: Dani SIYALOM

ENERJİ ve madde, doğa dediğimiz bölünmez bütünün iki kutbudur. Madde görünür ve elle tutulabilir olmasına rağmen enerji, yalnızca modern teknoloji sayesinde kanıtlanabilir ancak çağdaş dünyamız insan bedenindeki tüm enerji alanlarını ölçebilecek "mucizevi aygıt"a hâlâ sahip değildir. Buna rağmen bu alanlar mevcuttur, işlemede ve hatta şifa vermektedirler.

Yazar, yüksek vasıflı tıp uzmanlarından oluşan bir ekiple, şifacının ellerinden gelen "sihirli" gücün varlığını kanıtlamak için hepsi de en son bilimsel araştırmaların ışığı altında gerçekleştirilen belirli sayıda testler ve deneyler yönetmiştir. Altı yıllık bir sürede 1000'den fazla hastanın tüm insan beden sistemlerinde bulunabilen çeşitli türdeki hastalıkları, test ve muayene edilip iyileştirilmiştir. Burada özeti sunulan kitapta, çoğu vakanın doğruluğu kanıtlanıp belgelendirilmiş olup terapiden öncesi ve sonrası detaylı biçimde işlenmiştir. İgnatov, enerjilerini kontrol edebilmek ve yönetebilmek isteyenlere, başkalarına yardım edebilmeleri için çeşitli yöntemler sunuyor. Kitap aynı zamanda, kendi kendine şifa için (bitki, kil, Fuller toprağı, renk terapisi gibi) doğal yöntemler ve kaynaklar üzerine bilgiler içermektedir.

Yazar yakından ve uzaktan masaj için bazı belli yöntemlerden söz etmektedir. Kitap yalnızca 96 sayfadan oluşan ve uzmanlar için olduğu kadar uzman olmayanlar için de çok değerli olabilecek, gerçekten aydınlatıcı bir araçtır. Tüm bunların yanında kendiniz için olduğu kadar komşularınız için de görünmez bir sağlık ışığıdır.

Ruh ve madde, doğa denilen bütünün bölünmez parçalarıdır. Madde herkes için elle tutulabilir ancak enerjinin karakteri, birtakım âletlerin kullanımını gerektirir. Medyomlar ise bu gücün net bir şekilde tezahür ettiğini iddia ederler, işte zıtlık buradadır.

Biyoenerjik tesirler gerçeğe mi dayalıdır yoksa bazı kaza veya telkinlerin mi ürünüdürler? Günümüze dek psikotronik üzerine çoğu bilgiler bilimsel olarak irdelenmemiştir. Tatbikatını yapan medyomlar somut sonuçlar elde etmiş olmalarına rağmen bilimsel çevrelerden çekinmektedirler. Bu, psikotroninin gelişimini engellemeyip, bilim adamlarını değerli bilgilerden yoksun bırakmıştır. Belki biyoenerjinin bir gerçek veya bir başka aldatmaca oluşu ile ilgili sorular kesin bilimsel veriler toplanıncaya kadar ertelenmelidir.

Yazar şöyle demektedir: "Sözünü edeceğim gerçekler, biyoenerjinin güçlü ve kullanışlı bir araç olduğu konusunda beni ikna etti. Gerekli bilimsel kriterlerle, biyoenerjinin var olduğunu ve uygulanabilirliğini şüpheye yer bırakmayacak biçimde kanıtlayacağım. Aşağıda sağlanan bilgiler parçalar hâlinde veya spekülâtif bir araştırmadan meydana gelmemiştir, bunlar en profesyonel bilimsel araştırmacının verileridir!"

Deneyler, ikincil etkileri en az olan göz rahatsızlıklarından mustarip hastalarda yürütülmüştür. Çoğu kişiye biraz garip gelebilir ama alınan neticelere rağmen, istatistik işlemler hiçbir etkinin olmadığını ortaya çıkarabilir. Bu araştırmada ise sonuçlar inkâr edilemez. Tıbbî yönden maksimum 100 olmak kaydıyla 129 vaka incelenmiştir. Etkiler göz tembelliği tedavisinde en büyük sonucu gösterdi, daha sonra hipermetropi ve sonra miyopi gelmektedir.

I. İgnatov fizikçi, halk şifacısı, Bulgaristan Medyomlar Birliği Bilimsel Araştırmalar Bölümü Başkanı'dır. Dr. I. Ivanova ise fizyoterapist, refleks terapistidir.

Görme organı üzerindeki etkinin yanı sıra, tedaviden önce ve sonra görme netliğinin ölçülmesi yoluyla görüş analiz merkezindeki sinir dokusunda da ciddi etkilerin varlığı kanıtlanmıştır.

Sonuçlar baş danışman Dr. Paulina Groudeva ve diğer hekimler tarafından tekrar tekrar doğrulanmıştır. Esas önemli olan, uzaktan tesirin kalıcı etkilerinin olduğu gerçeğinin kanıtlanmış olmasıdır. Biyoenerji, vasküler genişlemeye yani dokuların daha iyi beslenmesine ve iltihap önleyici bir etkiye neden olmaktadır. Camsı oluşumların netleşmesinden de mesnel bir biçimde tespit edildiği gibi, hücrese metabolizma iyileşmektedir. Dokuların daha iyi beslenmesinin bir sonucu olarak oksidasyon süreçleri de etkilenmektedir.

Uzaktan masaj, iç kasları çalıştıran ve gevşeten ilginç bir fenomendir. Sinir refleks hareketleri ve analjetik tesirler de gözlenmiştir.

• Ruhsal Aktüalite •

ŞEYTAN VADİSİ

Sherry BAKER

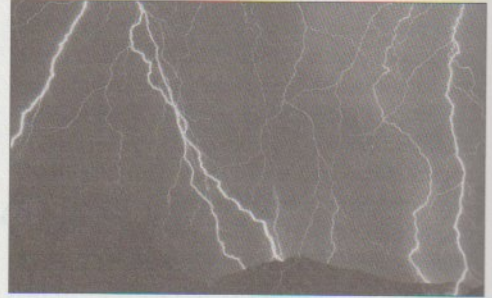
ÇİNİN Xinjiang Uygur Otonom Bölgesi sakinleri uzun zamandır "Şeytan Vadisi"nden uzak duruyorlar. Gür bir bitki örtüsü olmasına rağmen, vadinin içinden geçen kişilere anında ölüm getirdiği söyleniyor. Artık Çin'in Qinghai Eyaletindeki bilimciler bunun nedenini biliyor. Bölgenin iblisler tarafından değil, yıldırımlar tarafından lanetlendiği iddiasındalar.

Çin haber ajansına göre, bölgeyi incelemek için hayatlarını tehlikeye atan jeologlar, burasının Triassik dönem esnasında patlayan yanardağlar tarafından yaratılan çok miktarda manyetize bazalt ile dolu olduğunu buldular. Bunun sonucunda ortaya çıkan manyetik alanlar, araştırmacıların teorilerine göre, bulutlardaki elektrik yüklerini çekiyor ve gelip geçen insanlara veya hayvanlara çarpan yıldırımları üretiyorlar.

Ama bütün uzmanlar aynı fikirde değil. Oklahoma'daki Şiddetli Fırtınalar Laboratuva-

İSTATİKSEL EK

Deneyin amacı biyoenerjinin etkili olup olmadığını ve hangi göz rahatsızlıkları için geçerli olduğunu onaylamaktı. 127 vaka incelenmiştir, bunların 40'ı hipermetropi, 62'si miyopi ve 25'i ise göz tembelliğidir. Hipermetropi ve miyopi vakalarındaki görüş netliği ve ikili görüş tedavisi öncesi ve sonrasında ölçülmüştür. Göz tembelliği vakalarındaki önemli nokta, saptanmış belli ikili görüş okumaları var olan hastaların göz tablosundaki sembolleri, biyoenerji işleminden geçtikten sonra ne kadar iyi görebildikleriydi. Tüm vakalar içinde 102 adedinde ikili görüş ve 101 vakada görüş keskinliği ölçülmüştür. İstatistiksel en az 100 sınırını aşan pozitif neticeler söz konusudur. Bu zamana kadar dünya literatüründe bu türden tedaviler bildirilmemiştir. Tüm hastalıkların ortalama sonuçlarını göstermek önemlidir. ■

rından bir fizikçi olan David Rust, manyetik alanların yıldırımları etkilediğini hiç görmediğini söylüyor. Ve Atlanta'daki Georgia Teknoloji Enstitüsünde elektrik mühendisliği profesörü olan yıldırım uzmanı Ed Joy şöyle diyor: "Yıldırımları çeken manyetik alanları hiç duymadım. Eğer yıldırım istatistiklerine bakarsanız, ABD'nin de bir "Şeytan Vadisi" olduğu görülür: Orlando'daki Disney Dünyası. Burası, ABD'de yıldırımın yoğunlaştığı yerin tam merkezindedir. Ama bunun nedeni rüzgâr ve nem biçimidir yoksa garip jeolojik bileşimler değil. ■

Kaynak: OMNI dergisi, Aralık 1993

DARBECİ RUHLAR

Şaşırmış, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yatak odasına dönmeye hazırlanırken, gürültü tekrar başladı. Bunlar düzenli aralıklarla gelen boğuk darbelerdi. Bu gürültüleri Julien'in yapmadığı apaçık ortadaydı!

VAKİT çok geç olmasına rağmen bir türlü uyuyamayan Bayan F. nihayet kalkmaya karar verdi. Oğlu Julien'in yaptığı aptalca şakadan bıkmıştı artık. Bütün gece boyunca Julien, belirli aralıklarla yatak odalarını ayıran duvara vurarak eğlenmişti. Uykusu çok ağır olan eşi Vincent bile uyanmış ve eğer bu aptalca oyununa devam ederse, onu ciddi bir şekilde azarlamakla tehdit etmişti. Bayan F. 11 yaşındaki oğlunun yatak odasına büyük bir hisimla girdi.

- Duracak mısın sen! Yetti artık!

Julien'in kocaman açılmış şaşkın gözleri karşısında sözleri boğazında düğümlendi. Vakit çok geç olmasına rağmen, oğlu yatağında uslu uslu çizgi roman okuyordu. Sonra daha yumuşak bir sesle:

- Neden duvara vurmaktan vazgeçmiyorsun? Baban fabrikaya gitmek için yarın erken kalkmak zorunda. Uyuması lâzım, dedi.

- Anne, ben bir şey yapmadım. Sadece bu hikâyeyi bitirmek istiyordum, diye Julien karşı çıktı.

Bayan F. duvara yaklaşıp, uyumasını engelleyen gürültünün nereden geldiğini öğrenmek için duvarı kontrol etti.

Duvar pürüzsüzdü. Duvar kâğıdında da hiç darbe izi yoktu. Şaşırmıştı, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Odasına dönüp kocasına olanları anlatmaya hazırlanırken, gürültü tekrar başladı. Bunlar düzenli aralıklarla çıkan boğuk darbelerdi. Bunları çocuğun yapmadığı da apaçık ortadaydı.

Vincent kızgın bir hâlde odaya girdiğinde, ana-oğul'u, gürültünün geldiği duvarı inceleyen buldu. Durumu kavrayınca da, kapının eşiğinde donakaldı.

- Tanrı aşkına, bu gürültü de nereden geliyor? diye söylendi.

F.'lerin evi çok küçüktü ve mahzeni yoktu. Bu da gürültünün yerin altından gelme ihtimalini ortadan kaldırılıyordu. Komşulara gelince, evleri bitişik değildi. Zaten gece yarısı bu gürültüyü nasıl yapabilirlerdi?

KİMSE GÜRÜLTÜNÜN NE ZAMAN BAŞLAYACAĞINI BİLEMİYORDU

Gürültü öylesine anlaşılmazdı ki! Ama Bay F. yine de içi rahat etsin diye yandaki evde neler olup bittiğini öğrenmek için dışarı çıktı.

Dışarı çıkar çıkmaz, aynı zamanda meslektaşı da olan komşusuyla yüz yüze geldi.

- Geceyarısı bu şamatayı neden yapıyorsunuz? diye komşusu sordu.

Bay F. bu olayla ilgisi olmadığını anlatana kadar ter içinde kaldı. O sırada gürültü kesilmiş olduğu için de komşusu onunla dalga geçmeye başladı.

- Gelecek sefere, darbeci ruh ayaklarına yatacağına daha ilginç bir şey bul.

Ertesi gün ve daha sonraki günler, bunun garip bir olay olduğu anlaşıldı. Kimse gürültünün ne zaman başlayacağını bilemiyordu. Darbeler ansızın başlıyordu.

Haber, Nevers'e yakın olan kasabada he-

men yayıldı. Tüm kasaba halkı durmadan evin önünden geçiyordu. Gürültü sık sık olmadı için de çoğu hayal kırıklığına uğruyordu. Galiba darbeci ruh biraz utangaçtı. Daha çok, küçük gruplar oradayken vurmaya başlıyordu. F.'lerin yalancı veya düzenbaz durumuna düşmemeleri için de özellikle onların arkadaşları ve komşuları oradayken gösterisine başlıyordu. Bay F. bu olayın doğruluğunu kanıtlamak için jandarma çağırma riskini göze aldı. Jandarmalar da gürültüler karşısında pes ettiler. Bu boşuk darbeler ustaca gizlenmiş bir mikrofon veya hoparlörden gelebilir diye fikir yürütüp duvarı yıkmaya teklif ettiler. Ama ailenin buna hiç niyeti yoktu.

Olayın kopardığı gürültünün dışında onları rahatsız eden bir şey de kalmamıştı. Artık darbeler bile alışmışlardı.

İşte o sıralarda Julien duvarın kendisine "karşılık verdiğini" fark etti. Odasında müzik dinleyip şarkı söylerken duvar belirli bir ritimle sallanmaya başlıyordu. Anne ve babası oğullarının anlattıklarını doğruladılar. Dahası çocuk darbeci ruhla konuşmaya başlamıştı.

- Ona şifre de öğrettim. Bir vuruş evet, iki vuruş hayır demek. Sorularına cevap veriyor.

Konuşan bir duvar! Evet, duvar gerçekten konuşuyordu. Çocuğun kaç kuzeni var, bunların kaç kız, kaç erkek, hepsini biliyordu.

Komşular ve kasaba halkı hakkında da çok şey biliyordu. Belediye başkanını tanıyor, hatta itfaiyecilerin sayısını bile biliyordu. Ruhun ünü o yöreyi aşmıştı.

DARBECİ RUH, JULIEN'İN SIKINTISINI SANKİ ANLIYORDU. ÇOCUK TAŞKINLIK NÖBETLERİ GEÇİRMEMEYE BAŞLAMIŞTI

Meraklılar, gazeteciler, okült bilimlerle uğraşan amatörler eve akın ettiler. F.'ler ve özellikle Julien odak noktası oldukları bu genel ilgi ve merakten sıkılmışlardı.

Julien artık akranları gibi küçük bir çocuk olamıyordu. Okulda, statta, her yerde parmakla gösteriliyordu. O gerçek insanlar fısıldaşıyorlar, hatta alay bile ediyorlardı. Ruh onun çektiği sıkıntıyı sanki anlıyordu. Çocuk taşkınlık nöbetleri geçirmeye başlamıştı. Tenha ve geniş alanlarda sessiz sedasız dolaşmak istiyordu.

Bunun üzerine F.'ler üniversiteden bir profesörle temasa geçtiler. Profesör, onlara oğullarını telepati testlerinden geçirmek ve psikik kapasitesini ölçmek istediğini söyledi.

Zener testi ABD'nde çok tanınmıştır. Amerikalılar düşünce aktarımı üzerinde çok deneyler yapmışlardır. Deneylerden birinde, katılanların bir kısmı denizaltında, diğerleri de laboratuvardaydı. Apollo 13'ün astronotları ile dünyada kalan hassas kişiler arasında da bir deney yapılmıştı. Yapılan bir seri tecrübe, düşünce aktarımının her şartta

ve her mekânda, diğer bazı melekelerde (meselâ telekinezi) olduğu gibi, mümkün olduğunu göstermişti.

Julien'e bir seri test uygulandı ve şaşırtıcı neticeler elde edildi. Ruhun yaptığı sanılan gürültülerin nedeni, çocuktan yayılan ve ses çıkaran dalgalar hâlinde somutlaşan bir enerjidi.

İşte bu gürültüyle iletişim kurmasının sebebi buydu çocuğun; bu yüzden hiç haberi olmadı. Profesöre göre, bu tür yetenekleri olan çok çocuk vardı ve hepsi de buluş ça-

ğından sonra yeteneklerini kaybediyorlardı.

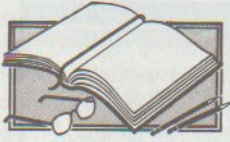
Hem zaten bu yetenekleri veya gücü kullanamıyorlardı da.

F.'ler "bu hikâye"nin nedenini öğrenince çok rahatladılar.

Julien'e, meraklı gözlerden uzak "normal" ve mutlu bir gelişim devresi yaşatabilmek için de oradan taşındılar. ■

Le Monde Du Mystère'den
Azniv ATASEV

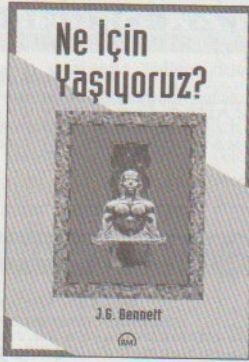

KİTAPLAR ARASINDA

Ne İçin Yaşıyoruz?

Kitabın adı / Özgür adı
NE İÇİN YAŞIYORUZ?
WHAT ARE WE LIVING FOR?

Yazan / Çeviren

J.G. Bennett / Müzehher KARZEG

Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi

152 sayfa, 1997

Fiyatı: 550.000 TL.

RUH ve MADDE YAYINLARI

P.K.9 80072 Beyoğlu-İSTANBUL

“İnsanın Kendini Tanıma” okulunun önemli öğretmenlerinden biri olan Bennett yaşamımızın amacını sorguluyor bu eserde. Yalnızca bedenden ibaret bir varlık olmadığımızı, vicdanımızı ve mantığımızı tatmin eden bir cevabın var olduğunu anlatıyor.

Yazar sözlerinin başında hemen şunu vurgulamış: “Bu kitabı belirlenmiş tek bir amaç için yazdım: İnsanlığın gelecekteki refahı için gerekli olmasına rağmen imkânsız gibi görünen bir şeyin başarılabilmesi için umudunun var olduğunu göstermek. Bu ‘şey’, insanın iç ve dış dünyası arasındaki dengenin, özellikle sözde Batı uygarlığının hatalarıyla ve diğer bir sürü etkenlerle tahrip edilen dengenin kurulmasıdır.” Çünkü kişinin, dış dünya üzerinde hareket etme gücü ile kendini kontrol etme becerisi arasındaki mesafe çok fazla açılmış durumdadır.

“Modern” çağımızda, özellikle düşünceyi ve hemen herkeste çok derin ve çok gerçek olan bir şeyden doğan “Ne için yaşıyorum ve varlığım gerçekten neyin amacına hizmet ediyor?” sorusunu boğmak, bastırmak ve işi kendi kendisi takdir etmek eğilimi vardır. İnsanlar politik propagandaya ya da reklâm ajanslarının etkilerine maruz kalmaktadır. Hür bireyler diye bir şey yoktur; her yerde insanların yaşamları, hiçbir biçimde karıştırmadıkları bir dizi klişeleşmiş dış uyaranlar tarafından kararlaştırılmakta ve yönetilmektedir. Eser, insanı bu klişeleşmiş hayatın dışına çıkaracak yöntemler sunuyor. ■